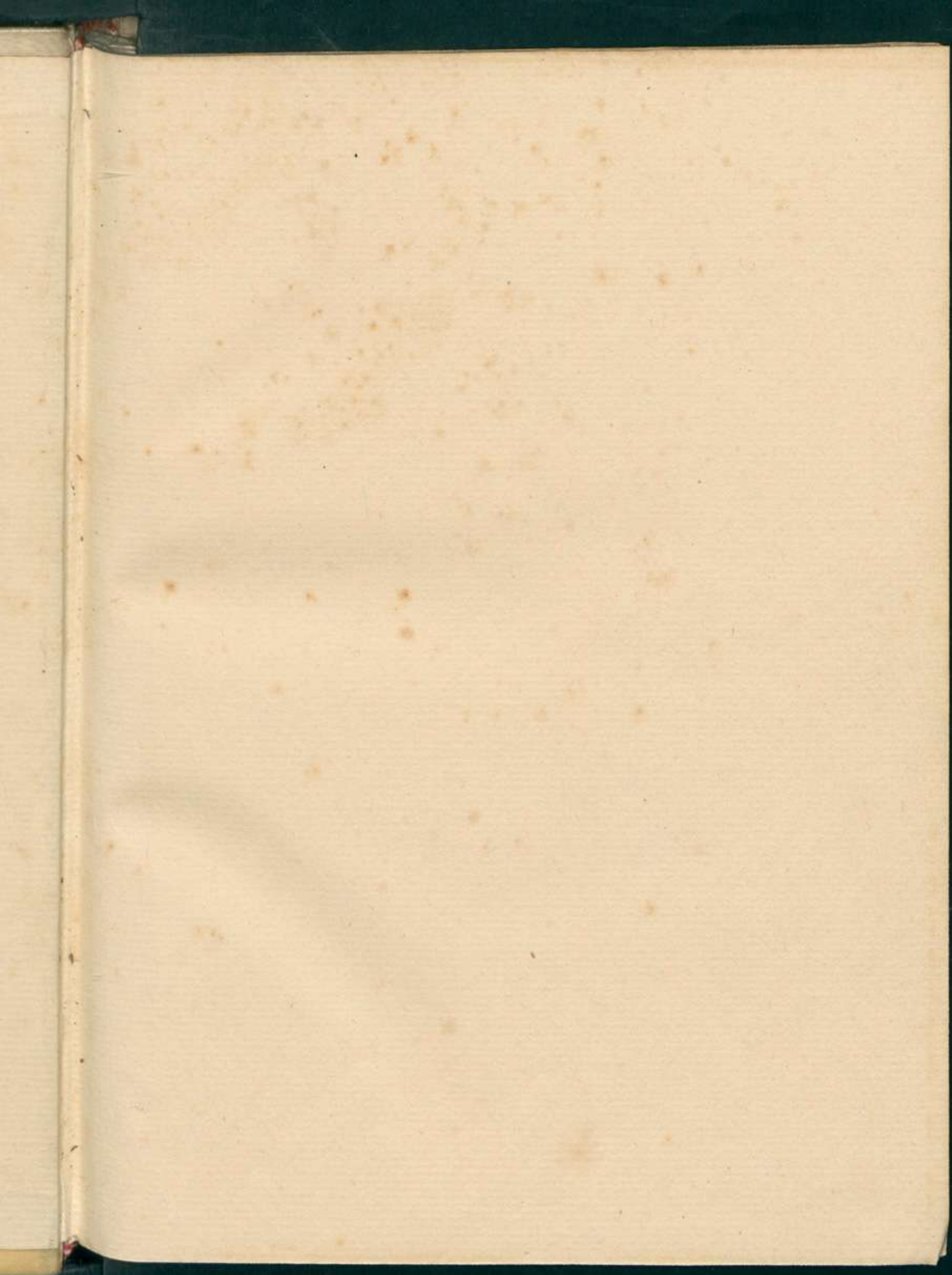
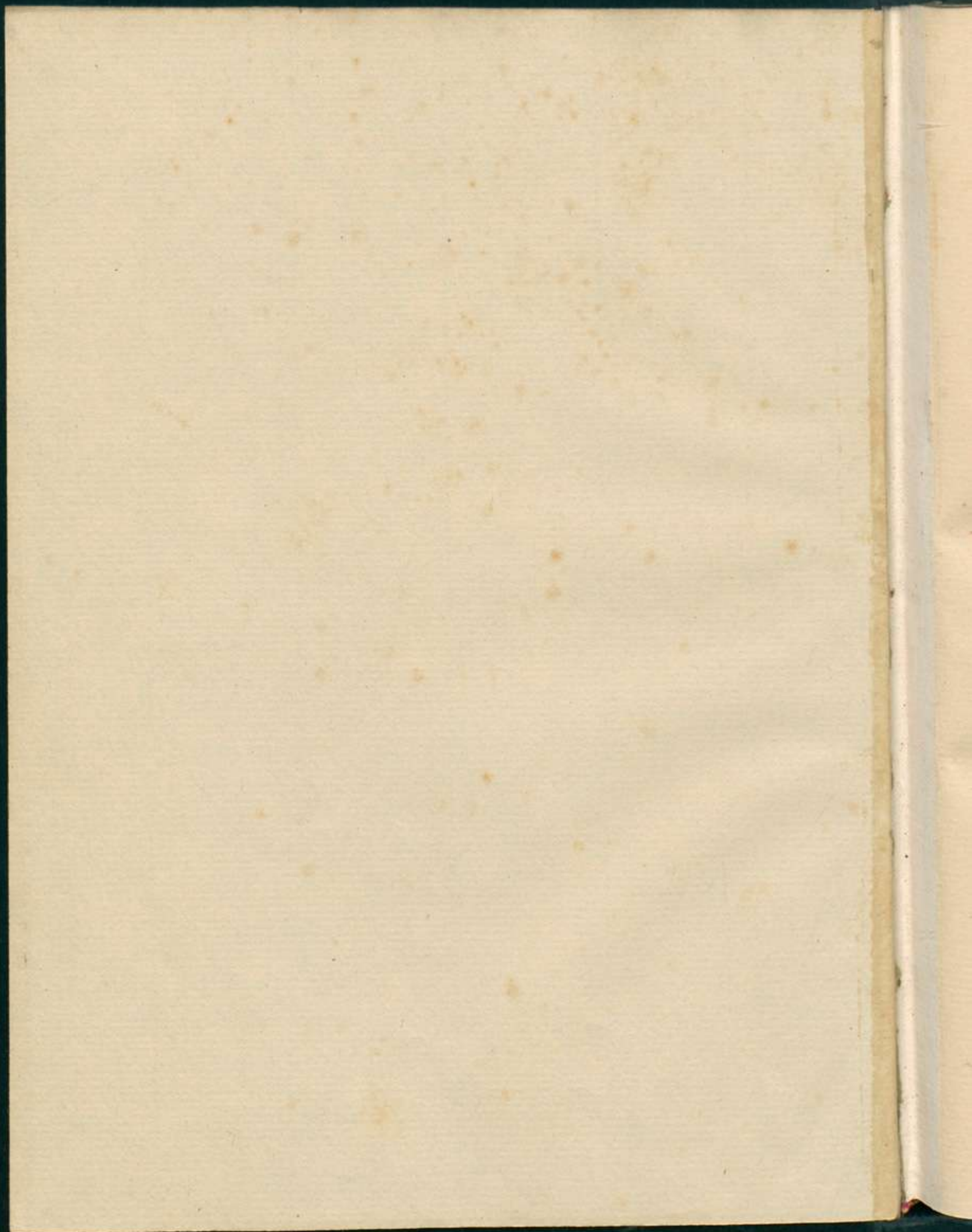

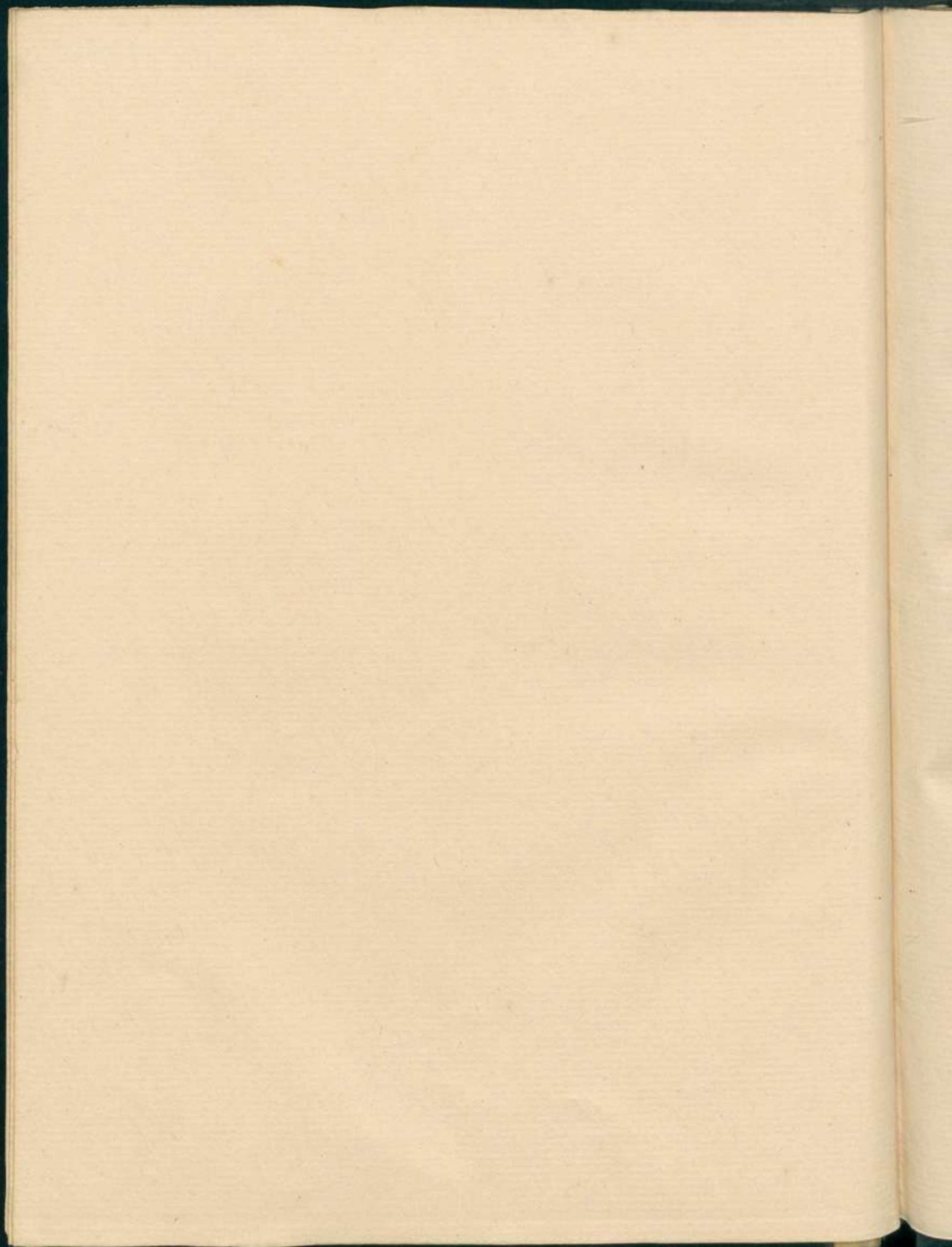
Handwritten text, possibly a title or page number, located in the upper left corner. The text is faint and difficult to decipher.

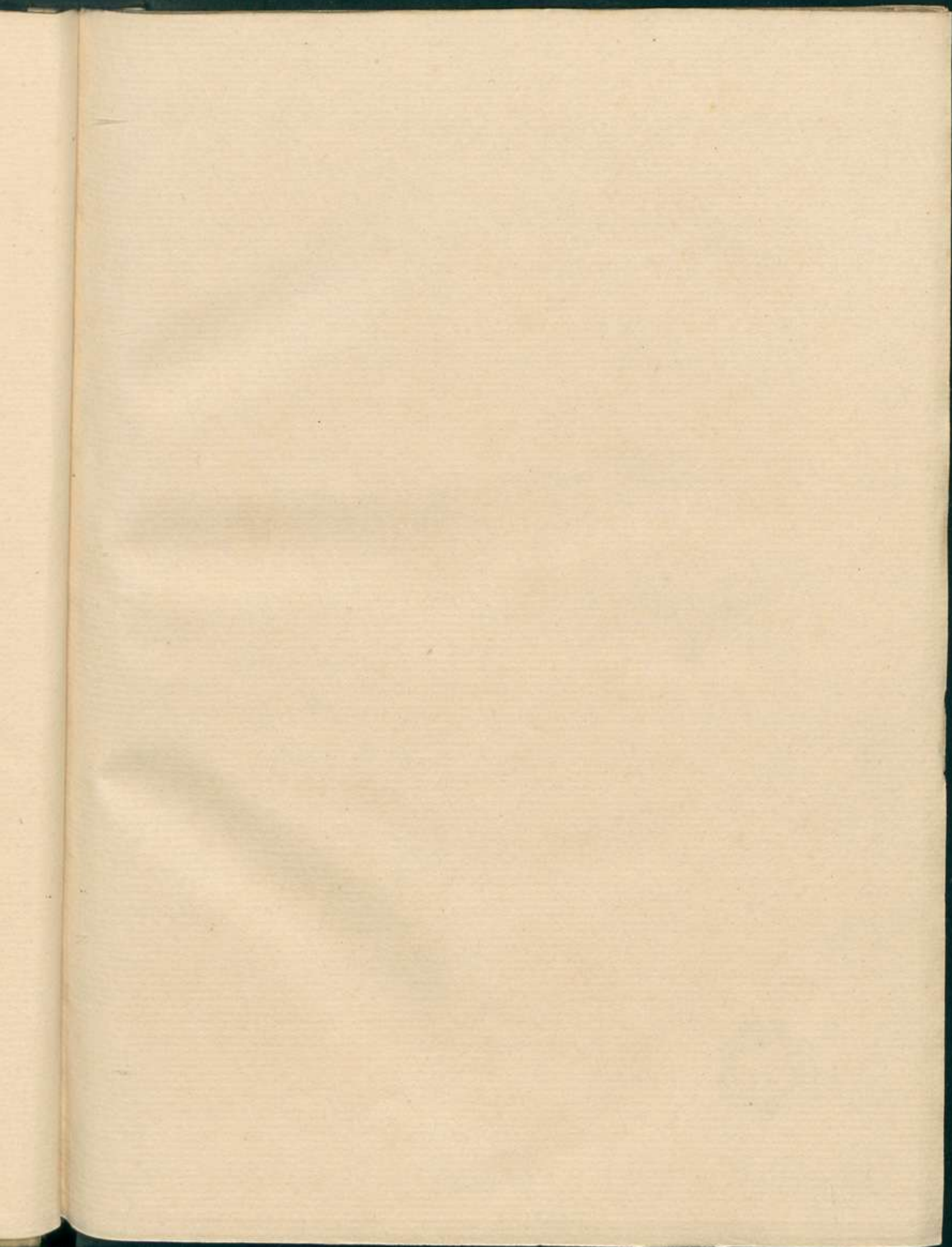
638.

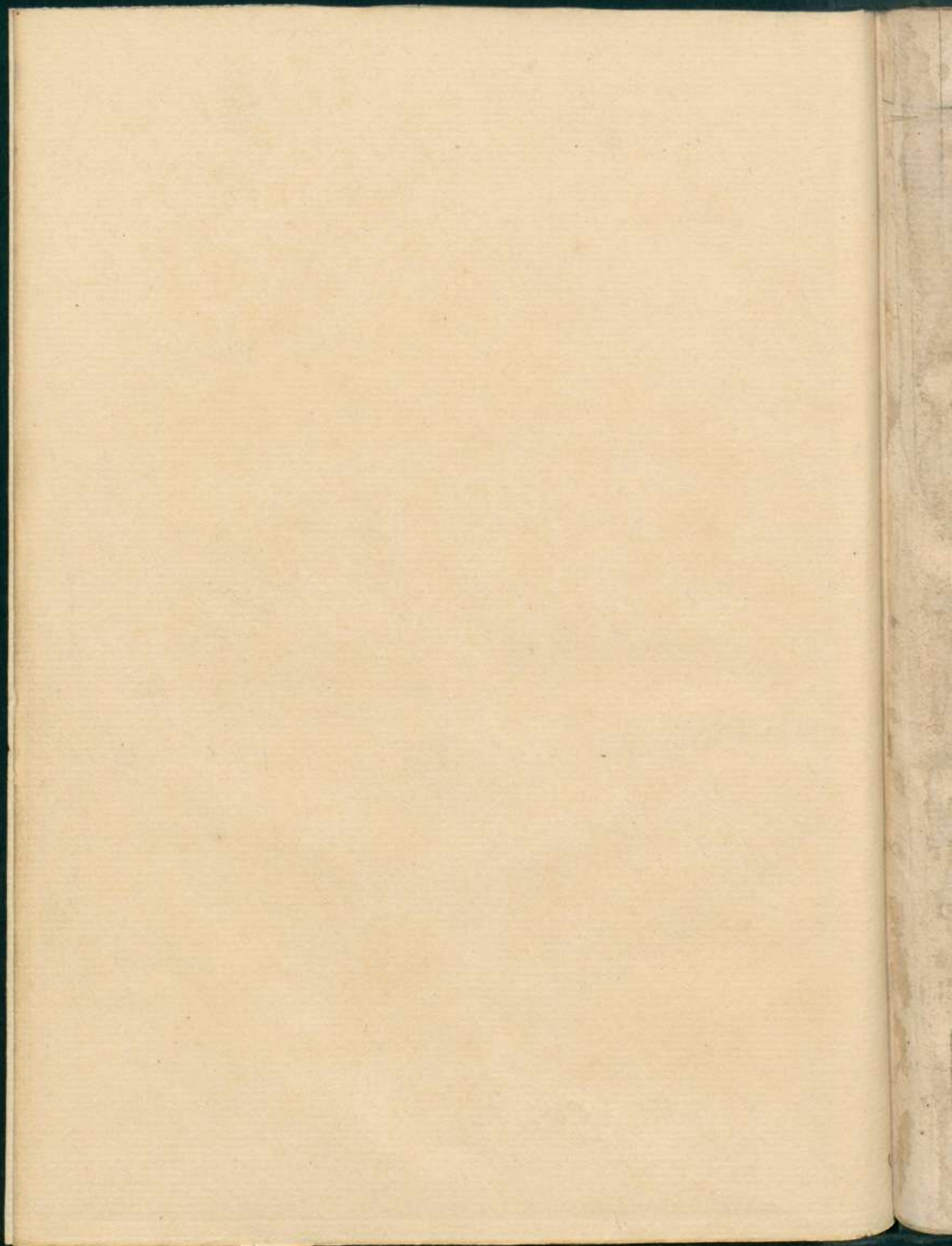

Handwritten signature or initials

M. 4094

Tabule capitulorum in libros sequentes

Capitula libri primi.

De imitatione christi et de contemptu omnium
vanitatum mundi. Cap. i.
De humili sententia sui ipsius. Cap. ii.
De doctrina veritatis. Cap. iii.
De prudentia in agendis. Cap. iiii.
De lectione sanctarum scripturarum. Cap. v.
De inordinatis affectionibus. Cap. vi.
De vana spe et elatione fugienda. Cap. vii.
De cauenda nimia familiaritate.

Cap. viii.

De obedientia et subiectione. Cap. ix.
De cauenda superfluitate verborum. Cap. x.
De pace acquirenda et celo proficiendi. Cap. xi.
De utilitate aduersitatis. Cap. xii.
De tentationibus resistendis. Cap. xiii.
De temerario iudicio vitando. Cap. xiiii.
De operibus ex charitate factis. Cap. xv.
De sufferentia defectuum aliorum. Cap. xvi.
De monastica vita. Cap. xvii.
De exemplis sanctorum patrum. Cap. xviii.
De exercitiis boni religiosi. Cap. xix.
De amore solitudinis et silentii. Cap. xx.
De concupitione cordis. Cap. xxi.
De consideratione humane miserie. Cap. xxii.
De meditatione mortis. Cap. xxiii.
De iudicio et penis peccatorum. Cap. xxiiii.
De feruenti emendatione totius vite nostre. Cap. xxv.

Capitula libri secundi.

De interna obseruatione. Cap. i.
De humili submissione sub prelati
regimine. Cap. ii.
De bono pacifico hore. Cap. iij.

De pura mente et simplici intentione
ne. Cap. iiii.
De propria consideratione. Cap. v.
De leticia bone conscientie. Cap. vi.
De amore ihesu super omnia. Cap. vii.
De familiaritatem amicitiam ihesu. Cap. viii.
De caritatem omnis solatii. Cap. ix.
De gratitudine pro gratia dei. Cap. x.
De paucitate amatorum crucis ihesu.
su. Cap. xi.
De regia via sancte crucis. Cap. xii.

Capitula libri tertii.

De interna christi locutione ad animam
fidelem. Cap. i.
Quod veritas intus loquitur sine strepitu
verborum. Cap. ii.
Quod verba dei cum humilitate sunt audienda
et quod multi ea non ponderant. Cap. iiii.
Oratio ab implorandum deuotionis gratiam.
Cap. iiii.
Quod in veritate et humilitate coram deo
conuersandum est. Cap. v.
De mirabili effectu diuini amoris. Cap. vi.
De probatione veri amatorum. Cap. vii.
De occultanda gratia sub humilitatis custodia.
Cap. viii.
De vili estimatione sui ipsius in oculis dei.
Cap. ix.
Quod omnia ad deum sicut ad finem vltimum
sunt referenda. Cap. x.
Quod spreto mundo dulce est seruire deo.
Cap. xi.
Quod desideria cordis examinanda sunt et moderanda.
Cap. xii.
De informatione patientie et luctamine aduersus
concupiscentias. Cap. xiii.

De obediētia humilis subditi ad ex
emplū ihu xp̄i. Cap. xiiii.
De occultis dei iudicijs cōsiderādis
ne extollamur i bonis. Cap. xv.
Qualit̄ stādū sit ac dicēdū i oi re de
siderabili. Cap. xvi.
Oratio pro beneplacito dei perfici
endo. Cap. xvii.
Q̄ verū solatiū in solo deo est que
rendum. Cap. xviii.
Q̄ omnis sollicitudo i deo ponen
da est. Cap. xix.
Q̄ t̄pales miserie xp̄i exēplo eq̄ni
miter sūt ferēde. Cap. xx.
De tollerātia iūriarū: z q̄s ver̄ pa
tiēs p̄beī. Cap. xxi.
De cōfessiōe pp̄rie infirmitat̄ z hui
vite miserijs. Cap. xxii.
Q̄ in deo sup oia bona z dona re
gescendū est. Cap. xxiii.
De recordatiōe beneficior̄ dei mul
tipliciū. Cap. xxiiii.
De quatuor magnā importātib⁹ pa
cem. Cap. xxv.
Orō cō cogitatiōes malas. Cap. xxvi.
Oratio pro illuminatione mēt̄is de
uotissima. Cap. xxvii.
De euitatione curiose inquisitionis
sup alteri⁹ vita. Cap. xxviii.
In q̄b⁹ firma pax cordis z verus p
fect⁹ cōsistit. Cap. xxix.
De eminētia libere mēt̄is: z q̄ supplex
orō maḡ meret̄ q̄ lectio. Cap. xxx.
Q̄ priuat⁹ amor a sūmo bono ma
xime retardat. Cap. xxxi.
Oratio p purgatione cordis z cele
sti sapia. Cap. xxxii.
Cōtra liguas obtrectator̄. Cap. xxxiii.
Qualit̄ instāte tribulatiōe de inuo
cādus ē z b̄ndicēdus. Cap. xxxiiii.

De diuino petēdo auxilio z cōfiden
tia recuperāde gr̄e. Cap. xxxv.
De neglectu ois creature ut creator
possit inueniri. Cap. xxxvi.
De abnegatiōe sui z abdicatiōe ois
cupiditatis. Cap. xxxvii.
De instabilitate cordis: z de intētio
ne finali ad deū hāda. Cap. xxxviii.
Q̄ amāti sapit de⁹ sup oia et in om
nibus. Cap. xxxix.
Q̄ nō est securitas a tētatione i hac
vita. Cap. xl.
Cōtra vana hoīuz iudicia. Cap. xli.
De pura z itegra resignatiōe sui ad
obtinēdā cordis libertatē. Cap. xlii.
De bono regimie i externis z recur
su ad deū i piculis. Cap. xliii.
Q̄ homo non sit importunus in ne
gotijs. Cap. xliiii.
Q̄ hō nihil boni ex se h̄z: z de nullo
gloriarī pōt. Cap. xlv.
De contemptu ois temporalis ho
noris. Cap. xlvi.
Q̄ pax non est ponēda in homini
bus. Cap. xlvii.
Cōtra vanam z secularem scien
tiam. Cap. xlviii.
De non attrahendo sibi res exterio
res. Cap. xlix.
Q̄ oib⁹ nō ē credēdū z de facili la
psu verbor̄. Cap. l.
De cōfidētia i deo habēda q̄ insur
gūt v̄bor̄ iacula. Cap. li.
Q̄ oia grauia p eterna vita sunt to
lerāda. Cap. lii.
De die eternitatis z huius vite an
gustijs. Cap. liii.
De desiderio et̄ne vite z quāta sint
certātib⁹ bona pmissa. Cap. liiii.
Qualit̄ hō desolat⁹ debeat i manus

dei se offerre. Cap. lv.
 Quod humilibus insistendum est opibus eius
 deficit a sumis. Cap. lvj.
 Quod homo non reputet se consolatione di-
 gnus: sed magis verberibus reus. Cap. lvij.
 De gratia que non miscet terrena sapien-
 tiis. Cap. lvij.
 De diuersis motibus nature et gra-
 tie. Cap. lix.
 De corruptione nature et efficacia
 gratie diuine. Cap. lx.
 Quod nosipsum abnegare et christum imi-
 tari debemus pro cruce. Cap. lxj.
 Quod homo non sit nimis deiectus quia in ali-
 quibus labitur defectus. Cap. lxij.
 De altioribus rebus et occultis iudiciis
 dei non scrutandis. Cap. lxij.
 Quod omnis spes et fiducia in solo deo est fi-
 genda. Cap. lxiiij.

Capitula libri quarti.

Cum quanta reuerentia christus sit suscipi-
 endus. Cap. j.
 Quod magna bonitas et charitas dei
 in sacro exhibet homini. Cap. ij.
 Quod utile sit sepe concitare. Cap. iij.
 Quod multa bona prestant deuote con-
 citantibus. Cap. iij.
 De dignitate sacramenti et statu sa-
 cerdotali. Cap. v.
 Interrogatio de exercitio ante com-
 munionem. Cap. vj.
 De discussione proprie conscientie et emendati-
 onis proposito. Cap. vij.
 De oblatione christi in cruce et propria re-
 signatione. Cap. viij.
 Quod nos et omnia nostra deo debemus offer-
 re et pro omnibus orare. Cap. ix.
 Quod sacra conuicio de facili non est relin-

quenda. Cap. x.
 Quod corpus christi et sacra scriptura maxi-
 me sint anime fidei necessaria. Cap. xj.
 Quod magna diligentia se debeat con-
 caturus christo preparare. Cap. xij.
 Quod toto corde anima deuota christi unio-
 nem in sacro affectare debeat. Cap. xij.
 De quorundam deuotoz ardenti desi-
 derio ad corpus christi. Cap. xiiij.
 Quod gratia deuotionis humilitate et sui-
 ipsius abnegatione acquiratur. Cap. xv.
 Quod necessitates nostras christo aperire et
 eius gratiam postulare debemus. Cap. xvj.
 De ardenti amore et vehementi affe-
 ctu suscipiendi christum. Cap. xvij.
 Quod homo non sit curiosus scrutator sa-
 cramenti: sed humilis imitator christi sub-
 dedito sensu suum sacre fidei. Cap. xvij.
 Laus deo.

Incu-
 son. ca-
 one m-
 tati m-

 tur: si
 oi cec-
 igitur
 ditari-
 scoz p-
 tu ibi
 git q-
 lij pa-
 no ha-
 de xp-
 vita s-
 pdes-
 si car-
 nitat-
 et iust-
 ru. C-
 q- sci-
 bibli-
 cta: q-
 dei z
 nitat-
 Ista
 di te-
 tas i-
 z in
 noze
 Clau-
 lud

Falsio hic Gersoni LIBER I
describitur Liber.

Incipit liber primus Johannis Ber-
soni cancellarii parisiensis De inuitati-
one xpi de contemptu omnium vani-
tatum mundi. Capitulum .i.

Uti sequitur me non
ambulat in tene-
bris sed habebit
lumen vite dicit
dominus. Hec sunt verba
christi quibus ammo-
nemur quatenus vitam
eius et mores imite-

tur: si velimus veraciter illuminari: et ab
omni cecitate cordis liberari. Summum
igitur studium nostrum sit in vita ihesu christi me-
ditari. Doctrina christi omnes doctrinas
sanctorum precellit et quod spiritum haberet abscondi-
tum ibi manna inueniret. Sed contin-
git quod multi ex frequenti auditu euange-
lij paruulum desiderium sentiunt: quod spiritum christi
non habent. Qui autem vult plene et sapi-
de christi verba intelligere: oportet ut totam
vitam suam illi studeat conformare. Quid
prodest tibi alta de trinitate disputare
si careas humilitate vnde displiceas tri-
nitati: Vere alta verba non faciunt sem-
per iustum: sed virtuosa vita efficit deo cha-
rum. Opto magis sentire conuersionem
quam scire eius diffinitiones. Si scires totam
bibliam exterius et omnium philosophorum di-
cta: quod totum prodesset sine charitate
dei et gratia. Vanitas vanitatum et omnia vani-
tatis: propter amare deum et illi soli fuisse
Ista summa est sapientia per contemptum mun-
di tendere ad celestia regna. Vanitas
igitur est diuitias perituras querere:
et in illis sperare. Vanitas quod est ho-
nores ambire et in altum se extollere.
Vanitas est carnis desideria sequi: et il-
lud desiderare vnde postmodum grauiter

oportet puniri. Vanitas est longam vi-
tam optare: et de bona vita paruulum cura-
re. Vanitas est presentem vitam solum atten-
dere: et que futura sunt non prouidere. Vanitas
est diligere quod cum omni celeritate
transit: et illuc non festinare vbi sepius
nunc gaudium manet. Memeto illi frequenter
proverbij: quod non satiat oculus
visu: nec auris impletur auditu. Stude
ergo cor tuum ab amore visibilium ab-
strahere et ad inuisibilia te transferre.
Nam sequentes suam sensualitatem macu-
lant conscientiam et perdunt dei gratiam.

De humili sentire sui ipsius. Cap. ij.

Omnis homo naturaliter scire
desiderat: sed scientia sine timore
dei quod importat: Melior est perfecto hu-
milis rusticus quod deo fuit: quam superbus phi-
losophus quod se neglecto cursu celi desi-
derat. Qui bene seipsum cognoscit: si-
biipsum vilescit: nec laudibus delectatur
humanis. Si scire omnia que in mundo sunt et
non essem in charitate quod me iuuaret
coram deo quod me iudicaturus est ex fa-
cto: Quiesce a nimio sciendi deside-
rio: quod magna ibi inuenitur distractio
et deceptio. Sciens libenter voluit vi-
deri et sapientes dici. Multa ergo sunt que
scire paruulum vel nihil anime profunt. Et
valde insipiens est quod alijs intedit quam
his que saluti sue deseruiunt. Multa ver-
ba non satiant animas: sed bona vita re-
frigerat mentem: et pura conscientia ma-
gnam prestat ad deum confidentiam. Quanto
plus et melius scis: tanto grauiter inde
iudicaberis nisi sanctus vixeris. No-
li ergo extolli de vlla arte vel scientia
sed potius time de data tibi noticia
Si tibi videtur quod multa scis et satis be-
ne intelligis: scito tamen quia sunt

multo plura que nescis. Noli altum sapere: sed ignorantiam tuam magis facere. Quid vis te alicui preferre: cum plures doctiores te inueniant: et magis in lege periti. Si vis utiliter aliquid scire et discere: ama nesciri et pro nihilo reputari. Hec est altissima et utilissima lectio: sui ipsius vera cognitio et despectio. De seipso nihil tenere et de alijs se bene et alte sentire magna sapientia est et perfectio. Si videris aliquem aperte peccare vel aliqua grauius perpetrare: non debes te tamen meliorem estimare quia nescis quia diu potes in bono stare. Oes fragiles sumus sed tu neminem fragiliorem teipso tenebis.

De doctrina veritatis. Cap. iij.

Relix que veritas per se docet non per figuras et voces transeuntes sed sicuti se habet. Nostra opinio et noster sensus sepe nos fallit: et modicus videt. Quid prodest magna cauillatio de occultis et obscuris rebus: de quibus nec arguemur in iudicio quia ignorauimus? Erant dis insipientia que neglectis utilibus et necessarijs vltro intendimus curiosis et damnosis. Oculos habentes non videmus. Et quid cure nobis de generibus et speciebus? Cui eternum verbum loquitur: a multis opinionibus expeditur: ex vno verbo omnia et vnum loquuntur omnia et hoc est principium quod et loquitur nobis. Nemo sine illo intelligit aut recte iudicat. Cui omnia vnum sunt et omnia ad vnum trahit et omnia in vno videt potest stabilis corde esse et in deo pacifice permanere. O veritas deus fac me vnum tecum in charitate perpetua. Ledet me sepe multa legere et audire. In te

est totum quod volo et desidero. Laceat omnes doctores: fileat vniuersa creatura in conspectu tuo: tu mihi loquere solus. Quanto aliquis magis vnit sibi et interiorius simpliciter fuerit: tanto plura et altiora sine labore intelligit quia desuper lumine intelligentie accipit. Purus simplex et stabilis spiritus in multis operibus non dissipatur: quia omnia ad dei honorem operatur: et in se ociosus ab omni propria exegitione est nitens. Quis te magis impedit et molestat quam tua immortificata affectio cordis? Bonus et deuotus homo opera sua prius intus disponit: quam foris agere debet. Nec illa trahunt eum ad desideria vitiose inclinationis: sed ipse inflectit ea ad arbitrium recte rationis. Quis habet fortius certamen: quam qui nitens vincere seipsum? Et hoc deberet esse negotium nostrum: vincere videlicet seipsum et quotidie seipso fortius fieri: atque in melius aliquid perficere. Dis perfectio in hac vita quamdam imperfectionem sibi habet annexam: et omnis speculatio nostra quamdam caliginem non caret. Humilis tui cognitio certior via est ad deum: quam profunda scientie ingessio. Non est culpanda scientia: aut quilibet simplex rei noticia: quam bona est in se considerata et a deo ordinata: sed preferenda est spiritus bona scientia et virtuosa vita. Quia vobis plures magis student scire quam bene viuere: ideo sepe errant: et pene nullum vel modicum fructum ferunt. Quod si tantam adhiberent diligentiam ad extirpanda vitia et virtutes inserendas: sicuti ad mouendas questiones: non fierent tanta mala et scandala in populo: nec tanta dissolutio in cenobijs. Certe adueniente die iudicij non queret a nobis quod legimus sed quod fecimus: nec quam bene dixi-

mus
vbi su
bñ no
dijs fi
possid
tat. 3
de illi
mudi
dasse
Q m
sclo: q
mag
io eu
re m
Uere
nihil
re p
sterc
doct
lutar
in ag
N
res e
dolo
alio
Se
ena
na e
bile
cipi
prij
no
nec
aur
tio
me
nec
pie
Qu

mus s; q̄ religioſe vixim⁹. Dic mihi
vbi ſūt modo oēs illi dñi ⁊ m̄gri q̄s
bñ nouiſti dū adhuc viuerēt ⁊ in ſtu
dijs flozerēt: Jam eoz p̄bēdas alij
poſſidēt: ⁊ nescio vtrū de eis recogni
tāt. In vita ſua aliqd videbāt: ⁊ mō
de illis taceēt. O q̄ cito trāſit gloria
mūdi. vtinā vita eoz: ſcie ipoz ⁊ cor
daſſet: tūc bñ ſtudiſſent ⁊ legiſſent.
Q̄ multi pereūt p̄ vanā ſcientiā in ſ
ſc̄lo: q̄ paz curāt de dei ſuitio. Et qz
magis eligūt magni eē q̄ humiles:
iō euaneſcūt in cogitatiōib⁹ ſuis. Ue
re magn⁹ eſt q̄ magnā hz charitatē.
Uere magn⁹ eſt q̄ in ſe parū eſt: ⁊ p̄
nihilo oē culmē honoris ducit. Ue
re prudēs ē q̄ oīa frena arbitrat̄ ut
ſtercora: ut xp̄z lucrifaciat. Et v̄e bñ
doct⁹ ē: q̄ dei volūtātē facit: ⁊ ſuā vo
lūtātē relinquit. De prudentia
in agendis. Capitulū. iiii.

Non eſt credendū oī verbo nec
iñſtinctui: ſ; caute et lōganimit̄
res eſt ſm̄ deū ponderāda. Proch
dolor ſepe malū facilius q̄ bonū de
alio credit̄ et dicit̄: ita infirmi ſum⁹.
Sed p̄fecti viri nō facile credunt oī
enarranti qz ſciūt infirmitatē huma
nā ad malū p̄cliuā ⁊ in v̄bis ſatis la
bilem. Magna ſapiētia eſt nō eē p̄
cipitē in agēdis: nec p̄tinaciter in p̄
p̄rijs ſēſib⁹ ſtare. Ad hāc etiā p̄tinet
nō q̄buſlibet hominū v̄bis credere:
nec audita v̄l credita mox ad alioz
aures effūdere. Cū ſapiēte ⁊ ſcien
tioso viro ſiliū habe: ⁊ q̄re potius a
meliori inſtrui: q̄ tuas adinuentio
nes ſequi. Bona vita facit hoīem ſa
pientē: ſm̄ deū ⁊ expertū in multis.
Quāto quis in ſe humilior fuerit et

deo ſubiectior: tāto in omnibus erit
ſapientior ⁊ pacatior.

De lectione ſanctarū ſcri
pturarum. Cap. v.

Veritas eſt in ſcripturis ſanctis
querenda non eloquētia. Om
nis ſcriptura ſacra eo ſpiritu debet
legi quo facta eſt. Querere potius
debemus vtilitatem in ſcripturis q̄
ſubtilitatem ſermonis. Ita libenter
deuotos ⁊ ſimplices libros legere de
bemus ſicut altos ⁊ profūdos. Nō
te offendat auctoritas ſcribētis vtz
parue vel magne litterature fuerit:
ſed amor pure veritatē te trahat ad
legendū. Non queras quī hoc di
xerit: ſed quid dicat̄ attēde. Hoīes
tranſeunt: ſed veritas dñi manet in
eternū. Sine perſonaz acceptione
varijs modis loquitur nobis deus
Curioſitas noſtra ſepe nos impedit
in lectione ſcripturarū: cū volumus
intelligere ⁊ diſcutere vbi ſimpliciter
eſſet tranſeundum. Si vis profectū
haurire: lege humiliter ſimpliciter ⁊
fideliter: nec vnquā velis habere no
men ſcientie. Interroga libenter et
audi tacens verba ſanctorum: nec
diſpliceant tibi parabole ſeniorum:
ſine cauſa enī nō proferunt̄.

De inordinatis affectio
nibus. Cap. vi.

Quandocunq; homo aliquid
inordinate appetit ſtatim in ſe
inquiētus fit. Superbus et auarus
nunq̄ quieſcunt. Pauper: ⁊ humi
lis ſpiritu in multitudine pacis con
uerſantur. Homo qui nec dum per
fecte in ſe mortuus eſt: cito tētatur ⁊
vincitur in paruis ⁊ vilibus rebus.

Infirmus spiritus et quodammodo adhuc carnalis et ad sensibilia inclinatus difficulter se potest a terrenis desideriis ex toto abstrahere. Et ideo sepe habet tristitiam cum se subtrahit: leniter etiam indignatur si quis ei resistit. Sed autem persecutus fuerit quod concupiscit: statim ex reatu conscientie grauatur: quia securus est passione suam quam nihil iuuat ad pacem quam quaesit. Resistendo igitur passionibus inuenitur vera pax cordis: non autem seruendo eis. Non est ergo pax in corde hominis carnalis: non in homine exterioribus dedito: sed in seruido spirituali.

De vana spe et elatione surgenda Cap. vii.

Anus est qui spem suam ponit in hominibus aut in creaturis. Non te pudeat alijs seruire amore ihesu christi et pauperem in hoc seculo videri. Non stes super teipsum sed in deo spem tuam constitue. Fac quod in te est: et deus aderit bone voluntati tue. Non confidas in tua scientia: vel cuiuscumque astucia viuens sed magis in dei gratia: quam adiuuat humiles: et de se presumptas humiliat. Ne gloriaris in diuitijs si ad sunt: nec in amicis quia potentes sunt: sed in deo qui omnia prestat: et seipsum super omnia dare desiderat. Non te extollas de magnitudine vel pulchritudine corporis: que modica infirmitate corrumpitur et defecatur. Non placeas tibi ipsi de habilitate aut ingenio tuo ne displiceas deo: cuius est totum quicquid boni naturaliter habueris. Non te reputes alijs meliorem ne forte coram deo deterior habearis: quia scit quod est in homine. Non supbias de operibus bonis quia aliter sunt iudicia dei quam hominum:

cui sepe displicet quod hominibus placet. Si aliquid boni habueris: crede de alijs meliora: ut humilitatem conserues. Non nocet si omnibus te supponas: nocet autem plurimum si vel vni te preponas. Iugis pax cum humili: in corde autem superbi celus et indignatio frequens.

De cauenda nimia familiaritate. Cap. viii.

Non omni homini reueles cor tuum: sed cum sapiente et timete deum age causam tuam. Cum iuuenibus et extraneis rarus esto. Cum diuitibus noli blandiri: et coram magnatis non libenter appareas. Cum humilibus et simplicibus: cum deuotis et morigeratis sociare: et que edificatiouis sunt pretracta. Non sis familiaris alicui mulieri: sed in communi omnes bonas mulieres deo commenda. Soli deo et angelis eius opta familiaris esse: et hominum noticiam deuota. Caritas habenda est ad omnes: sed familiaritas non expedit. Quandoque accidit ut persona ignota ex bona fama luceat: cuius tamen presentia oculos intuentium obfuscet. Putamus aliquando alijs placere ex coniunctione nostra: et incipimus magis displicere ex morum improbitate in nobis considerata. De obedientia et subiunctione. Cap. ix.

Alde magnus est in obedientia stare: sub prelo viuere: et sui iuris non esse. Multo tutius est stare in subiunctione: quam in prelatura. Multi sunt sub obedientia magis ex necessitate quam ex charitate: et illi penam habent et leniter murmurant: nec libertatem mentis acquirunt: nisi ex toto corde propter deum se subiciant.

Cur
te m
lati
mu
vni
et in
tiur
cess
stru
est i
pot
confi
fenti
re: a
aliu
Au
acc
ger
sed
tio
bie
sup
C
tue
int
mu
me
fui
mu
fin
diu
mu
qri
fa
lib
vel
mu
do
be

Curre hic vel ibi: nō inuenies quietē nisi in humili subiunctione sub prelati regimine. Imaginatio locorum et mutatio multos sefellit. Uterū est quod unusquisque libenter agit pro sensu suo: et inclinatur ad eos magis qui secum sentiunt. Sed si deus est inter nos: necesse est ut relinquamus etiam quicquid nostrum sentire propter bonum pacis. Quis est ita sapiens qui omnia plene scire potest? Ergo noli nimis in sensu tuo consistere: sed velis etiam libenter aliorum sensus audire. Si bonum est tui sentire: et hoc ipsum propter deum dimittis et alium sequis magis ex inde proficies. Audiuimus enim sepe: securi esse audire et accipere consilium quam dare. Potest enim contingere ut bonum sit vniuscuiusque sentire sed nolle alijs acquiescere cum id ratio aut causa postulat signum est superbie et pertinacie. De cauenda supfluitate verborum. Cap. x.

Quæas tumultum hominum quætas potest: multum enim impedit tractatus secularium gestorum etiam si simplici intentione proficiant. Lito enim inquamur vanitate et captiuamur. Uellex me pluries tacuisse et inter homines non fuisse. Sed quare tam libenter loquimur et inuicem fabulamur: cum tam raro sine lesione conscientie ad silentium redimus: ideo tam libenter loquimur: quia per mutuas locutiones ab inuicem consolamur: et cor diuersis cogitationibus fatigatum optamus releuare. Et multum libenter de his que multum diligimus vel cupimus: vel que nobis contraria sentimus: libet loqui et cogitare. Sed psychodolor sepe inaniter et frustra. Nam hec exterior consolatio interioris et

diuine consolationis non modicum detrimentum est. Ideo vigilandum est et orandum: ne tempus ociose transeat. Si loqui licet et expedit: que edificabilia sunt loquere. Malus usus et negligentia profectus nostri multum facit ad incustodiam oris nostri. Inuat tamen non parum ad profectum spirituale deuota spiritualium rerum collatio maxime ubi pares animo et spiritu in deo sibi sociantur.

De pace acquirenda et celo proficiendi. Cap. xi.

Quia possidemus pacem habere: si non vellemus nos cum aliorum dictis et factis que ad nostram curam non spectant occupare. Quomodo potest ille diu in pace manere qui alienis curis se intermiscet: qui occasiones forinsecus querit: qui parum vel raro se intrinsecus colligit. Beati simplices quoniam multam pacem habebunt. Quare quidam sanctorum tam perfecti et contemplatiui fuerunt: quia omnino seipsum mortificare ab omnibus terrenis desiderijs studuerunt et ideo totis medullis cordis deo inherere atque libere sibi vacare poterunt. Nos quidem nunquam occupamur proprijs passionibus: et de transitorijs nimis sollicitamur. Raro etiam vniuersum vitium perfecte vincimus: et ad quotidianum profectum non accedimus: ideo frigidi et tepidi remanemus. Si essemus nobis ipsis perfecte mortui: et interiorius minime implicati: tunc possemus etiam diuina sapere et de celesti contemplatione aliquid experiri. Totum et maximum impedimentum est: quia non sumus a passionibus et concupiscentijs liberi: nec per

fecta sanctorum via conamur ingredi.
 Quia etiam modicum aduersitatis occur-
 rit: nimis cito deiecinur: et ad huma-
 nas consolaciones uertimur. Si nite-
 remur sicut viri fortes stare in plio:
 perfecto: auxiliu dñi viderem⁹ sup nos
 de celo. Ipse enim certates et de gratia
 sua sperates paratus est adiuuare:
 q nobis certadi occasiones pcurat:
 ut vincam⁹. Si tñ in istis exteriori-
 bus obseruacijs pfectu religiõis po-
 nimus cito finẽ habebit deuotio no-
 stra. Sed ad radicẽ securim pona-
 mus: ut purgati a passionib⁹ pacifi-
 ca mētẽ possideam⁹. Si omni anno
 vnũ vitiũ extirparem⁹: cito viri pfe-
 cti efficeremur. Sed mō ecõtrario se-
 pe sentim⁹: ut meliores et puriores in
 initio ouersionis nos fuisse inuenia-
 mus: q̄ post mltos annos pfectiõis
 feruor et pfect⁹ noster quotidie de-
 beret crescere: s; nũc p magno videt⁹
 sigs primi feruoris partẽ posset reti-
 nere. Si modicã violentiã facerem⁹
 in principio tñc postea cuncta posse-
 m⁹ facere cū leuitate et gaudio. Bra-
 ue est assueta dimittere sed grauius
 est contra ppriã volūtate ire. S; si nõ
 vincis parua et leuia: qñ superabis
 difficiliora: Resiste in pncipio incli-
 nationi tue et malã desiste consuetudi-
 nẽ ne forte paulatim ad maiores te
 ducat difficultates. O si aduerteres
 quãtã tibi pacẽ et alijs leticiã faceres
 teipm bene habẽdo: puto q solliciti-
 or: esses ad spiritualẽ pfectũ.

De utilitate aduersitatis. Cap. xij.

Bonũ ẽ nobis q aliquũ habem⁹
 aliquas grauitates et trietates
 q; sepe hominẽ ad cor reuocãt: q̄te-

mus se in exilio eẽ cognoscat: nec spẽ
 suã in aliqua re mudi ponat. Bonũ
 est q patiamur qñq; contradictores et
 q male et impfecte de nobis sentiat⁹
 etiã si bene agimus et intẽdim⁹. Ista
 sepe iuuant ad humilitatẽ: et a vana
 gloria nos defendũt. Tunc enim meli-
 us interiorẽ testẽ deũ querim⁹ qñ fo-
 ris vilipendimur ad hoibus: et nõ be-
 ne nobis creditur. Ideo deberet se
 homo in deo totalitẽ firmare: ut non
 esset ei necesse multas cõsolationes
 querere. Quia homo bone volūtatis
 tribulat⁹ vel tentat⁹ aut malis cogita-
 tionibus affigit: tunc deũ sibi mag⁹
 necessarium intelligit sine quo nihil
 boni se posse dephendit. Tunc etiam
 tristat⁹: gemit et orat p miserijs quas
 patit⁹. Tunc tedet eũ diutius vitere:
 mortẽ optat iuenire: ut possit dissol-
 ui et cū xpõ esse. Tunc etiã bene ad-
 uertit perfectã securitatẽ et plenã pa-
 cem in mũdo nõ posse constare.

De tentationibus resi-
 stendis. Cap. xij.

Quãdiu in mũdo viuimus sine
 tribulatione et tentatione esse
 nõ possumus. Unde in Job scriptũ
 est. Tentatio est vita hois super ter-
 rã. Ideo vnusquisq; sollicit⁹ esse de-
 beret circa tentatiões suas et vigila-
 re in orõnib⁹ ne diabolus locũ inue-
 niret decipiẽdi: q nũq; dormitat sed
 circuit qrens quẽ deuoret. Nemo tã
 pfect⁹ est et scũs q nõ habeat aliquũ tẽ-
 tatiões: et plene eis carere nõ possu-
 mus. Sũt tñ tẽtatiões hois sepe val-
 de vtilis: licet moleste sint et graues
 quia in illis homo humiliat⁹ purgat⁹
 et erudit⁹. Omnes sancti per multas

tribulationes et tentationes transie-
runt et profecerunt. Et qui bene ten-
tationes sustinere nequiverunt: repro-
bi facti sunt et defecerunt. Non est ali-
quis ordo tam sanctus nec locus tam se-
cretus: ubi non sint tentationes vel ad-
versitates. Non est homo securus a ten-
tationibus totaliter quam diu vixerit: quia
in nobis est unde tentamur ex quo
in concupiscentia nati sumus. Una ten-
tatione seu tribulatione recedente alia
supervenit: et semper aliquid ad patien-
dum habebimus. Nam bonum felicitatis
nostre perdidimus. Multi querunt
tentationes fugere et gravius incidunt
in eas. Per solam fugam non possumus
vincere: sed per patientiam et veram hu-
militatem omnibus hostibus efficimur for-
tiores. Qui tantummodo exterius de-
clinat nec radicem euellit parum proficiet
immo citius ad eum tentationes redient
et peius sentiet. Paulatim et per pa-
cientiam cum longanimitate deo iuuante
melius superabis: quam cum duritia et im-
portunitate propria. Sepius accipe con-
siliium in tentatione: et cum tentato noli
duriter agere: sed consolationemingere
sicut tibi optares fieri. In initium omni-
um malarum tentationum in constantia
animi et parua ad deum confidentia: quia
sicut navis sine gubernaculo hincin-
de a fluctibus impellitur: ita homo re-
missus et suum propositum deserens varie
tentatur. Ignis probat ferrum: et tenta-
tio homines iustum. Nescimus sepe quid
possumus: sed tentatio aperit quid su-
mus. Vigilandum est tamen precipue circa
initium tentationis: quia tunc facilius ho-
stis vincitur: si ostium mentis nullatenus in-
trare sinitur: sed extra limen statim ut pul-

sauerit illi obuiatur. Vnde quidam dixit
Principiis obsta: sero medicina pa-
rat. Cum mala per longas conualuere mo-
ras. Nam primo occurrit menti sim-
plex cogitatio: deinde fortis imagi-
natio: postea delectatio et motus pra-
uus et assensio. Sicque paulatim ingre-
ditur hostis malignus ex toto: dum illi non
resistit in principio. Et quanto diutius
quis ad resistendum torpuerit: tanto in-
se quotidie debilius fit: et hostis contra
eum potentior. Quidam in principio con-
uersionis sue grauius tentationes
patiuntur: quidam autem in fine: quidam vero
quasi per totam vitam suam male habent.
Nonnulli satis leuiter tentantur sine di-
uine ordinationis sapientiam et egra-
tiam: quod statim et merita hominum pensat et
cuncta ad electorum suorum salutem perordi-
nat. Ideo non debemus desperare cum
tentamur: sed eo feruentius deum exorare
quatenus nos in omni tribulatione digne-
tur adiuvare: quod vique sine dictum pauli
taliter faciet cum tentatione peruentum: ut pos-
simus sustinere. Humiliemus ergo
animas nostras sub manu dei in omni
tentatione et tribulatione: quia humiles
spiritus saluabit et exaltabit. In tentatio-
nibus et tribulationibus probatur homo quantum
profecerit et ibi maius meritum existit: et vix
melius patescit. Nec magnum est si homo de-
uotus sit et feruidus cum quietate non sen-
tit: sed si tempore aduersitatis patienter se
sustinet: spes magni profecerit. Qui-
dam a magnis tentationibus custodiuntur
et in paruis quotidianis sepe vincunt
ut humiliati nunquam de seipsis in mag-
nis confidant: quod in tam modicis infirmantur
De temerario iudicio
vitando. Cap. xiiij.

Ad teipsū oculos reflecte: et alio
 ruz facta caueas iudicare. In
 iudicādo alios homo frustra labo-
 rat: sepius errat: et leuiter peccat. Se
 ipm vero iudicando: et discutiendo
 semp fructuose laborat. Sicut no-
 bis res cordi est: sic de ea frequēter
 iudicamus. Nā veruz iudiciū ppter
 priuatū amorē faciliter perdimus.
 Si deus semp esset pura intētio no-
 stri desiderij: nō tā faciliter turbare
 mur p resistētia sensus nostri. Sed
 sepe aliqd ab intra latet: vel etiā ab
 extra occurrit: qd nos etiā pariter tra-
 hit. Multi occulte seipos querūt in
 rebus quas agūt et nesciunt. Uiden-
 tur etiā in bona pace stare: qñ res p
 eoz velle fiunt et sentire. Si aut aliq
 fit qz cupiūt cito mouent et tristes fi-
 unt. Propť diuersitatē sensuū et opi-
 nionū: satis frequēter oriunt dissen-
 siones inter amicos et ciues: inter re-
 ligiosos et deuotos. Antiqua vsuetu-
 do difficulter relinquit et vltra ppiū
 videre nemo libenter ducit. Si rati-
 oni tue magis inniteris vl' industrie
 qz virtuti subiectine ihu christi: raro
 et tarde eris homo illuminatus: qz
 deus vult nos sibi perfecte subijci: et
 omnē rationē p inflāmatū amorē
 transcendere. De operibus ex
 charitate factis. Cap. xv.

Pro nulla re mūdi et p nullius
 hois dilectiōe aliqd malū ē fa-
 ciēdū: s; p vtilitate tm indigētis op^o
 bonū aliqñ intermittēdū est aut etiā
 p meliori mutādū: hoc enī facto op^o
 bonū nō destruit: s; in meli^o mutat.
 Sine charitate opus externuz nihil
 pdest: quicqd autē ex charitate agit

quātūcūq; etiā parū sit et despectū:
 totū efficiť fructuosū. Magis siqdē
 de^o pensat ex quāto qz ag: t: qz qñtuz
 qz facit. Multū facit qui multū dili-
 git. Multū facit q rē bñ facit. Bene
 facit qui magis cōmunitati qz sue vo-
 lūtati seruit. Sepe videt eē charitas
 et est magi carnalitas qz carnalis in-
 clinatio: ppiā volūtās: spes retribu-
 tionis: affect^o comoditatis raro ab
 esse volūt. Qui verā et pfectā charita-
 tē habet: in nulla re seipm querit: s;
 dei solūmodo gloriā in oib^o fieri de-
 siderat. Nulli etiā inuidet: qz nulluz
 priuatū gaudiuz amat: nec in seipso
 vult gaudere: sed in deo sup oia bo-
 na optat beatificari. Nemini aliqd
 boni attribuit: sed totaliter ad deuz
 refert: a quo fontaliter oia pcedunt
 in quo finaliter omnes sancti frui-
 liter quiescunt. O qui scintillā habe-
 ret vere charitatis: profecto oia ter-
 rena sentiret plena fore vanitatis.

De sufferentia defectuū
 aliorum. Cap. xvi.

Que homo in se vl' in alijs emē
 dare nō valet: debet patienter
 sustinere: donec deus aliter ordinet.
 Cogita qz forte sic melius est p tua
 pbatiōe et paciētia: sine q nō sūt mul-
 tū ponderāda merita nra. Debes ta-
 men p talib^o ipedimētis supplicare
 ut deus tibi dignet subuenire et pos-
 sis benigne portare. Sigs semel aut
 his admonit^o nō acquiescit: noli cū
 eo stēdere: sed totū deo cōmitte: ut
 fiat volūtās ei^o et honor in oib^o suis
 suis: q scit bene mala in bonū ouer-
 tere. Stude patiēs esse in toleran-
 do alioz defectus et qualescūq; in-

firmitates qz et tu multa habes que ab alijs oportet tolerari. Si nō potes te talē facere q̄lē vis quō poteris aliū habere ad tuū bñplacitum. Libent̄ habem⁹ alios pfectos et tñ p prios nō emēdam⁹ defectus. Uolimus q̄ alij stricte corrigantur et ipsi corrigi nolum⁹. Displicet larga aliorū licētia et tñ nobis nolum⁹ negari qd̄ petim⁹. Alios restringi p statuta volum⁹ et ipsi nullaten⁹ patimur amplī⁹ cohiberi. Sic ergo patet q̄ raro primū sicut nosip̄sos pensam⁹. Si essent oēs pfecti: qd̄ tūc haberem⁹ ab alijs p deo pati: Nūc aut̄ de⁹ sic ordinauit: ut discam⁹ alter alterius onera portare: qz nemo sine defectu: nemo sine onere: nemo sibi sufficiens: nemo sibi satis sapiens: sed oportet nos inuicē portare: inuicē consolari: parit̄ adiuuare instruere et admonere. Quāte autē virtutū q̄sq̄ fuerit: meli⁹ patet occasione aduersitatis. Occasiones nāq̄ hoiem fragile nō faciūt: s̄z qualis sit ostendūt.

+ De monastica vita. Cap. xvij.

Oportet ut discas teip̄m in multis frāgere: si vis pacē et cōcordiā cū alijs tenere. Nō est parū in monasterijs uel in cōgregatione habitare: et ibi sine q̄rela conuersari: et vsq̄ ad mortē fidelis perseuerare. Beat⁹ qd̄ ibi bene vixit: et felicit̄ consumauit. Si vis debite stare et proficere: teneas te tāq̄ exulē et pegrinū sup̄ terrā. Oportet te stultū fieri propter xp̄m: si vis religiosam ducē vitā. Habit⁹ et tonsura modicū offerāt sed mutatio mox et integra mortificatio passionū verū faciūt religiosū

Qui aliud q̄rit q̄ pure deū et aīe sue salutē: nō inueniet nisi tribulationē et dolorē. Nō pōt etiā diu stare pacificus: qui nō nitit̄ esse minimus: et oibus subiect⁹. Ad seruiendū venisti: nō ad regendū. Ad patiendū et laborandū scias te vocatū: non ad ociandū uel fabulandū. Sic ergo pbant̄ hoies sicut aurū in fornace. Sic nemo pōt stare nisi ex toto corde se voluerit ppter deū humiliare.

De exēplis scōz patrū. Cap. xviii
Intuere sanctorū patrum viuida exempla: in quibus vera pfectio refulset et religio et videbis q̄ modicum sit et pene nihil quod nos agim⁹. Heu qd̄ est vita nostra si illis fuerit cōparata: Sancti et amici xp̄i dño seruiērūt in fame et siti: in frigore et nuditate: in labore et fatigatione: in vigilijs et ieiunijs: in orōnib⁹ et sanctū meditationib⁹: in psecutionib⁹ et opprobrijs multis. Quōd q̄ multas et graues tribulationē passi sūt apli martyres: confessores: virgines: et reliqui oēs q̄ xp̄i vestigia voluerūt seq̄. Nā aīas suas in hoc mūdo oderunt: ut in eternā vitā eas possiderent. Quōd q̄ strictā et abdicatā vitā sancti patres in heremo duxerūt: q̄ longas et graues tentatiōes ptulerūt q̄ frequē ab inimico vexati sunt: q̄ crebras et feruidas orōnes deo obtulerūt: q̄ rigidas abstinēcias pegerūt: q̄ magnū zelū et feruorē ad spūalē pfectū habuerunt: q̄ forte bellū aduersus edomationē vicioz gesserūt: q̄ purā et rectā intentionē ad deū tenuerūt. Per diē laborabāt et noctibus orōni diuine vacabāt: q̄q̄ laboran

do ab orōne mētali minime cessa-
rēt. Quē tēps vtilit' expēdebāt oīs ho-
ra ad vacandū deo breuis videbāt
z p̄ magna dulcedine cōtēplationis
etiā obliuioni tradebāt necessitas
corpalis refectiōis. Oibus diuicijs
dignitatib⁹: honorib⁹: amicis: z co-
gnatis renūciabāt nil de mūdo ha-
bere cupiebāt: vix necessaria vite su-
mebāt: corpi seruire etiā in necessi-
tate dolebāt. Paupes igit' erāt: reb⁹
terrenis: sed diuites valde in grā z
virtutib⁹. Foris egebāt: sed int⁹ grā
z cōsolatiōe diuina reficiebant. Mū-
do erāt alieni: s; deo prīmi ac fami-
liares amici. Sibīp̄s videbantur
tāq; nihili z huic mūdo despecti: s;
erāt ī oculis dei preciosi z electi. In
vera humilitate stabant: in simplici
obediētia viuebāt: in charitate z pa-
tiētia ambulabāt: z ideo quotidie
ī spū pficiebāt: z magnā apud deuz
grām obtinebāt. Dati sūt in exem-
plū oibus religiosi: z plus puocare
nos debēt ad bene pficiendū: q̄ te-
pidoz numerus ad relaxanduz. Qu-
quantus feruor: oīum religiosoz in
p̄ncipio sue sancte institutionis fuit
Quanta deuotio orōnis: quanta
emulatio virtut': q̄ magna discipli-
na viguit: quāta reuerētia z obediē-
tia sub regula magistri in oib⁹ efflo-
ruit. Testant' adhuc vestigia dereli-
cta q; vere viri sancti z p̄fecti fuerūt
q; tam strenue mīitantes mundum
suppeditaauerūt. Iā magn⁹ putat' si
qs trāsgressor nō fuerit: si qs qd ac-
cepit cū patiētia tolerare potuerit.
Ob teporis z negligentie status nrī
q; taz cito declinam⁹ a p̄stino ser-

uore: z iā tedet viuere p̄ lassitudine
z tepore. Vltimā ī te penit⁹ nō dormi-
tet p̄fectus virtutū: q; multa sepi⁹ ex-
empla vidisti deuotoz.

De exercitijs boni
religiosi. Cap. xix.

Quia boni religiosi oib⁹ virtuti
bus pollere debet: ut sit talis
interi⁹: qualis videt' hominib⁹ exte-
rius. Et merito mlto plus debet eē
intus: q̄ qd cernit' foris: qz inspector
noster est de⁹: quē sūmope reuereri
debem⁹ vbicūq; fuerim⁹ z tāq; ange-
li in cōspectu ei⁹ mūdi incedē. Omni
die renouare debem⁹ p̄positū nrī z
ad feruorē nos excitare q̄i hodie p̄
mū ad cōuersionē venissem⁹ atq; di-
cere. Adiuua me dñe de⁹ me⁹ in bo-
no p̄posito z sancto seruitio tuo: z
da mihi nūc: hodie p̄fecte incipere:
qz nihil est qd hacten⁹ feci. Scdm p̄-
positū nrī cursus p̄fectus nrī z mul-
ta diligentia opus est bene pficere
volēti. Quā si fortit' p̄ponēs sepe defi-
cit: qd ille q; raro aut min⁹ fixe aliqd
p̄ponit: Varijs tñ modis cōtingit de-
sertio p̄positi nostri: z leuis omissio
exercitioz: vix sine aliquo dispēdio
trāsīt. Iustoꝝ p̄positū in grā dei po-
ti⁹ q̄ in pp̄ria sapiētia pendet: ī quo
z semp cōfidūt q; qd arripiūt. Nam
hō p̄ponit: sed de⁹ disponit: nec est ī
in hoīe via eius. Si pietatis cā aut
fraterne vtilitatis p̄posito q̄q; con-
suetū omittit' exercitiū: facile postea
poterit recuperari. Si aut' tedio ani-
mi aut negligentia facili⁹ relinquit':
satis culpabile est z nociuū sentiet'.
Conemur quātū possum⁹: adhuc le-
uiter deficiem⁹ in multis. Semp tñ

aliquid certi proponendum est et illa precipue
 que amplius nos impediunt. Exteriora
 nostra et interiora pariter nobis scru-
 tanda sunt et ordinanda: quia utraque
 expediunt ad perfectum. Si non continue te
 vales colligere saltem interdum: et ad mi-
 nus semel in die: mane videlicet aut ve-
 spere. Mane propone: vespe discute
 mores tuos qualis hodie fuisti in
 verbo opere et cogitatione: quia in his
 sepe forsitan deum offenderisti et primum
 Accinge te sicut vir contra diaboli-
 cas nequias: frena gulam: et omnem car-
 nis inclinationem facilius frenabis.
 Numquam sis ex toto ociosus: sed aut le-
 ges aut scribes aut oras aut medi-
 tans aut aliquid utilitatis pro conlaboras
 Corporalia exercitia discrete sunt agenda:
 nec omnibus equaliter assumenda. Que
 communia non sunt: non sunt foris ostenden-
 da: nam in secreto tutius exercentur priua-
 ta. Cavendum tamen ne piger sis ad communia et
 ad singularia promptior: sed expletis
 integre et fideliter debitis et iniunctis: si
 iam ultra vacat: redde te tibi pro de-
 uotio tua desiderat. Non possunt omnes
 habere unum exercitium: sed aliud istis:
 aliud illi magis deseruit. Etiam pro tem-
 porum congruentia diuersa placet exerci-
 tia quia alia in festis: alia in feriis ma-
 gis sapiunt diebus. Alijs indigemus tem-
 pore tentationis: et alijs tempore pacis et
 quietis. Alia cum tristamur libet cogi-
 tare: et alia cum leti in domino fuerimus.
 Circa principalia festa renouanda
 sunt bona exercitia et sanctorum suffra-
 gia feruentius imploranda. De festo in
 festum proponere debemus quia tunc de hoc
 seculo migraturi sumus et ad eternum
 festum perueniri. Ideoque sollicite nos pre-

parare debemus in deuotis temporibus et de-
 uotius conuersari atque omnem obseruationem
 strictius custodire tamquam in breui proximum la-
 boris nostri a deo percepturi. Et si dila-
 tum fuerit credamus nos minus bene prepa-
 ratos atque indignos tamen adhuc glorie
 que reuelabitur in nobis tempore pre finito: et stu-
 deamus nos melius ad exitum preparare.
 Beatus seruus ait euangelista lucas quem
 cum venerit dominus inuenerit vigilantem.
 Amen dico vobis super omnia bona sua
 constituet eum. De amore soli-
 tudinis et silentij. Cap. xx.

Quere apertum tempus vacandi tibi: et
 de beneficijs dei frequenter cogita
 Relinque curiosa. Tales prolegetur maie-
 rias que conuersionem magis prestent quam oc-
 cupationem. Si te subtraxeris a super-
 fluis locutionibus et ociosis circuitio-
 nibus: necnon a nouitatibus et rumoribus
 audieris: inuenies tempus sufficiens et
 aptum pro bonis meditationibus insisten-
 dis. Maximi sanctorum humana consortia
 ubi poterant vitabantur: et deo in secreto
 viuere eligebant. Dixit quidam. Quotiens
 inter homines sui minor homo rediit. Hoc quod
 sepe sepe experimur: quoniam diu conabula-
 mur. Facilius est omnino tacere quam verbo
 non excedere. Facilius est domi latere: quam fo-
 ris se posse sufficienter custodire. Qui
 igitur intendit ad interiora et spiritua-
 lia peruenire: oportet eum cum ihesu a
 turba declinare. Nemo secure ap-
 paret: nisi qui libenter latet. Nemo se-
 cure preest: nisi qui libenter subest. Nemo
 secure precipit: nisi qui libenter obedi-
 dit. Nemo secure gaudet: nisi qui
 bone conscientie testimonium habet.
 Nemo secure loquitur: nisi qui libenter
 tacet. Sempiternam sanctorum securitas plena

*Substantia
 a religione*

*Sancti
 amittuntur*

timoris dei extitit. Nec eo min⁹ solliciti et humiles in se fuerunt: quia magnis virtutibus et gratia emicuerunt. Prauox autem securitas ex supbia et presumptione oritur et in fine in deceptionem sui vertitur. Nuncquam permittas tibi securitatem in hac vita: quoniam quis bonus videatur cenobita aut deuotus heremita. Sepe meliores in estimatione hominum grauius periclitati sunt propter suam nimiam confidentiam. Unde multis utilis est ut non penitus temptationibus careant sed sepe impugnentur: ne nimium securi sint: ne forte in supbiam eleuentur: ne etiam ad exteriores dissolutiones licentius declinent. O quam nuncquam transitoriam leticiam quereret: quam nuncquam cum mundo se occuparet: quam bonam conscientiam seruaret. O quam omnem vanam sollicitudinem amputaret: et duntaxat salutaria ac diuina cogitaret: et totam spem suam in deo constitueret: quam magnam pacem et quietem possideret. Nemo dignus est celesti consolatione: nisi diligenter se exercuerit in sancta compunctione. Si vis corde tenus compungi: intra cubile tuum et excludere tumultus mundi: sicut scriptum est. In cubilibus vestris compungimini. In cella inuenies quod deforis sepe amittes. Cella continuata dulcescit: et mane custodita tedium generat. Si in principio conuersionis tue bene eam incolueris: et custodieris: erit tibi postea dilecta amica et gratissimum solacium. In silentio et quiete perficitur anima deuota et discit abscondita scripturarum: ibi inuenit fluentem lachrymam: quibus singulis noctibus se lauet et mudet: ut conditori suo tanto familiarior fiat quanto longius ab omni seculari tumultu degit

Qui ergo se abstrahit a notis et amicis appropinquabit illi deo cum angelis sanctis. Melius est latere et sui curam agere: quam se neglecto signa facere. Laudabile est homini religioso raro foras ire: fugere uideri: nolle etiam homines videre. Quid vis videre: quod non habes? Transit mundus et concupiscentia eius. Trahunt desideria sensualitatis ad spaciandum: sed cum hora transierit: quod nisi grauitate conscientiae et cordis dispositione importas? Letus exitus triste sepe reditum parit: et leta uigilia serotina triste mane facit. Sic omne carnale gaudium blande intrat: sed in fine mordet et punit. Quid potes alibi uideri quod hic non uides? Ecce celum et terram et omnia elementa: nam ex istis omnia sunt facta. Quid potes alicubi uideri: quod diu potest sub sole permanere? Credis te forsitan sanari: sed non poteris perire. Si cuncta uideres presentia: quid esset nisi uisio uana? Leua oculos tuos ad deum in excelsis: et ora pro peccatis tuis et negligentibus. Dimitte uana uanis tu autem intende illis quae tibi precepit deus. Claude super te ostium tuum: et uoca ad te Iesum dilectum tuum. Mane cum eo in cella: quia non inuenies alibi tantam pacem. Si non exisses: nec quicquam de rumoribus audisses: melius in bona pace permanisses: ex qua noua delectat aliqui audire: oportet te exindeurbationem cordis tollerare.

De compunctione cordis. Cap. xxj.
Si vis aliquid perficere serua te in timore dei: et noli esse nimis liber sed sub disciplina cohibe omnes sensus tuos: nec septe te tradas leticie. Da te ad cordis compunctionem: et inuenies deuotionem. Compunctio multa bona aperit: quae

disso
 e q
 hac
 la ai
 leni
 ctuu
 sed s
 debe
 bon
 na c
 impe
 vnic
 Feli
 sua
 viril
 Si t
 tet t
 res
 ru. T
 mor
 ctis.
 li ex
 no h
 ficu
 gios
 ri? q
 nes
 q d
 tim
 ne c
 tern
 ind
 dig
 fact
 est e
 ente
 Si
 fat:
 viu
 tato

dissolutio cito pdere consuevit. Mirū ē q̄ homo possit vnq̄ p̄fecte letari i hac vita q̄ suū exiliū z tā mltā picu/ la aie sue cōsiderat z p̄sat. Propter lenitatē cordis et negligentia defe/ ctuū n̄roꝝ nō sc̄tim⁹ aie n̄re dolores sed sepe vane ridem⁹ q̄n merito flere deberem⁹. Nō est vera libertas nec bona leticia nisi in timore dei cū bo na cōscia. Felix qui abijcere pōt oē impedimentum distractionis: z ad vnionē se redigere scē cōpūctionis. Felix qui a se abdicat q̄cqd̄ cōsciam suā maculare pōt ul' grauare. Certa virilit' cōsuetudo cōsuetudine vincit. Si tu scis hoies dimitte ipi te dimit tet tua facta facē. Nō attrahas tibi res alioꝝ: nec te iplices causis maio rū. Habe sp̄ oculū sup te p̄mū: z ad moneas teipm sp̄alit' p̄ oib⁹ tibi dile ctis. Si nō habes fauorē hoīū; no li ex b̄ tritari: s̄ hoc sit tibi graue qz nō habes te sat' bene: z circūspecte sicut deceret dei seruū z deuotū reli giosū cōuersari. Utili⁹ est sepe z secu ri⁹ q̄ hō nō habeat mltas cōsolatio nes in hac vita fm carnē p̄cipue tñ q̄ diuinas nō habem⁹: aut rari⁹ sen tim⁹: nos i culpa sum⁹ qz cōpunctio nē cordis nō q̄rim⁹ nec vanas z ex ternas oīno abijcim⁹. Cognosce te indignū diuina cōsolatiōe sed magis dignū multa tribulatione. Qñ hō p̄ fecte est cōpūct⁹: tūc grauis z amar⁹ est ei totus mūdus. Bon⁹ hō suffici entē iuenit materia dōlēdi z flendi. Sine enī se cōsiderat siue de p̄rio p̄ sat: scit qz nemo sine tribulatiōe hic viuit. Et quāto stricti⁹ sese cōsiderat: tāto ampli⁹ dolet. Materie iusti do

loris z interne cōpūctionis sūt pec cata z vicia n̄ra: q̄bus ita inuoluti ia cem⁹ ut raro celestia cōtemplari valea mus. Si frequenti⁹ de morte tua q̄ de lōgitudine vite tue cogitares: nō dubiū qn seruētī⁹ te emē dares. Si etiā futuras inferni siue purgatorij penas cordialit' p̄pēderes: credo q̄ libent' laborē z dolorē sustineres z nihil rigoris formidares. S̄ qz ad cor ista nō trāseūt: z blādimentā ad huc amam⁹ ideo frigidī z valde pi gri remanem⁹. Sepe ē inopia spūs vnde tā leuiter cōq̄rit' miserū corp⁹. Ora igit' humili⁹ ad dñm: ut det ti bi cōpūctionis spm̄: z dic cū p̄pheta Liba me dñe pane lachrymar: z po tū da mihi i lachrymis i mēsurā.

De cōsideratione humane mise rie. Cap. xxij.

Quis es vbicūq̄ fueris z quo cūq̄ te verteris: nisi ad deum te cōuertas. Quid turbaris qz non succedit tibi sicut vis et desideras. q̄s est q̄ h̄z oīa fm suā volūtate: Nec ego nec tu: nec aliqs hoīum sup ter rā. Nemo ē in mūdo sine aliq̄ tribu latiōe ul' angustia: q̄uis rex sit ul' pa pa. Quis ē q̄ meli⁹ h̄z: vtiq̄ q̄ p̄ deo aliqd̄ pati valet. Dicūt multi imbe cilles z infirmi. Ecce q̄ bonā vitā il le hō habet q̄ diues q̄ potēs q̄ ex celsus q̄ magn⁹ z q̄ pulcher. S̄ at tēde ad celestia bona z videbis q̄ oīa ista t̄palia nulla sunt: s̄ valde in certa z magis grauātia: qz nūq̄ sine sollicitudine z timore possidēt. Nō est hoīs felicitas h̄re t̄palia ad abū dātia s̄ sufficit ei mediocritas. Vere miseria est viuere sup trā. Quāto hō

voluerit eē spūalior : tanto p̄ns vita
 sit ei amarior : qz sentit meli⁹ : z videt
 clari⁹ hūane corruptionis defectus
 Nā comedere bibere : vigilare dor-
 mire : q̄scere : laborare : z ceteris ne-
 cessitatibus nature subiacē : vere ma-
 gna miseria ē z afflictio homini de-
 uoto : q̄ libent̄ esset absolutus z liber
 ab omni pctō. Valde enī grauat̄ in-
 terior hō necessitatib⁹ corp̄alibus in
 hoc mundo. Unde p̄pheta deuote
 rogat q̄ten⁹ liber ab ist⁹ eē valeat di-
 cēs . De necessitatib⁹ meis erue me
 dñe. Sz ve nō cognoscētib⁹ suā mise-
 riā z ampli⁹ ve illis q̄ diligūt hāc mi-
 serā et corruptibilē vitā. Nā i tñ q̄-
 dā hāc amplectūt̄ . lz etiā vix necessa-
 ria laborādo aut medi tādo habeāt
 ut si h̄ possēt sp̄ viuē de regno dei ni-
 hil curarent. O isani z ifideles co-
 de . q̄ tā p̄fūde i terris iacēt : ut nil ni-
 si carnalia sapiāt . Sz miseri adhuc
 i sine grauit̄ sentiēt : q̄z vile z nihiluz
 erat qd̄ amauerūt . Sci aut̄ dei z oēs
 denotī amici xp̄i nō attēderūt q̄ car-
 ni placuerūt : nec q̄ i h̄ tpe floruerūt :
 sz tota spes eoz z itētio ad et̄na bo-
 na anhelabat : ferebat̄ totū deside-
 riū eoz ad ināsura z inuisibilia : ne
 amore visibiliū traherent̄ ad ifima
 Noli frat̄ amittē cōfidētā p̄ficiendi
 ad spūalia : adhuc habes tēp⁹ z ho-
 rā . Quare vis p̄crastinare p̄positum
 tuū : Surge z in instātī incipe z dic :
 Nūc tēp⁹ est faciēdi : nūc tēp⁹ est pu-
 gnādi : nūc tēp⁹ aptū est emendādi .
 Quā male habes z tribularis tūc tē-
 pus ē p̄merēdi . Oportet te trāfire p̄
 ignē z aquā an̄q̄ venias i refrigeriū
 Nisi tibi vim feceris : vitiū nō supra-

bis : q̄z diu istud fragile corp⁹ gerim⁹
 sine pctō eē nō possum⁹ : nec sine te-
 dio z dolore viuē . Libent̄ haberem⁹
 ab oī miseria getē : sz qz p̄ pctm̄ p̄di-
 dim⁹ inocētā amissim⁹ etiā verā be-
 tudinē . Ideo oportet nos tenē pa-
 tientā z dei expectare mīaz : donec
 trāseat iniquitas hec : z mortalitas ab-
 sorbeat̄ a vita . O q̄ta fragilitas hu-
 mana q̄ sp̄ p̄na est ad vicia . Hodie
 cōfiter̄ pctā tua : z cras itez p̄petras
 cōfessa . Nūc p̄ponis cauē : z p̄ horā
 agis q̄i nihil p̄posuisses . Merito q̄
 nosip̄os hūiliare possum⁹ nec vnq̄
 aliqd̄ magni de nob̄ sentire : qz tam
 fragiles z instabiles sum⁹ . Lito etiā
 pōt p̄di p̄ negligētā : qd̄ m̄lto labo-
 re vix tandē acq̄sitū ē p̄ grāz . Quid
 fiet de nobis adhuc i fine : q̄ tepesci-
 mus tā mane : Ute nob̄ si sic volum⁹
 declinare ad getē : q̄i iā par sit z se-
 curitas : cū necdū appareat vestigiū
 vere scitatis i n̄ra cōuersatiōe . Bene
 op⁹ eēt qd̄ adhuc iterū iſtitueremur
 tāq̄z boni nouicij ad mores optios
 si forte spes eēt de aliq̄ futura emē-
 datione : z maiori spūali p̄fectu .

De meditatione mort̄ . Cap. xxiiij.

Valde cito erit tecū h̄ factū . Uti
 de aliis quō te habeas : hodie
 hō ē z cras nō cōparet . Cū aut̄ sub-
 lat⁹ fuerit ab ocul̄ : cito etiā transit a
 mēte . O hebetudo z duricia cordis
 hūani q̄ solū p̄ntia meditat̄ : z futu-
 ra nō maḡ p̄uidet . Sic tei oī facto
 z cogitatu deberes tenē : q̄i statiz eēt
 moritur⁹ . Si bonā cōsciāz haberes :
 nō multū mortē timeres . Meli⁹ eēt
 pctā cauē : q̄z mortē fugē . Si hodie
 nō es parat⁹ : quō cras eris : Cras ē

diefferta: et quod scis si craftinū habe
 bis: Quid pdest diu viuere qñ tam
parū emēdamur: Ablōga vita non
sp emēdat: s; sepe culpā magis au-
get. Utinā p vnā diē bñ essem? uer
fati i hoc mūdo. Mlti annos cōpu
tāt uerfiois: s; sepe parū ē fructus
emēdationis. Si formidolosus est
mori: forsitā piculosi? est diuti? uiuē
Beat? q hora mort? sue sp an oculos
h; et ad moriēdum quotidie se dis
ponit. Si vidisti aliquñ hoīem mori:
cogita qz et tu p eandē viā trāibis.
 Cū mane fuerit: puta te ad vesperū
 nō puentur. Uespe aut factō mane
 nō audeas tibi polliceri. Sp g para
 tus esto et talit? uiue: ut nūq; te impa
 tū mors iueniat. Mlti subito et im
puise moriūt: nā hora q nō putat: si
li? hoīs uetur? ē. Quā illa extrema ho
ra uenerit: multū ali? sentire icipies
de tota uita tua pterita: et ualde do
lebis q; tā negligēs et remissus fuisti
Qz felix? et prudēs qui talis nūc nitit
eē i uita: qñ optat iueniri i morte.
 Dabit nāq; magnā cōfidētiā felicit?
 moriēdi pfect? et tēpt? mūdi: feruens
 desiderū i uirtutib? pficiēdi: amor
 discipline: labor pnie: promptitudo
 obediētie: abnegatio sui: et suppo
 ratio cuiuslib; aduersitat? p amore
 xpī. Mltā bona potes opari dū sa
 nus es: s; infirmat? nescio qd poter?
 Pauci ex infirmitate emēdant: sic
 et q mltū pegrinat? raro scificāt. No
 li cōfidere sup amicos et primos: nec
 i futuris salutē tuā differas: qz citi?
 obliuiscēt tui hoīes q; estimas. Me
 li? est nūc tēpestiue puidere et aliqd
 boni pmittere: q; sup alioz auxilio

spere. Si nō es pro teipso sollicit?
 modo: quis erit pro te sollicitus in
 futuro. Nunc tēpus est ualde pēcio
 sum: sed pch dolor q; hoc inutilius
 expendis: in quo pmereri uales un
 de eternalit? uiuas. Veniet qñ vnuz
 diem seu horā pro emēdatione de
 siderabis et nescio an impetrabis.
 Eya charissime de quāto periculo
 te poteris liberare: de q; magno ti
 more eripere: si modo semp timora
 tus fueris: et de morte suspect?. Stu
 de nunc talit? uiuere: ut in hora mor
 tis ualeas potius gaudere q; time
 re. Disce nūc mori mūdo: ut tūc inci
 pias uiuere cum xpō. Disce nūc oīa
 cōtemnere: ut tunc possis libere ad
 xpī pergere. Castiga nunc corpus
 tuū p penitētiā: ut tunc ualeas cer
 tam habere cōfidentiam. Ah stulte
 quid cogitas te diu victurū: cū nul
 lū diez habeas securū? Qz multi de
 cepti sunt: et insperate de corpore ex
 tracti. Quociēs audisti a dicentib?:
 qz ille gladio cecidit: ille submersus ē
 ille ab alto ruens ceruicē fregit: ille
 manducādo obriguit: ille ludendo
 finē fecit: ali? igne: ali? ferro: ali? pe
 ste: et ali? latrocinio perijt: et sic oīum
 finis mors ē: et uita hoīuz tāq; um
 bra subito ptrāsit. Quis memorabi
 tur tui post mortē: et q; orabit p te?
 Age age nunc charissime qcqd agē
 potes: qz nescis qñ morieris: nescis
 etiā qd tibi p? mortē sequet. Dū tēp?
 habes cgrega tibi diuitias imorta
 les. Pret salutē tuā nihil cogites: so
 lū q dei sūt cures. Fac nūc tibi ami
 cos uenerādo dei scōs: et eoz actus
 unitādo: ut cū defeceris in hac uita

LIBER

illi te recipiāt in eterna tabernacula
 Serua te tāq̄ peregrinū z hospitem
 sup̄ frā: ad quē nihil spectat de mū/
 di negocijs. Serua cor liberū et ad
 deū sursū erectū: qz nō habes h̄ ma/
 nentē ciuitatē. Illuc p̄ces z gemit̄
 quotidianos cū lachrymis dirige:
 ut spūs tu⁹ mereat̄ p̄ mortē ad dñs
 feliciter trāsire. Amē. De iudi/
 cio z penis peccatorū. Cap. xxiiij.

Liter añ districtū iudicē stab̄ cui
 nihil est occultū: q̄ munerib⁹ nō pla/
 cat̄: nec excusatiōes recipit: s̄ qd̄ iu/
 stū est iudicabit. O miserrime z infi/
 piēs peccator qd̄ rñdebis deo: oīa
 mala tua sciētī: q̄ interdū formidas
 vultū hoīs irati: Ut qd̄ nō p̄uides ti/
 bi in die iudicij: qñ nemo poterit p̄
 aliū excusari vel defendi: s̄ vnusq̄sq̄
 sufficiēs onus erit sibiipi. Nunc la/
 bor tu⁹ est fructuosus: flet⁹ accepta/
 bilis: gemit⁹ exaudibilis: dolor satis/
 factori⁹ z purgatiu⁹. Habet magnū
 z salubre purgatoriū patiēs hō q̄ su/
 scipiēs iniurias plus dolet de alteri/
 us malitia: q̄ de sua iniuria: q̄ p̄ ōri/
 antib⁹ sibi libēter orat z ex corde cul/
 pas indulget q̄ veniā ab alijs petere
 nō retardat: q̄ facili⁹ miseret̄ q̄ iras/
 cit̄: q̄ sibiipsi violētīā frequēter fac̄ z
 carnē suā oīno spiritui subiugare co/
 nat̄. Melius ē modo purgare pctā
z vitia resecare q̄ in futuro purgan
da reseruare. Vere nos ipos decipi/
 mus per inordinatū amorē quē ad
 carnē habem⁹. Quid aliud ille ignis
 deuorabit nisi peccata tua: Quāto
 ampli⁹ tibiipsi nūc parcis: z carnē se/
 quer̄: tāto durius postea lues: z ma

iorē materiā cōburēdi reseruaf. In
 qbus homo peccauit: in illis graui⁹
 puniet̄. Ibi accidiosi ardētib⁹ stimu/
 lis purgent̄: z gulosi ingēti fame ac/
 siti cruciabunt̄. Ibi luxuriosi z volu/
 ptatū amatores ardenti pice z feti/
 do sulphure pfundent̄. Et sicut furi/
 osi canes p̄ dolore inuidiosi vlala/
 bunt̄ Nullū vitiū erit qd̄ suū ppriū cru/
 ciatū nō habebit. Ibi supbi oī cōfusi/
 one replebunt̄: z auari miserrima ege/
 state artabuntur. Ibi erit vna hora
 grauior in pena: q̄ hic centū anni in
 amarissima penitētia. Ibi nullare/
 quies est z nulla cōsolatio dānatis.
 Hic tñ interdū cessat̄ a laborib⁹ atq̄
 amicoꝝ frui solatijs. Esto mō solli/
 cit⁹ z dolens p̄ peccatis tuis: ut i die
 iudicij sis securus cū beat̄. Tūc enī
iusti stabunt in magna cōstātia aduer
sus eos q̄ se angustiauerūt z depse
runt. Tūc stabit ad iudicādū: q̄ mo/
 do se subijcit humiliē iudicij hoīū
 Tūc magnā fiduciā habebit paup̄ z
 humilis: et pauebit vndiq̄ supbus.
 Tūc videbit sapiēs in hoc mūdo fu/
 isse: q̄ p̄ xp̄o didicit stult⁹ z despect⁹
 esse. Tūc placebit omnis tribulatio
 paciēter p̄pessa: z oīs iniquitas opi/
 labit os suū. Tūc gaudebit oīs de/
 uot⁹ z merebit oīs irreligiōsus. Tūc
 pl⁹ exultabit caro afflicta: q̄ si in de/
 licijs fuisset semp nutrita. Tūc splen/
 debit habitus vilis: z obtenebrescet
 vestis subtilis: tūc plus laudabit̄ pau/
 perculū domiciliū: q̄ deauratū pala/
 tiū. Tūc plus iuuabit cōstans pacien/
 tia: q̄ oīs mūdi potētia. Tūc ampli⁹
 exaltabit̄ simplex obediētia: q̄ oīs
 secularis astutia. Tūc plus letifica

bit pura et bona conscientia quam docta philosophia. Tunc plus ponderabit contemptus diuitiarum: quam totus thesaurus terrigenarum. Tunc magis consolaberis super deuota oratione: quam super delicata comestione. Tunc potius gaudebit de seruato silentio: quam de longa fabulatione. Tunc plus ualebit sancta opera: quam multa pulchra uerba. Tunc plus placebit stricta uita et ardua penitentia quam omnis delectatio terrena. Disce nunc in modico pati: ut tunc a grauioribus ualeas liberari. Sic primo proba quod possis pati postea. Si nunc tam parum non uales sustinere: quomodo poteris tunc eterna tormenta sufferre: si modo modica passio iam impatientem efficit: quod gehenna tunc faciet? Ecce uere non potes duo gaudia habere: delectari hic in mundorum postea regnare in celo cum christo. Si usque in hodiernum diem semper in honoribus et uoluptatibus uixisses: quod totum tibi profuisset si iam in instanti mori contingeret: omnia ergo uanitas propter amare deum: et illi soli seruire. Qui enim deum ex toto corde amat: nec mortem nec supplicium nec iudicium nec infernum metuit: quia perfectus amor securus accessum ad deum facit. Quae autem adhuc peccare delectatur non minus si mortem et iudicium timeat. Bonus tamen est: ut si necesse amor a malo te reuocat: saltem timor gehennalis coherceat. Qui uero timorem dei postponit: diu stare in bono non ualebit: sed diaboli laqueos citius incurret. De seruienti emendatione totius uite nostre. Cap. xxv.

Quod Sto uigilans et diligens in dei seruitio et cogita frequenter ad quod uenisti: cur scilicet reliquisti. Nonne ut deo

uineres: et spiritualis homo fieres. Ergo ad perfectum serueas: quia mercedem laborum tuorum in breui recipies: nec erit tunc amplius timor aut dolor in finibus tuis. Modicum nunc laborabis et magnam requiem: imo perpetuam leticiam inuenies. Si tu permanseris fidelis et seruus in agendo: deus proculdubio erit fidelis et locuplex in retribuendo. Spem bonam retinere debes quia ad palmam uenies sed securitatem capere non oportet ne torpeas aut elatus fias. Tu enim quodammodo anxius inter metum et spem frequenter fluctuaret et quodammodo uice merore affectus in ecclesia ante quoddam altare se in oratione prostrauisset hec inter se reuoluit dicens: Quod si scirem quod adhuc perseveraturus es in me: statimque audiuit interius diuinum responsum. Quid si hoc scires facere uelles? Fac nunc quod tunc facere uelles et bene securus eris. Morque consolatur et confortatur diuine se commisit uoluntati: et cessauit anxiosa fluctuatio: noluitque curiose inuestigare ut sciret quae sibi essent futura: sed magis studuit ingredi quae esset uoluntas dei beneplacitae et perfecta ad omne opus bonum inchoandum et perficiendum. Spera in domino et fac bonitatem ait propheta: et inhabitabit terram et pascet in diuitiis eius. Unum est quod multos a perfectu et seruitio emendatione retrahit: horrore difficultatis seu labor certaminis. Enim uero illi maxime pro alijs in uirtutibus proficiunt quae ea quae sibi magis graua et tria sunt. uiribus uincere nituntur. Nam ibi homo plus proficit et gratiam meretur ampliore ubi magis seipsum uincit et in spiritu mortificat. Sed non omnes habent eque multum ad uincendum et moriendum. Diligens tamen emulatoz ualentiore erit ad proficiendum etiam si plu

Cum n. 9

*quod dicitur in
nisi perire
non potest
nisi perire
nisi perire*

res hēat passiōes q̄ ali' bñ morige/
rat' : min' tñ feruēs ad v̄tutes. Duo
tñ spālīf ad magnā emēdatione in-
uant videlicet subtrahere se violēter
ad qđ natura vitiose iclinat' : z feruē
ter instare p̄ bono q̄ ampli' q̄s indi-
get. Illa etiā studeas mag' cauere z
vincere : q̄ tibi frequēt' in alijs dispi-
cēt. Ubīq; p̄fectū tuū capias : ut si bo-
na exēpla videas v̄l audias : ad imi-
tādū accēdar'. Si qđ aut' rēphē sibi
le cōsideraueris : caue ne idē facias :
aut si aliqñ fecisti : citius emēdare te
studeas. Sicut oculus tu' alios cōsi-
derat : sic itēz ab alijs notaris. Quā
iocūdū z dūlce ē videre feruidos et
deuotos fratres bñ morigeratos et
disciplinatos : q̄ triste ē z graue vide-
re inordinate ambulātes : q̄ ea ad q̄
vocati sūt nō exercēt. Q̄ nociuū est
negligere vocatiōis sue p̄positū z ad
nō cōmissa sensuz iclinare. Memor
esto arrepti p̄positi : z imaginē tibi p̄-
pone crucifixi. Bñ verēcūdari potes
inspecta vita ih̄u xp̄i : qz necdū mag' il-
li te cōformare studuisti : licet diu in
via dei fuisti. Religiosus q̄ se intēte
z deuote in s̄ctissima vita z passiōe
dñi exercet : oīa vtilia z necessaria si-
bi : abūdāter ibi inueniet : nec opus ē
ut ex ih̄m aliqđ meli' q̄rat. Q̄ si ih̄s
crucifix' in cor n̄m veniret q̄ cito et
sufficiēter docti essem'. Religiosus
feruid' oīa bñ portat z capit q̄ illi in-
benī. Religiosus negligēs et tepid'
h̄z tribulationē sup̄ tribulatiōez z ex
oī parte patit' angustia qz iteriori cō-
solatiōe caret : z exteriorē q̄rere phi-
bet'. Religiosus extra disciplinā vi-
uēs graui ruine patet. Qui laxiora

querit z remissiora : semp i' angustijs
erit qz aut vnū aut reliquū sibi dispi-
cebit. Quō faciūt tā multi alijs religi-
osi q̄ satis arti sūt sub disciplina clau-
strali : Raro exeunt : abstracte viuūt :
pauprime comedūt : grosse vestiunt' :
multū laborāt : parū loquūt : diu vigi-
lāt : mature surgūt : oī oēs plongant :
frequenter legūt : z se in oī disciplina
custodiūt. Attēde carthusienses ci-
sterciensēs z diuerse religiōis mona-
chos ac moniales : q̄liter oī nocte ad
psallēdū dñō assurgūt. Et iō turpe ē
ut tu deberes in tam scō ope pigrita-
re : vbi tāta mltitudo religiosoz inci-
pit deo iubilare. Q̄ si nihil aliud fa-
ciēdū incūberet : nisi dñm deū n̄z to-
to corde z ore laudare. Q̄ si nūq; in-
digeres comedē nec bibere nec doz-
mire : s; semp posses deū laudare : et
solūmodo spūalib' studijs vacare :
tūc multo felicior esses : q̄ mō cū car-
ni ex q̄licūq; necessitate fuīs. Utinā
nō essent iste necessitates : s; solūmo-
do spirituales aīe refectiōes : q̄s heu-
sat' raro degustam'. Quā hō ad hoc
puenit qz de nulla creatura cōsolatio-
nē suā q̄rit : tūc ei de' p̄mo p̄fecte sa-
pere incipit : tūc etiā bñ cōtent' de oī
euētuz erit : tūc nec p̄ magno leta-
bit' : nec p̄ modico cōtristabit' : s; ponit
se integre z fiducialit' in deo : q̄ est ei
oīa in oibus : cui nihil vtiq; perit nec
moritur : sed oīa ei viuūt et ad nutū
incūctant' deseruiūt. Memēto semp
finis : et qz p̄ditū nō redit t̄ps. Sine
solicitudine z diligētia nūq; acqres-
v̄tutes. Si incipis tepescere : incipies
male habere. Si aut' dederis te ad
feruorē : inuenies magnā pacē : z sen-

ties leuiore laborē ppter dei gratiā
 z v̄tutis amorē. Homo feruidus et
 diligēs ad oīa est parat⁹. Maior la
 bor est resistere vitijs z passionib⁹ q̄
 corporalib⁹ insudare laborib⁹. Qui
 paruos nō vitat defect⁹: p̄nta in la
 bit ad maiores. Haudebis sp̄ vespe
 si diē expēdas fructuose. Vigila su
 per teipm: excita teipm: ad mōne te
 ipm: z qcqd de alijs sit: nō negligas
 teipm. Tantū pficies: quātū tibi ip̄si
 vim intuleris.

Explicit liber primus.

Incipit secundus.

De interna ouersatiōe. Cap. j.

Regnū dei intra
 vos ē dicit dñs
 Cōuerte te ex
 toto corde tuo
 ad dñs: z relin
 que hūc miser
 mūdū z inueni
 et aīa tua regē
 Disce exterio

ra cōtēnere: z ad interiora te dare: et
 videbis regnū dei i te venire. Est enī
 regnū dei pax z gaudiū in spū sācto:
 qd non datur impijs. Veniet ad te
 christus ostendens tibi cōsolationē
 suā: si dignā illi ab intus paraueris
 mansionē. Omnis gloria eius z de
 cor ab intra est: z ibi complacet sibi.
 Frequēs illi visitatio cū homine in
 terno: dulcē sermocinatio: grata cō
 solatio: multa pax familiaritas stu
 penda nimis. Eya anima fidelis p̄
 para huic sp̄nso cor tuū quatenus
 ad te venire z in te habitare dignē
 Sic enī dicit. Siquis diligit me ser
 monē meū seruabit: z ad eum venie

mus: z mansionē apud eū faciem⁹.
 Da ergo xp̄o locum: z ceteris oibus
 nega introitū. Cū xp̄m habueris: di
 ues es z sufficit tibi. Ipse erit p̄uifor
 tuus: z fidelis p̄curator in omnibus
 ut nō sit opus tibi in hominib⁹ spera
 re. Hoīes enī cito mutant: et defici
 unt velociter: xp̄s autē manet ineter
 nū z astat vsq; in finē firmiter. Non
 est magna fiducia ponēda in homi
 ne fragili z mortali: etiā si vtilis sit et
 dilectus: neq; tristitia multa capien
 da ex hoc si interdum aduersetur et
 contradicat. Qui hodie tecum sunt
 cras contrariari possunt: z econuer
 so sepe ut aura vertuntur. Pone to
 tam fiduciam tuā in domino: et sit
 ipse timor tuus et amor tuus. Ipse
 pro te respōdebit et faciet bene sicut
 melius fuerit. Non habes hic manē
 tem ciuitatē: z vbicunq; fueris extra
 neus es z peregrinus: nec requiē ali
 quando habebis: nisi christo intime
 fueris vnitus. Quid hic circūspicis
 cum iste non sit locus tue quietio
 nis? In celestibus debet esse habi
 tatio tua: z sicut in transitu cūcta ter
 rena sunt aspicienda: transeunt om
 nia z tu cum eis pariter. Vide ut nō
 inhereas: ne capiar z pereas. Apud
 altissimū sit cogitatio tua z depreca
 tio tua ad christum sine intermissio
 ne dirigatur. Si nescis alta specula
 ri z celestia: requiesce in passiōe xp̄i:
 z in sacris vulneribus eius libenter
 habita. Si enī ad vulnera et p̄ciosa
 stigmata ihesu deuote cōfugis: ma
 gnā in tribulatiōe cōfortationē senti
 es nec multū curab: hoīuz despectio
 nes: facilitq; v̄ba detrahētū p̄feres

Christus
despicit
ueluit

Xp̄s fuit etiā in mūdo ab hoīb⁹ de-
spect⁹: et i maxima necessitate a not⁹
et amic⁹ int⁹ opprobria d̄relict⁹. Xp̄s
pati voluit et despici: et tu audes de
aliq̄ d̄ri. Xp̄s habuit aduersarios
et oblocutores: et tu vis oēs h̄re ami-
cos et b̄n̄factores: Un̄ coronabit̄ pa-
ciētia tua: si nil aduersitat⁹ occurre-
rit: Si nihil d̄rium vis pati: quō eris
amic⁹ xp̄i: Sustine te cū xp̄o et p̄ xp̄o
si vis regnare cū xp̄o. Si semel p̄fe-
cte introisses in interiora ih̄u et mo-
dicū de ardēte ei⁹ amore sapuisses:
tūc de pp̄rio comodo v̄l incomodo
nihil curares: s̄z mag⁹ de opprobrio
illato gauderes: qz amor ih̄u facit
hoīez seip̄m d̄tēnere. Amator ih̄u et
ver⁹ intern⁹ et liber ab affectionib⁹ in-
ordinat⁹ p̄t se ad deū libere d̄uerte
re et eleuare se sup̄ seip̄m i sp̄u ac frui
tiue gescere. Qui sapiūt oīa p̄ ut sunt
nō ut dicūt aut estimāt: hic vere sapi-
ens est et doct⁹ mag⁹ a deo q̄ ab ho-
minib⁹. Qui ab intra scit ambulare
et modicū res ab ē p̄d̄erare: nō re-
grit loca: nec t̄p̄a expectat ad habē-
da deuota exercitia. Nō intern⁹ cito
se recolligit qz nūq̄ se totū ad exteri-
ora effūd̄it. Nō illi obest labor exte-
rior aut occupatio ad t̄p̄s necessaria
s̄z sicut res eueniūt sic se illis accōmo-
dat. Qui int⁹ b̄n̄ disposit⁹ ē et ordina-
tus: nō curat mirabiles et peruersos
hoīuz gest⁹. Latū hō ip̄edit et distra-
hit: q̄ntū sibi res attrahit. Si recte ti-
bi eēt et b̄n̄ purgat⁹ eēs: oīa tibi in bo-
nū cederēt et p̄fectū. Ideo m̄lta tibi
displicēt: et sepe d̄turbāt: quia adhuc
nō es tibi ip̄i p̄fecte mortu⁹ nec segre-
gatus ab oīb⁹ terrenis. Nihil sic ma-

culat et implicat cor hoīs: sicut impu-
rus amor in creaturis. Si renuis cō-
solari exterius: poteris speculari ce-
lestia: et frequēter interi⁹ iubilare.

De humili submissione sub pla-
ti regimine. Cap. ij.

Non magnipēdas q̄s p̄ te vel d̄
te fit: sed hoc age et cura ut de⁹
tecū fit in oī re quā fac̄. Habeas cō-
sciētia bonā: et de⁹ b̄n̄ te defensabit.
Quē enī adiuuare voluerit: nulli⁹ p̄-
ueritas nocere poterit. Si tu scis ta-
cere et pati: videb̄ p̄culdubio d̄ni au-
xiliū. Ip̄se nouit t̄p̄s et modū liberā-
di te: et iō debes te illi resignare. Dei
est adiuuare et ab oī d̄fusione libera-
re. Sepe valde p̄dest ad maiorē hu-
militatē d̄seruandā: qz defect⁹ n̄ros
alij sciūt et redarguūt. Quī hō p̄ defe-
ctib⁹ suis se humiliat: tūc facili⁹ alios
placat: et leuiter satisfacit sibi irascen-
tib⁹. Humilē de⁹ p̄tegit et liberat: hu-
milē diligit et d̄solat: humili homini
se iclinat: humili largit̄ gr̄az magnā
et post suā depressionē leuat ad glo-
riā humili sua secreta reuelat et ad se
dulciter trahit et inuitat. Humilis ac-
cepta d̄tunelia et d̄fusione sat⁹ b̄n̄ ē
in pace qz stat in deo et nō in mūdo.
Nō reputes te aliqd̄ p̄fecisse: nisi oī-
bus inferiorē te eē sc̄tias.

De bono pacifico hoīe. Cap. iij.

Pone te primo in pace: et tūc ali-
os poteris pacificare. Homo
pacific⁹ plus p̄dest q̄ b̄n̄ doct⁹. Ho-
mo passionat⁹ etiā bonū in malū tra-
hit: et facili⁹ malū credit. Bon⁹ pa-
cific⁹ homo oīa ad bonū conuertit.
Qui bene in pace est: de nullo suspi-
catur: qui aut̄ male d̄tentus est et cō-

motus varijs suspicionibus agitatur: nec ipse quiescit: nec alios quiescere permittit. Dicit sepe quod dicere non deberet: et omittit quod sepe sibi magis facere expediret. Considerat quod alij facere tenent: et negligit quod ipse facere tenet. Habe ergo primum celum super te: metipsum: tunc celare poteris etiam iuste primum tuum. Tu benefacta tua scis excusare et tolerare: et aliorum non vis recipere excusationes. Iustius esset ut te accusares: et fratrem tuum excusares. Si portari vis: porta et alium. Vide quod longe es adhuc a vera charitate et humilitate: quod nulli novit indignari vel irasci nisi tamen sibi ipsi. Non est magnum cum bonis et mansuetis conversari: hoc enim omnibus naturaliter placet: et unusquisque libenter pacem habet: et secum sentientes magis diligit. Sed cum duris et pueris aut indisciplinatis aut nobis contrariantibus pacifice posse vivere: magna gratia est et laudabile nimis virileque factum. Sed sunt qui se ipsos in pace tenent: et cum alijs etiam pacem habent. Et sunt qui nec pacem habent nec alios in pace dimittunt. Alijs sunt graues: sed sibi sunt semper grauiores. Et sunt qui se ipsos in pace retinent: et ad pacem alios reducere student: et tamen tota pars nostra in hac misera vita potius in humili sufferentia ponenda est quam in non sentiendo contraria. Qui melius scit pati: pacem tenebit maiorem. Iste est victor sui: et dominus mundi: amicus christi: et heres celi.

De pura mente et simplici intentione. Cap. iij.

O Tabus alijs homo subleuatur a terrenis simplicitate scilicet et

puritate. Simplicitas debet esse in intentione: puritas in affectione. Simplicitas intendit deum: puritas apprehendit et gustat. Nulla bona actio te impediet si liber intus ab omni inordinato affectu fueris. Si nihil aliud quam dei beneplacitum et proximi utilitatem intendis et queris: interna libertate frueris. Si rectum cor tuum esset: tunc omnis creatura speculum vite et liber sancte doctrine esset. Non est creatura tam parua et vilis que bonitatem dei non representet. Si tu esses intus bonus et purus: tunc omnia sine impedimento videres et caperes bene. Cor purum penetrat celum et infernum. Qualis unusquisque intus est: taliter iudicat exterius. Si est gaudium in mundo: hoc utique possidet puri cordis homo. Et si est alicubi tribulatio et angustia: melius novit mala conscientia. Sicut ferrum missum in ignem amittit rubiginem et totum candens efficitur sic homo ad deum se integre convertens a torpore exiit: et in novum hominem transmutatur. Quando homo incipit tepescere: tunc paruum metuit laborem: et libenter externam accipit consolationem. Sed quando perfecte incipit se vincere et viriliter in via dei ambulare: tunc minus ea reputat: que sibi prius graua esse sentiebat.

De propria consideratione. Cap. v.

Non possumus nobis ipsis nimis credere: quia sepe nobis gratia deest et sensus. Modicum lumen est in nobis: et hoc cito per negligentiam amittimus. Sepe etiam non advertimus quod tam ceci intus sumus. Sepe male

agimus et peius excusamus: et passione interdum mouemur et celum putamus. Parua in alijs reprehendimus: et nostra maiora praesumimus. Satis cito sentimus et ponderamus quod ab alijs sustinemus: sed contra alij a nobis sustinent non aduertimus. Qui bene et recte sua ponderaret: non esset quod de alio grauius iudicaret. Internus homo sui ipsius curam omnibus curis anteponit: et quod sibi ipsi diligenter intendit: facile de alijs tacet. Nunquam eris internus et deuotus: nisi de alienis silueris: et ad teipsum specialiter respereris. Si tibi et deo totaliter intendis modicum te mouebit quod foris percipis. Ubi es quam tibi ipsi praesens non es: et quam omnia percurresti quod de neglecto perfecisti. Si debes habere pacem et unionem veram: oportet quod totum adhuc postponas et te solum praesens oculis habeas. Multum proinde proficies si te feriatum ab omni temporali cura deserues. Valde deficiet si aliquid temporale reputauerit. Nil altum nil magnum nil gratum nil acceptum tibi sit nisi pure deus aut de deo sit. Totum vanum estima quicquid consolationis occurrat de aliqua creatura. Amas deum anima sub deo despicit uniuersa. Solus deus eternus et immensus implens omnia solatiu est anime et vera cordis leticia.

De leticia bone conscientie. Cap. vii.

Gloria boni hominis testimonium bone conscientie est. Habe bonam conscientiam: et semper habebis leticiam. Bona conscientia valde multa potest portare: et valde leta est inter aduersa. Mala conscientia semper timida est et inquieta. Suauiter requiesces: si te cor tuum non reprehenderit. No-

li letari nisi cum benefeceris. Mali nunquam habent veram leticiam nec internam sentiunt pacem: quia non est pax impijs dicit dominus. Et si dixerint: in pace sumus non veniet super nos mala: et quod nobis nocere audebit? Ne credas eis: quam repente exurget ira dei et in nihilum redigentur actus eorum: et cogitationes eorum peribunt. Gloriarum in tribulatione non est graue amari: sic enim gloriarum est in cruce domini gloriarum. Breuis gloria que ab hominibus datur et accipitur. Mundi gloriam semper comitatur tristitia. Honorum gloria in consentiis eorum et non in ore hominum. Iustorum leticia de deo et in deo est: et gaudium eorum de veritate. Qui veram et eternam gloriam desiderat: temporalem non curat. Et qui temporalem querit gloriam aut non ex animo contentus: minus amare conuincit celestem. Magnam habet cordis tranquillitatem: qui nec laudes curat nec vituperia. Facile erit contentus et paratus cuius conscientia munda est. Non es sanctior si lauderis nec vilior si vitupereris. Quod es hoc es nec maior dici vales quam deo teste sis. Si attendis quid apud te sis intus: non curabis quid de te loquantur homines foris. Homo videt in facie deus autem in corde. Homo considerat actus: deus pensat intentiones. Bene semper agere et modicum de se tenere humilis anime indicium est. Nolle consolari ab aliqua creatura: magne puritatis et interne fidei indicium est. Qui nullum extrinsecus pro se testimonium querit: liquet quod se deo totaliter commisit. Non enim qui seipsum comen-

dat ille probatus est ait beatus paulus: sed quez deus comendat. Ambulare cum deo intus nec aliqua affectione teneri foris: status est interni hominis.

De amore ihesu super omnia. Cap. vij.

Beatus qui intelligit quod sit amare ihesum: et continere seipsum propter ihesum. Oportet dilectum pro dilecto relinquere: quia ihesus vult solus super omnia amari. Dilectio creature fallax et instabilis: dilectio ihesu fidelis et perseverabilis. Qui adheret creature cadet cum labili: qui amplectitur ihesum firmabitur in eum. Illum diligere et amicum tene tibi qui omnibus recedentibus te non derelinquet nec patietur in fine perire. Ab hominibus oportet te aliquando separari siue velis siue nolis. Teneas te apud ihesum vivens et moriens: et illius fidelitati te committe qui omnibus deficientibus solus potest te iuvare. Dilectus tuus talis est nature ut alienum non velit admittere sed solus vult cor tuum habere et tanquam rex in proprio throno sedere. Si scires te bene ab omni creatura euacuare: ihesus deberet libenter tecum habitare. Pene totum perditum inuenies: quicquid extra ihesum in hominibus posueris. Non confidas nec imitaris super calamum ventosum quia omnis caro fenem et omnis gloria eius ut flos feni cadet. Lito decipieris si ad externam hominum apparentiam tantum aspexeris. Si enim tuum in alijs queris solatiu et lucrum: senties sepe detrimentum. Si queris in omnibus ihesum inuenies utique ihesum. Si autem

queris teipsum: inuenies etiam teipsum: sed ad tuam perniciem. Plus enim homo nociuor sibi si ihesum non querit: quam totus mundus et omnes sui aduersarij.

De familiari amicitia ihesu. Cap. viij.

Quando ihesus adest: totum bonum est nec quicquam difficile videtur. Quando vero ihesus non adest totum durum est. Quando ihesus intus non loquitur consolatio vilis est. Si autem ihesus unum verbum loquitur tamen: magna consolatio sentitur. Nonne maria magdalena statim surrexit de loco in quo fleuit quando martha illi dixit. Magister adest et vocat te. Felix hora quando ihesus vocat de lacrimis ad gaudium spiritus: quam aridus et durus es sine ihesu: quam insipiens et vanus si cupis aliquid extra ihesum. Nonne hoc est maius damnum quam si totum perderes mundum. Quid potest mundus offerre sine ihesu: esse sine ihesu gravis est infernus: et esse cum ihesu dulcis paradus. Si fuerit tecum ihesus: nullus poterit nocere inimicus. Qui inuenit ihesum inuenit thesaurum bonum imo bonum super omne bonum. Et qui perdidit ihesum perdit nimis multum et plus quam totum mundum. Pauperrimus est qui vivit sine ihesu. Ditissimus quod bene est cum ihesu. Magna ars est scire conuersari cum ihesu et scire ihesum tenere magna prudentia. Esto humilis et pacificus et erit tecum ihesus. Sis deuotus et quietus et permanebit tecum ihesus. Potes cito fugare ihesum et gratiam eius perdere si volueris ad exteriora declinare. Et si illum effu-

gaueris et perdidideris ad quem tunc fugies: et quem tunc queres amicum: Sine amico non potes diu vivere: et si ihesus non fuerit tibi pro omnibus amicis nimis tristis et desolatus. Satius igitur agis si in aliquo altero confidis et letaris. Eligendum est magis totum mundum habere iratum quam ihesum offensum. Ex omnibus ergo charis sit ihesus dilectus specialis. Diligant omnes propter ihm: ihesus autem propter seipsum. Solus ihesus christus singulariter est amandus: quod solus bonus et fidelis inuenitur pro omnibus amicis. Propter ipsum et in ipso tam amici quam inimici tibi sint chari et pro omnibus his exorandus est ut omnes ipsum cognoscant et diligant. Numquam cupias singulariter laudari et amari: quia hoc soli dei est quod simile sibi non habet. Nec velis quod aliquis in corde suo tecum occupet: neque tu cum alicui occupet amore sed sit ihesus in te et in omni bono homine. Esto purus et liber ab interitu sine alicuius creature implicamento. Oportet te esse nudum: et purum cor ad ihm gerere si vis vacare et videre quem suavis est dominus. Et reuera ad hoc non puenies nisi gratia eius fueris puenienter et intractus: ut omnibus euacuatis et licentiatis solus cum solo uniaris. Quando enim gratia dei venit ad homines: tunc potens fit ad omnia: et quando recedit tunc pauper et infirmus erit: et quasi tamen ad flagella relictus. In his non debes deijci nec desperare: sed ad voluntatem dei equanimiter stare: et cuncta superuenientia tibi ad laudem ihesu christi propter: quia post hyemem sequitur estas post noctem redit dies: et post tempestatem serenitas magna.

De carentia omnis solatii. Cap. ix.

Non est graue humanum contentum solatium cum adest diuinum.

Magnus est et valde magnus tam humano quam diuino posse carere solatio et pro honore dei libenter exilium cordis velle sustinere: et in nullo seipsum querere nec ad proprium meritum respicere. Quid magni es si hilaris sis et deuotus adueniente gratia: optabilis cum ctis hec hora. Satis suauiter equitatur: quae gratia dei portat. Et quid mirum si onus non sentit qui portatur ab omnipotente et ducitur a summo ductore: Libenter habemus aliquid pro solatio et difficulter homo eruit a se ipso. Uicit sanctus martyr. Laurentius seculum cum suo sacerdote quia omne quod in mundo delectabile videbat desperit: et dei summi sacerdotem fixum quem maxime diligebat pro amore christi etiam a se tolli clementer ferebat. Amore igitur creatoris amorem hominis superauit: et pro humano solatio diuinum beneplacitum magis elegit. Ita et tu aliquem necessarium et dilectum amicum pro amore dei discere relinquere. Nec grauer feras cum ab amico derelictus fueris: sciens quoniam oportet nos omnes tandem ab inuicem separari. Multum et diu oportet hominem in seipso certare: antequam discat seipsum plene superare: et totum affectum suum plene in deum trahere. Quando homo stat super seipso: facile labitur ad consolationes humanas. Sed verus christi amator et studiosus sectator virtutum non cadit super illas consolationes nec querit tales sensibiles dulcedines: sed magis fortes exercitationes: et pro christo duos sustinere labores. Quis igitur spiritualis con-

solatio
accip
non tu
miu
esto
tior
bus
tur
latio
litate
tatio
bi re
Istu
dei e
in an
natio
gra
mea
te au
iung
me
hect
tius
clam
Den
se ex
dnis
adiu
sti in
et cir
acti
spera
si in
feru
fm
beat
et sub
rare
nisi
spe

solatio a deo dat̄ cū gr̄arū actione accipe eā: sed dei mun⁹ intellige esse nō tuū meritū: et noli extolli. Noli nimīū gaudere nec inani⁹ p̄sumere: s̄ esto magis humilior ex dono: cautior quoq; et timorator i cūctis actibus tuis qm̄ trāsbibit hora illa et seq̄tur tentatio. Cū ablata fuerit cōsolatio nō statim desperes s̄ cū humilitate et patiētia expecta celestē visitationē: qz potēs est de⁹ ampliorē tibi redonare gr̄am et cōsolationem. Istud nō est nouū nec alienū viam dei expertis: qz in magnis sanctis et in antiq; pphetis fuit talis sepe alē nationis mod⁹. Unde qdā p̄te iā gr̄a dicebat. Ego dixi in abūdantia mea nō moueboz in eternū. Absente aut̄ gr̄a qd in se fuerit expert⁹ adiungit dicēs. Auertisti faciē tuam a me et factus sum cōturbatus. Inter hec tñ nequaq; desperat sed instantius dñm rogat et dicit. Ad te dñe clamabo et ad deū meū deprecabor. Deniq; orōnis sue fructū reportat et se exauditum testat̄ dicēs. Audiuit dñs et misertus est mei dñs fact⁹ est adiutor me⁹. Sed in quo? Cōuertisti inq; planctū meū in gaudiū mihi et circumdedisti me leticia. Et si sic actū est cū magnis sanctis: nō ē desperādū nobis infirmis et paupib⁹ si interdū in frigiditate et interdū in seruore sum⁹ qm̄ spūs venit et recedit fm̄ sue volūtatis bñplacitū. Unde beat⁹ Job ait: Visitas eū diluculo et subito p̄bas illū. Sup̄ qd̄ igit̄ sperare possūz aut in q̄ cōfidere debeo nisi in sola magna mīa dei: et in sola spe gr̄e celestis? Siue enī adsint ho-

mines boni siue deuoti fr̄es et amici fideles siue libri scī vel tractatus pulchri siue dulcis cant⁹ et hymini: oia hec modicū iuuāt et modicuz sapiūt qm̄ desertus suz a gr̄a: et in ppria paupertate relict⁹. Tūc nō est melius remedium q̄ patiētia et abnegatio mei i volūtate dei. Nūq; inueni aliquē religiosuz q nō habuerit interdū gr̄e subtractionē: aut nō senserit seruois diminutionē. Null⁹ sanct⁹ fuit vnq; taz alteraptus et illuminatus q pri⁹ uel postea nō fuit tentat⁹. Nō enī dign⁹ est alta dei cōtēplatione: q p̄ deo nō est exercitat⁹ aliq̄ tribulatione. Solet enī sequētis cōsolationis: tentatio p̄cedēs esse signū. Nā tentationib⁹ p̄batis celestis promittit̄ cōsolatio. Qui vicerit inq; dabo ei edere de ligno vite. Dat̄ etiaz cōsolatio diuina ut homo fortior sit ad sustinēdū aduersa. Sequit̄ etiaz tētatio: ne se eleuet d̄ bono. Nō dormit diabol⁹ nec caro adhuc mortua est: ideo nō cesses p̄parare te ad certamē qz a dextris et a sinistris sunt hostes q nūq; quiescūt.

De gratitudine p̄ gr̄a dei. Cap. x.

Quid q̄ris getez cū nat⁹ sis ad laborē? Pone te ad patientiā magis q̄ ad cōsolationē et ad crucē portādā magis q̄ ad leticiaz. Quis enī seculariū nō libent̄ cōsolationez et leticiā spūalē acciperet: si sp̄ obtinere posset. Excedūt enī spūales cōsolationes oēs mūdi delicias et carnis voluptates. Nā oēs delicie mūdane: aut turpes sūt aut vane. Spirituales vō delicie sole iocūde et honeste ex virtutib⁹ p̄genite et a deo pu-

ris infuse mētib⁹. Sed istis diuinis
 solationib⁹ nemo sp⁹ p suo affectu
 frui valet: qz tps tētationis non diu
 cessat. Multū contrariat supne visita
 tioni falsa libertas animi z magna
 cōfidētia sui. De⁹ bñ facit solatiōis
 grām dādo: sed hō male agit nō to
 tū deo cū grarū actiōe retribuendo
 Et iō nō possunt in nobis dona grē
 fluere: qz ingrati sumus auctori: nec
 totū refundim⁹ fontali origini. Sp
 enī debet grā digne grās referēti au
 fere⁹ ab elato qd dari solet humili.
 Nolo cōsolationē q mihi aufert cō
 pūctionē: nec affecto cōtēplationē q
 ducit in elationē. Nō enī oē altum
 sanctū: nec oē desiderii puz: nec oē
 dulce bonū: nec oē carū gtu deo. Li
 bent⁹ accepto grāz vnde humilior: z
 z timoratioz inueniar: atqz ad relin
 quēdū me paratioz fiā. Doct⁹ dono
 grē z erudit⁹ subtractionis vberē nō
 sibi audebit qcqz boni attribuere: s;
 peti⁹ se pauperē z nudum cōfitebit⁹.
 Da deo qcqd dei est: z tibi ascribe
 qd tuū est: hoc ē: deo grās p grā tri
 bue: tibi aut soli culpā: z dignā penā
 p culpa deberi sentias. Pone te sp
 ad infimū z dabit tibi summū: nam
 summū non stat sine infimo. Sumi
 scī apud deū minimi sunt apud se: z
 quāto gloriores tāto in se humi
 liores: pleni veritate z gloria celesti:
 nō vane glorie cupidi. In deo fun
 dati z cōfirmati nullo mō possūt esse
 elati: z q deo totū ascribūt qcqd bo
 ni acceperūt: gloriā ab inuicē nō q
 rūt: sed gloriā q a solo deo est volūt
 z deū in se z in oibus sanctis lauda
 ri sup oīa cupiūt: z sp in idipsum ten

dūt. Esto igit⁹ gratus in minimo: z
 eris dignus maiora accipere. Sit ti
 bi minimū etiā p maximo: z magis
 cōtēptibile p spāli dono. Si digni
 tas datoris inspici⁹: nullū datū par
 uū aut munus vile videbit⁹. Nō enī
 paruū est qd a summo deo donat⁹:
 etiāz si penas z verbera donauerit
 gratū esse debet: qz semp pro salute
 nostra facit quicqd nobis aduenire
 pmittit. Qui gratiā dei retinere desi
 derat: sit gratus p gratia dei data:
 patiēs p sublata: oret ut redeat: cau
 tus sit z humilis ne amittat.

De paucitate amatoz
 crucis ihesu. Cap. xj.

Habet ih̄s nūc multos amato
 res regni sui celestis s; paucos
 baiulatores sue crucis. Habet mul
 tos desideratores solationis: sed
 paucos tribulationis. Plures inue
 nit socios mēse: s; paucos abstinen
 tie. Dēs volūt cū xp̄o gaudē: s; pau
 ci volūt p ip̄o aliqd sustinere. Mul
 ti sequunt⁹ ih̄m vsqz ad fractionē pa
 nis: s; pauci ad bibēdū calicē passio
 nis. Multi miracula ei⁹ venerant⁹: s;
 pauci ignominiam crucis sequunt⁹.
 Multi ih̄m diligunt: qz diu aduersa
 nō cōtingūt. Multi illū laudāt z be
 nedicūt: qz diu solationes aliqs ab
 ipso recipiūt. Si aut se ih̄s abscōde
 ret z modicū eos relinqret aut in q
 rimoniā aut in deiectionē nimīā ca
 dūt. Qui aut ih̄m ppter ih̄m z nō p
 pter suā aliquā solationē ppriā di
 ligūt: ipsuz in tribulatione z in angu
 stia cordis sicut i summa cōsolatione
 benedicūt. Et si nūqz eis solationē
 dare vellet: ipsum tñ semp laudarēt

et semper gratias agere vellent. O quantum potest amor ihesu purus nullo proprio comodo uel amore permixtus. Nonne omnes mercenarii sunt dicendi: quod solationes semper querunt. Nonne amatores sui magis quam christi prebent: quod sua comoda uel lucra semper meditantur. Ubi ueniet talis qui velit deo seruire gratis. Raro inuenitur tanta spiritualis aliquis quod omnibus sit nudatus. Nam uerum spiritum pauperem et ab omni creatura nudum quasi ueniet. Procul et de ultimis finibus precium eius. Si dederit homo omnem substantiam suam: adhuc nihil est et si fecerit penitentiam magnam adhuc exiguum est: et si apprehenderit omnem scienciam: adhuc longe est: et si habuerit uirtutem magnam et deuotionem nimis ardentem adhuc multa sibi deest: unum scilicet quod sibi summe necessarium est. Quid illud. Ut omnibus relictis se relinquat et a se totaliter exeat: nihilque de priuato amore retineat. Quis omnia fecerit que facienda nouerit: nihil se fecisse sentiat. Non gratae ponderet quod grandis estimari possit: sed in ueritate seruum inutilem se pronunciet: sicut ueritas ait. Cum feceritis omnia que precepta uobis sunt adhuc dicite quod serui inutiles sumus. Tunc uero pauper et nudus spiritus esse poterit et cum propheta dicere. Quia unicus et pauper sum ego. Nemo isto ditior nemo tamen liberior: nemo potentior illo qui scit se et omnia relinquere et ad infimum se ponere.

De regia uia sancte crucis. Cap. xij.

Quius hic multis uidetur sermo. Abnega te ipsum: tolle crucem tuam et sequere ihesum. Sed multo du-

rius erit audire illud extremum uerbum. Discedite a me maledicti in ignem eternum. Qui enim modo libenter audiunt et sequuntur uerbum crucis: tunc non timebunt ab auditione mala eterne damnationis. Hoc signum crucis erit in celo cum dominus ad iudicandum uenerit. Tunc omnes serui crucis qui se crucifixo conformauerunt in uita: ad christum accedent iudicem cum magna fiducia. Quid igitur times tollere crucem per quam itur ad regnum. In cruce salus: in cruce uita: in cruce protectio ab hostibus: in cruce infusio superne suauitatis: in cruce robur mentis: in cruce gaudium spiritus: in cruce uirtus summa: in cruce perfectio sanctitatis. Non est salus anime nec spes eterne uite nisi in cruce. Tolle ergo crucem et sequere ihesum: et ibis in uitam eternam. Precessit ille baiulans sibi crucem et mortuus est pro te in cruce: ut tu etiam portes crucem et mori affectes in cruce quia si commortuus fueris etiam cum illo pariter uiues et si socius fueris pene socius eris et glorie. Ecce in cruce totum consistat et in moriendo totum iacet: et non est alia uia ad uitam: et ad ueram internam pacem nisi uia sancte crucis et quotidiane mortificationis. Ambula ubi uis quare quodcumque uolueris: et non inuenies aliam uiam supra nec securiorem uiam infra nisi uiam sancte crucis. Dispone et ordina omnia secundum tuum uelle et uidere: et non inuenies nisi semper aliquid pati debere aut sponte aut inuite: et ita crucem semper inuenies. Aut enim in corpore dolorem senties: aut in anima

spūs tribulationē sustinebis. Inter
dū a deo relinqris : iterdū a primo
exercitaberis : et quōd ampli⁹ est sepe ti
bimetipsi grauis eris : nec tñ aliquo
remedio uel solatio liberari seu alle
uiari poteris : sed donec de⁹ voluerit
oportet qd sustineas. Vult enī de⁹ ut
tribulationē sine solatione discas
pati et ut illi totalitē te subijcias et hu
milior ex tribulatione fias. Nemo
ita cordialitē sentit passionē xpī sicut
is cui contigerit filia pati. Crux igitur
sp̄ parata ē et vbiq; te expectat. Nō
potes effugē vbiq; cucurreris : qz
vbiq; veneris teipm tecū portas
et sp̄ teipm inuenies. Cōuerte te su
pra : cōuerte te infra : cōuerte te extra
et intra : et in his oib⁹ inuenies crucē : et
necesse ē te vbiq; tenē patientiā si
inimā vis hēre pacē et ppetuā pmere
ri coronā. Si libēt crucē portas por
tabit te et deducet te ad dōderatū fi
nē : vbi scz finis patiēdi erit quōuis h
nō erit. Si iuite portas : on⁹ tibi facis :
et teipm magl⁹ grauas : et tñ optet ut
sustineas. Si abijcis vnā crucē : aliā
pculdubio inuenies et forsitā grauiorē.
Credis tu euadere quōd null⁹ mor
taliū potuit pterire? Quis scōz in mū
do sine cruce et tribulatione fuit? Nec
enī dñs nr̄ ih̄us xp̄us vna hora sine
dolore passionis fuit quādiu vixit.
Oportebat autē xp̄m pati et resurgē
a mortuis et ita intrare in gloriā suā.
Et quō tu aliā viā qris qz hāc regiā
viā q̄ est via sancte crucis? Lota vi
ta xpī crux fuit et martyriū : et tu tibi
qris requiē et gaudiū? Erras erras
si aliud qris qz pati tribulationes : qz
tota ista vita mortal⁹ plena miserijs

et circūsignata crucib⁹. Et quāto al
ti⁹ qz in spū p̄fecerit : tāto grauiores
cruces sepe inueniet : qz exilij sui pena
magis ex amore crescit. Sed tñ iste
sic multiplici⁹ afflic⁹ nō ē sine leua
mine solationis : qz fructū magnū
sibi sentit ac crescē ex sufferentia sue
cruce. Nā dū sp̄te illi se subijcit : oē
on⁹ tribulationis in fiduciā diuine so
lationis cōuertit. Et quāto caro ma
gis p tribulationē atterit : tāto apli⁹
spūs p internā solationē roborat.
Et nōnūq; intm cōfortat ex affectu
tribulationis et aduersitatē ob amo
rē cōformitatē cruce xpī : ut nō sine do
lore et tribulatione eē vellet : quā tāto se
acceptiorē deo credit : quōto plura et
grauiora p eo pferre poterit. Nō ē
illud virt⁹ hoīs s; grā xpī : q̄ tāta pōt
et agit in carne fragili : ut quōd nālīc sp̄
abhorret et fugit : h̄ seruoze spūs ag
grediat et diligit. Nō est fm̄ hoīem
cruce portare : cruce amare : corp⁹ ca
stigare : et fuituti subijcē : honores fu
gere : contumeliā libentē sustinē : seipm
despicere et despici optare : aduersa
qz cū dānis ppeti : et nihil p̄sperta
tis in h̄ mūdo desiderare. Si ad te
ipm respicē : nihil hmōi ex te po
eris s; si in dño cōfidis : dabit tibi fortitu
do de celo : et subijciet ditiōi tue mū
dus et caro. Sed nec inimicū diabo
lū timebis si fuerit fide armat⁹ et ih̄u
cruce signat⁹. Pone ergo te sicut fi
delis et bonus seru⁹ xpī ad portan
dā viriliter crucem dñi tui pro te ex
amore crucifixi. Prepara te ad tole
rādā multa aduersa et varia icōmo
da in hac misera vita : qz sic tecū erit
vbiq; fueris : et sic reuera euz in

uenies
ita eē : et
tribula
te patia
be si an
desider
te : facis
placuer
dū trib
mas cō
passion
q̄ reuel
si solus
veneris
et sapit
qz inue
pati tib
diu ma
fuga m
quod
et mori
nies. Et
celū cū
tus de
ingit il
at eū p
manet
seruire
mine i
rema
nib⁹ sa
primi
quis p
deber
cū mu
Scias
det du
mori
Nem
stia m

uenies vbiq; latueris. Oportet te ita eē: et nō est remediū euadēdi a tribulatione maloz et dolore q̄ ut te patiaris. Calicē dñi affectantē bibere si amicus ei⁹ eē et p̄tē cū eo habē desideras. Cōsolatiōes deo cōmitte: faciat ip̄e cū talib⁹ sicut sibi magis placuerit. Tu v̄o pone te ad sustinēdū tribulatiōes: et reputa eas maximas cōsolationes: qz nō sūt cōdigne passionēs hui⁹ t̄pis ad futurā gl̄iam q̄ reuelabit in nobis p̄merēdā: etiā si solus oēs posses sustinē. Quā ad b̄ veneris qz tribulatio tibi dulcis est: et sapit p̄ xp̄o: tūc bene tecū eē estima qz inuenisti paradisu in t̄ra. Q̄d diu pati tibi graue ē et fugere q̄ris: tam diu male habebis: et sequet te vbiq; fuga tribulationis. Si ponis te ad quod esse debes videlz ad patiedū et moriēdū fiet cito mei⁹ et pacē iuenies. Etiā et si rap̄ fueris in tertium celū cū paulo nō es p̄pterea securatus de nullo cōtrario sustinēdo. Ego inqt ihs ostēdam illi quāta oportet at eū p̄ noīe meo pati. Pati ḡ tibi remanet: si ih̄m diligere et p̄petue illi seruire placet. Utinā dign⁹ eēs p̄ nomine ih̄u aliqd pati: q̄ magna gl̄ia remaneret tibi: quāta exultatio omnib⁹ sancti dei: quāta edificatio eēt p̄ximī. Nā patiētā oēs recōmēdāt q̄uis pauci tñ pati velint. Merito deberes libent̄ modicū pati p̄ xp̄o: cū multi grauiora patiunt̄ p̄ mūdo. Scias p̄ certo qz moriētē te oportet ducē vitaz: et quanto pl⁹ q̄sq; sibi mori: tāto deo magis viuē incipit. Nemo apt⁹ est ad cōphēdēdū celestia: nisi se submiserit ad portanduz

p̄ xp̄o aduersa. Nihil deo acceptius nihil tibi salubri⁹ in mūdo isto q̄ libent̄ pati p̄ xp̄o. Et si eligendū tibi eēt: magis optare deberes p̄ xp̄o aduersa pati q̄ multas cōsolationib⁹ recreari: qz xp̄o similioz eēs: et oibus sancti ei⁹ magis cōformioz. Nō enī stat meritū nr̄z et p̄fectus status nr̄i in multis suauitatib⁹ et cōsolationib⁹ sed poti⁹ in magnis grauitatib⁹. et tribulationib⁹ p̄ferēdis. Sigdē aliqd meli⁹ et vtili⁹ saluti hoīuz q̄ pati fuisset: xp̄s vtiq; verbo et exēplo ostēdisset. Nā et sequētes se discipulos oēsq; eū seq̄ cupiētes manifeste ad crucē portandā hortat̄ et dicit. Si qs vult venire post me abneget semetipsuz et tollat crucē suā et sequat̄ me. Quib⁹ ḡ plectis et scrutat̄ sit ista finalis cōclusio. Quā p̄ multas tribulationes oportet nos intrare in regnū dei.

Explicit liber secundus.

Incipit tertius.

De interna xp̄i locutione ad animam fidelem.

Cap. i.

Et dicit qd loq̄t in me dñs deus Beata aīa que dñm i se loquētem audit et de ore ei⁹ verbū cōsolationis accipit. Btē aures q̄ venas diuini susurr̄ij suscipiūt: et de mūdi hui⁹ susurratiōib⁹ nihil aduertūt. Beate plane aures q̄ nō vocem foris sonātē: s; interi⁹ auscultāt veritatē loquētē et docentē. Btī oculi q̄ exteriorib⁹ clausi: interiorib⁹ aut̄ sūt intēti. Btī q̄ interna penetrāt: et ad

capienda arcana celestia magis ac magis p̄ quotidiana exercitia se studēt p̄parare. Bt̄i q̄ deo vacare gestiunt z ab omni impedimēto seculi se excutunt. Aduerte hec o aīa mea z claude sensualitatē tue ostia ut possis in te audire qd loquat̄ dñs de⁹ i te. Nec dicit dilect⁹ tu⁹. Salus tua ego sum. pax tua z vita tua. Serua te apud me z pacē inuenies. Dimitte oīa trāsitoria z q̄re eterna. Quid sūt oīa tp̄alia nisi seductoria? Et qd iuuāt oēs creature: si fueris a creatore deserta: Oīb⁹ ḡ abdicatis: creatori tuo te redde placidā ac fidelez ut verā valeas apphendē bt̄itudinē

Q̄ veritas intus loquit̄ sine strepitu verborū. Cap. ij.

Loquere dñe qz audit seru⁹ tu⁹. Seru⁹ tuus ego sum: da mihi intellectū ut sciā testimonia tua. Inclina cor meū i verba oris tui: fluat ut ros eloquiū tuū. Dicebāt olim filij isrl̄ ad moysen: loq̄re nobis tu z audiem⁹: non loquat̄ nobis dñs ne forte moriamur. Nō sic dñe non sic oro: sed magis cū samuele pph̄a humiliter ac desiderant̄ obsecro. Loq̄re dñe qz audit seru⁹ tuus: nō loquat̄ mihi moyses aut aliq̄s ex pph̄etis: sed potius tu loq̄re dñe deus in spirator: z illuminator oīum pph̄arum: qz tu solus sine eis potes me p̄fecte imbuerē: illi aut̄ sine te nihil p̄ficient. Possunt quidē verba sonare sed spiritū nō oferrūt. Pulcherri me dicūt: sed te tacente cor nō accēdūt. Lras tradūt: sed tu sensuz aperis. Misteria p̄ferunt: sed tu reseras intellectū signatorū. Mādāta edi-

cunt sed tu iuuas ad p̄ficiēdū. Utilā ostendūt: sed tu ofortas ad ambulandū. Illi foris tm̄ agūt: sed tu corda instruis z illuminas. Illi exteri⁹ rigāt: sed tu fecunditatē donas. Illi clamāt verbis: sed tu auditui intelligentiā tribuis. Nō ḡ loquat̄ mihi moyses: sed tu dñe deus me⁹ eterna veritas: ne forte moriar z sine fructu efficiar. Si fuero tm̄ foris admonitus z intus nō accensus: ne sit mihi ad iudiciū verbū auditū z nō factū: cognitū nec amatū: creditū z nō seruātū. Loquere ḡ dñe qz audit seru⁹ tu⁹. Verba enī vite eterne habes: loq̄re mihi ad q̄lēcūqz aīe mee consolationē z ad totū vite mee emendationē. tibi aut̄ ad gloriā z p̄petuū honorē.

Q̄ v̄ba dei cū humilitate sūt audiēda: z q̄ mlti ea nō pōderāt.

Audi fili mi verba Cap. iij.
mea: verba suauissima: omnē p̄horū z sapiētū hui⁹ mūdi sciā excedētia: Verba mea spūs z vita sūt nec hūano sensu p̄sanda. Nō sunt ad vanā cōplacētā trahēda: sed in silētio audiēda z cuz oī humilitate atqz affectu magno suscipienda z dixi. Beat⁹ est quē tu erudieris dñe z de lege tua docueris eū ut mitiges ei a dieb⁹ malis z nō desolet̄ i terra. Ego inqt dñs docui pph̄as ab inicio z vsqz nūc nō cesso oīb⁹ loq̄: s̄z mlti ad vocē meam surdi sunt z duri. Plures nūdū libenti⁹ audiūt q̄z deū facili⁹ sequunt̄ carnis sue appetituz q̄z dei bñplacitū. Promittit mūdus tp̄alia z parua: z seruit̄ ei auuiditate magna. Ego p̄mitto sūma z eterna

z torpet
ta cura
ficut m
sce syd
di qua
ga via
multis
preciuz
interdi
re z pa
tigari
bono i
mabili
termin
pigrity
z quer
niunt
Baud
ad ver
nūqz f
minē
tit ina
dixi in
fidelis
ferit. A
bono
toz.
z ptra
pore
Qd n
in die
ctos
cōsola
die l
altera
ta. Q
haber

et torpescunt mortaliū corda. Quis tā
 ta cura mihi oībus seruit et obedit
 sicut mūdo et dñis ei? seruit? Erube
 sce sydō ait mare. Et si cām q̄ris au
 di quare. Pro modica p̄benda lon
 ga via currit: et pro eterna vita vix a
 multis pes semel a terra leuat: Uile
 preciuq̄ querit: pro vno nūmismate
 interdū turpiter litigat: et pro vana
 re et parua p̄missione die noctuq̄ fa
 tigari nō timeat. Sed p̄chdolor pro
 bono incōmutabili: pro p̄mio inesti
 mabili: pro sūmo honore et gloria in
 terminabili uel ad modicū fatigari
 pigritat. Erubescere ergo serue piger
 et querulose: q̄ illi paratiores inue
 niunt ad p̄ditionez q̄ tu ad vitam.
 Gaudēt illi ampli⁹ ad vanitatē q̄ tu
 ad veritatē. Equidē a spe sua non
 nūq̄ frustrant sed p̄missio mea ne
 minē fallit: nec cōfidentē mihi dimit
 tit inanē. Quod p̄misi dabo: quod
 dixi implebo: si tamē vsq̄ in finem
 fidelis in dilectione mea q̄s p̄man
 serit. Ego remunerator suz omniuz
 bonoz et fortis p̄bator omniū deu
 toz. Scribe verba mea i corde tuo
 et p̄tracta diligēter: erunt enī in tem
 pore tentationis valde necessaria.
 Qd nō intelligis cū legis: cognosces
 in die visitatiōis. Duplici⁹ soleo ele
 ctos meos visitare: tentatione scz et
 cōsolatione: et duas lectiōes eis q̄ti
 die lego: vnā increpando eoz vicia:
 alterā exhortādo ad virtutū icremē
 ta. Qui habet v̄ba mea et spernit ea:
 habet q̄ iudicet eū in nouissimo die

Oratio ad implorādū de
 uotionis grām. Cap. iij.

Qomine de⁹ me⁹ oīa bona mea
 tu es. Et quis ego sum ut au
 deā ad te loq. Ego suz pauprim⁹ ser
 uul⁹ tu⁹: et abiect⁹ vermiculus multo
 paupior et cōtēptibilior q̄ scio et dicē
 audeo. Memēto tñ dñe qz nihil sū
 nihil habeo: nihilq̄ valeo. Tu solus
 bon⁹ iust⁹ et sanct⁹: tu oīa potes: oīa
 prestas: oīa imples: solū peccatozēz
 inanē relinquēs. Reminiscere mise
 rationū tuarū dñe: et imple cor meū
 gratia tua: q̄ nō vis vacua esse opa
 tua. Quō possuz me tolerare in hac
 misera vita: nisi me confortauerit
 misericordia et grā tua? Noli auerte
 re faciē tuā a me: noli visitationem
 tuam prolangare: noli consolatio
 nem tuā abstrahere: ne fiat anima
 mea sicut terra sine aqua tibi. Dñe
 doce me facere volūtātē tuam: do
 ce me corā te digne et humiliter con
 uersari: quia sapiētta mea tu es: qui
 in veritate me cognoscis: et cognoui
 sti anteq̄ fieret mūdos: et anteq̄ na
 tus essem in mūdo.

Q̄ in veritate et humili
 tate coram deo conuer
 sandum est. Cap. v.

Agli ambula coram me in veri
 tate: et simplicitate cordis tui q̄
 re me semper. Qui ambulat coram
 me in veritate: iutabit ab incurfib⁹
 malis et veritas liberabit eum a se
 ductozibus et a detractionibus ini
 quozum. Si veritas te liberauerit:
 vere liber eris et nō curabis de va
 nis hominū verbis. Dñe verum est
 sicut dic⁹: ita q̄so mecū fiat. Veritas
 tua me doceat: ipsa me custodiat et
 vsq̄ ad salutarē finē me conducat.

Ipsa me liberet ab oī affectiōe ma
 la et inordinata dilectiōe: et ambulā
 do tecū in magna cordis libertate
 Ego te docebo ait veritas q̄ recta
 sūt et placita corā me. Cogita pecca
 ta tua cum displicētia magna et me
 more: et nūq̄ reputes te aliqd esse p
 pter opa bona. Reuera peccator es
 et multis passionib⁹ obnoxio et impli
 catus. Ex te sp̄ ad nihil tēdis et cito
 laberis: cito vinceris: cito turbaris:
 cito dissolueris. Nō habebis qcq̄
 vnde possis gloriari: s; multa vnde
 te debes vilificare: qz multo infirmi
 or es: q̄ vales cōprehendē. Nihil ḡ
 magnū tibi videat̄ ex oib⁹ q̄ ag: s: ni
 hil grāde nihil p̄ciosū et admirabile
 nihil reputatiōe appareat dignū ni
 hil altū nihil vere laudabile et desi
 derabile nisi qd̄ eternuz ē. Placeat
 tibi sup oīa eterna veritas: displiceat
 tibi sup oīa vilitas maxima tua. Ni
 hil sic timeas: nihil sic vitupes et fu
 gias sicut vicia et peccata tua: q̄ ma
 gis displicē debēt q̄ q̄libet rerū dā
 na. Quidā nō sincē corā me ambu
 lāt: s; quadā curiositate et arrogātia
 ducti volūt secreta mea scire et alta
 dei intelligē: se et suā saluē negligē
 tes. Hi sepe in magnas tētationes
 et peccata pp̄t suā supbiā: et curiosita
 tē me eis aduersante labunt. Time
 iudicia dei: expauesce irā oipotēt̄:
 noli aut̄ discutere opa altissimi: sed
 tuas iniquitates p̄scrutare ī quāt̄ de
 ligisti et q̄ mltā bona neglexisti. Qui
 dam solū portant suam deuotionē
 in libris et quidam in imaginibus:
 quidam autē in signis exterioribus
 et figuris: qdā hnt̄ meī ore: s; modi

cū ī corde: Sūt et alij q̄ intellectu il
 luminati et affectu purgati ad eter
 na sp̄ anhelāt: de terrenis grauiē au
 diūt. necessitatib⁹ nature dolent̄ in
 seruiūt: et hi sentiūt qd̄ veritatē spūs
 loquit̄ ī eis q̄ docet eos terrena de
 spicere et amare celestia: mūdus ne
 gligere et celū tota die ac nocte desi
 derare. De mirabili affectu di
 uini amoris. Cap. vj.

Benedico te pater celestis pat̄
 dñi mei ihu xp̄i: qz mei paupis
 digna: es recordari. O pat̄ miseri
 cordiarū et de totī solatiōis: gr̄as
 ago tibi q̄ me indignū oī solatiōe
 qnq̄ tua recreas solatiōe. Benedi
 co te sp̄ et glorifico cū vnigenito filio
 tuo et spū scō paracito ī secula secu
 loz. Eya dñe de⁹ amator scē meus
 cū tu veneris in cor meū exultabūt
 oīa interiora mea. Tu es gl̄ia mea
 et exultatio cordis mei: tu spes mea
 et refugiū meum ī die tribulationis
 mee. S; qz adhuc debilis sum ī amo
 re et impfect⁹ ī virtute: iō necesse ha
 beo a te confortari et solari: p̄pterea
 visita me sepius et instrue disciplinis
 sancti. Libera me a passionib⁹ ma
 lis: et sana cor meū ab oib⁹ affectio
 nib⁹ inordinatis et vicijs: ut int̄ sana
 tus et bñ purgatus aptus efficiar ad
 amādū: fortis ad patiēduz: stabilis
 ad p̄seuerādū. Magna res ē amor
 magnū oīo bonū: qd̄ solū leue facit
 oē onerosuz: et fert equalit̄ oē ineq̄
 le. Nā oī sine onere portat et omne
 amax dulce ac sapidū efficit. Amor
 ihu nobilis ad magna operāda im
 pellit: et ad desiderāda semp p̄fectio
 ra excitat. Amor vult esse sursum nec

vllis in
 vult eē
 one ali
 pect⁹:
 iplicati
 succūb
 hil fort
 iocūdi
 lo et in
 nec pō
 quiesce
 liber ef
 habet o
 oīa gef
 dit. Nō
 nātē se
 modū
 dū fert
 labore
 valet:
 cūcta f
 let igif
 ctui m
 iacet.
 Dormi
 nō art
 uax flā
 pit: sec
 uit qd̄
 mor in
 ctus a
 tu totū
 amor
 d̄gusta
 re liq̄
 vadēs
 pore.
 lectū r
 tua an
 Amer

vllis infimis rebus retineri. Amor
vult eē liber z ab oī mūdāna affecti
one alien^o: ne intern^o ei^o impediā af
fect^o: ne p aliqđ comoduz tēporale
īplicatiōes sustineat aut p icōmodū
succūba^r. Nihil dulci^o est amore: ni
hil forti^o: nihil alti^o: nihil lati^o: nihil
iocūdi^o: nihil pleni^o: nihil meli^o in ce
lo z in terra: qz amor a deo nat^o est:
nec pōt nisi in deo sup oīa creata re
quiescere. Amās volat: currit: letat:
liber est z nō tenet: dat oīa p oīb^o: et
habet oīa ī oīb^o: qz in vno sūmo sup
oīa gescit: ex q̄ oē bonū fluit z proce
dit. Nō respicit ad dona: sed ad do
nātē se ouertit sup oīa bona. Amor
modū semp nescit: s; sup omnē mo
dū feruescit. Amor onus nō sentit:
labores nō reputat: plus affectat q̄
valet: de impossibilitate nō causat qz
cūcta sibi posse z licere arbitrat. Va
let igit ad oīa z multa implet z effe
ctui mācipat vbi nō amans deficit z
iacet. Amor vigilat: z dormiens nō
dormitat. Fatigat^o nō lassat: artat^o
nō artat: territ^o nō turbat: s; sicut vi
uar flāma z ardēs facula sur sū erū
pit: secureq; ptrāsit. Sigs amat: no
uit qđ hec vox clamet. Magn^o cla
mor in aurib^o dei est: ipse ardēs affe
ctus aīe q̄ dicit. Deus me^o amor me^o
tu totus me^o z ego tu^o. Dilata me in
amore: ut discā interiora cordis ore
ōgustare: q̄ suaue sit amare z ī amo
re liq̄fieri et natāre. Teneat amore
vadēs sup me p nimio feruore z stu
pore. Cantē amor cāticū: seq̄r te di
lectū meū in altuz: deficiat in laude
tua anima mea iubilans ex amore.
Amem te plus q̄ me: nec me nisi p

pter te: z oēs in te q̄ vere amāt te: sicut iubet lex amoris lucēs ex te. Est
amor velox: sincer^o pius: iocūdus et
amen^o: fortis: patiēs: fidelis: prudēs
lōganimis: virilis: z seipz nūq; q̄rēs
Tibi enī seipm aliqs q̄rit: ibi ab amo
re cadit. Est amor circūspect^o: humi
lis: z rect^o nō mollis: nō leuis: nec va
nis intēdens reb^o: sobri^o: cast^o: stabi
lis: get^o: z in cūctis sensib^o custodit^o.
Est amor subiect^o z obediēs p̄latis:
sibi vilis z despect^o: deo deuot^o z gra
tific^o cōfidēs z semp sperās in eo etiā
cū sibi nō sapit de^o qz sine dolore nō
viuit in amore. Qui nō est parat^o oīa
pati z ad volūtātē stare dilecti: nō ē
dignus amator appellari. Oportet
amantē oīa dura z amara ppter di
lectū libenter amplecti: nec ob ōria
accidentia ab eo deflecti.

De probatione veri
amatoris. Cap. vii.

Rili nō es adhuc fort^o z prudēs
amator. Quare dñe? Quia pp̄
modicā ōrietatē deficiis a cept^o: z ni
mis auide cōsolationē q̄ris. Fortis
amator stat in tētationib^o: nec cal^oi
dis credit psuasionibus inimici. Si
cut in p̄speris ei placeo: ita nec in ad
uersis displiceo. Prudēs amator nō
tā donū amātis cōsiderat q̄ dātis a
morē. Affectū poti^o attēdit q̄ censū
z infra dilectū oīa data ponit. No
bilis amator nō gescit in dono: s; in
me sup omne donū. Nō est iō totū p
ditū: si quādoq; minus bñ de me v̄l
de sanct^o meis sentis q̄ velles. Affe
ctus ille bon^o dulcis quē interdū pci
pis: affectus gratie presentis est z q̄
dam pregustus patrie celestis: super

quo nō nīmiū innitendū qz vadit et venit. Certare aut aduersus incidētes malos animi mot⁹: suggestionē qz spernere diaboli: insigne est v̄tutē z magni meriti. Nō ḡ te turbēt aliene fantasie de quacūqz materia ingeste. Sorte sua ppositū z intētionē rectā ad deū. Nec est illusio qz aliqui in excessū subito raperis z statim ad ineptias solitas cordis reuerteris. Illas enī inuite magis pateri qz agere z qz diu displicēt z reniteris: meritū est z nō p̄ditio. Scito qz antiqu⁹ inimicus omnino nitit̄ impedire desiderii tuū in bono z ab oi deuoto exercitio euacuare: a scōz scilicet cultu: a pia passiōis mee memoria: a p̄coruz v̄tuli recordatiōe: a p̄prij cordis custodia: z a firmo pposito p̄ficiendi in v̄tute. Multas malas cogitatiōes ingerit ut tediū tibi faciat z horrozē: ut ab orōe reuocet z sacra lectiōe. Displicet sibi humilis cōfessio z si posset: a cōmuniōe cessare faceret. Nō credas ei neqz cures illū: licet sepi⁹ tibi deceptiōis tetēderit laqos. Sibi imputa cū mala igerit z imūda dic: to illi. Uade imūde spūs: erubescere miser: valde imūdus es in q talia ifers aurib⁹ meis. Discede a me seductor pessime: nō habebis in me partē v̄lā: s; ih̄s mecū erit tāqz bellator fortis z tu stabis cōfusus. Malo poti⁹ mori z omnē penā subire qz tibi cōfērire. Tace z obmutescere: nō audia te amplius: licet mihi plures moliris molestias. Dñs illuminatio mea et salus mea: quē timebo: Dñs p̄tector vite mee: a q̄ trepidabo: Si cōsistant aduersū me castra: nō timebit cor meū

Dñs adiutor me⁹: z redēptor meus
 Certa tanqz miles bon⁹: z si interdū ex fragilitate corruis: resume vires fortiores priorib⁹: cōfidēs de ampliori gratia mea: z multū p̄caue a vana cōplacētia z supbia. Propt̄ hoc multi in errozē ducunt̄ z in cecitatē pene incurabilē qñqz labunt̄. Sit tibi cautela z p̄petuā humilitatē ruina hec supboz: de se stulte p̄sumētū
 De occultāda grā sub humilitatis custodia. Cap. viij.

Hili vtilius est tibi z securi⁹ deuotionis grāz abscondere nec in altū te efferre nec multū inde loqz neqz multū p̄oderare: s; magis temetipm̄ despiciere: z tāqz indigno datā timere. Nō est huic affectioni tenaci⁹ iherendū: q̄ citius pōt mutari in cōtrariū. Cogita in grā qz miser z inops eē soles sine grā. Nec est in eo tm̄ spiritalis vite p̄fect⁹ cū cōsolatiōis habueris grām sed cū humiliter z abnegate patiēterqz tuleris ei⁹ subtractiōez ita qz tūc ab orationis studio nō torpeas: nec reliqz opa tua ex vsu faciēda omnino dilabi p̄mittas: sed sicut melius potueris z intellexeris: libēter qd̄ in te est facias: nec p̄pter ariditatē seu anxietatē mentis quā sentis te totaliter negligas. Multi enī sunt: qui cū non bene eis successerit statim impatiētes fiunt aut desides. Non enī semper est in potestate hominis via eius: sed dei est dare et cōsolari quando vult z quantū vult et cui vult: sicut sibi placuerit: z nō amplius. Quidam incauti propter deuotionis gratiā seipsos destruxerūt quia plus agere voluerunt qz potue

runt: m
 mensu
 sequer
 maior
 tum f
 runt.
 cti: qu
 ut hur
 non in
 nis m
 sunt z
 discre
 possun
 gis se
 volun
 tamen
 valne
 ab ali
 lius et
 te z p
 entia
 tia. z
 qz mu
 satis
 tradit
 z cast
 oblat
 tuose
 z cuit
 te se g
 opoz
 pore
 rit: se
 z for
 semp
 man
 mod
 cito i
 lium
 cepto

runt: non pensantes sue paruitatis mensurā: sed magis cordis affectuz sequentes q̄ rationis iudiciū. Et q̄ maiora presumpserunt q̄ deo placitum fuit: idcirco gratiā cito perdidērunt. Facti sunt inopes et viles relictī: qui in celum posuerunt nidū sibi ut humiliati et depauperati. discant non in alis suis volare sed sub pen- nis meis sperare. Qui adhuc noui sunt et imperiti in via dñi nisi cōsilio discretorū se regant: facilius decipi possunt et elidi. Q̄ si suū sentire magis sequi q̄ alijs exercitatis credere volunt: erit eis periculosus exitus: si tamen retrahi a proprio cōceptu nō valuerint. Raro sibiūpsis sapientes ab alijs regi humiliter patiunt. Melius est modicū sapere cū humilitate et parua intelligentia: q̄ magni scientiarū thesauri: cū vana cōplacencia. Melius est tibi minus habere: q̄ multū vnde possēs superbire. Nō satis discrete agit qui se totuz leticie tradit: obliuiscēs pristinae inopie sue et casti timoris dñi: qui timet gratiā oblatam amittere. Nō etiā satis virtuose sapit: qui tempore aduersitat̄ et cuiusq̄ grauitatis nimis desperate se gerit et minus fidenter de me q̄ oportet recogitat ac sentit. Qui tempore pacis nimis securus esse voluerit: sepe tempore belli nimis deiecc̄ et formidolosus reperietur. Si scires semper humilis et modicus in te permanere: nec non spiritum tuū bene moderare ac regere: nō incideres tā cito in periculum et offensam. Consilium bonū est: ut feruoris spiritu cōcepto mediteris quid futuruz sit ab

scedente lumine. Quod dum contingerit: recogita et denuo lucem posse reuerti: quam ad cautelam tibi: mihi autem ad gloriā: ad tempus subtraxi. Utilior est enim sepe talis probatio q̄ si semper prospera pro tua haberes voluntate. Nam merita nō sunt ex hoc estimanda si quis plures visiones aut consolationes habeat: v̄ si peritus sit in scripturis aut in altiori ponatur gradu: sed si vera fuerit: humilitate fundat̄ et diuina charitate repletus: si dei honorem pure et integre semper querat: si seipsum nihil reputet et in veritate despiciat atq̄ ab alijs etiā despici et humiliari magis gaudeat q̄ honorari.

De vili estimatione sui ipsi
in oculis dei. Cap. ix.

U Quoz ad dominū meuz cum sim puluis et cinis. Si me amplius reputauero: ecce tu stas contra me: et dicunt testimoniuz verum iniquitates mee: nec possum contradicere. Si autem me vilificauero et ad nihilum redegero et ab omni propria reputatione defecero atq̄ sicut sum puluerificauero: erit mihi propitiā grā tua: et vicina cordi meo lux tua: et omnis estimatio quātulacūq̄ minima in valle nihilitat̄ mee submergetur et peribit in eternum. Ibi ostēdes me mihi quid sum: quid fui et de quo veni: quia nihil: et nesciui. Si mihiūpsi relinquo: ecce nihil et tota infirmitas. Si autē subito me respexeris: sta: im fortis efficio et no- uo repleor gaudio. Et mirum valde q̄ sic repente subleuor: et tā benigne a te cōplector: qui proprio pon-

dere semp ad ima feroz. Facit hoc amor tu⁹ gratis pueniens me z in tā mult⁹ subueniēs necessitatib⁹: a gra uib⁹ quoq; custodiēs me periculis z ab inumer⁹ ut vere dicā eripiēs ma lis. Me siquidē male amādo me p didi z te solū qrendo z pure amādo me z te pariter inueni atq; ex amore pfūdus ad nihilū me redegi. Quia tu o dulcissime facis mecū sup meri tū omne: z supra id qd audeo spera re vel rogare. Bñdic⁹ sis deus me⁹ quia licet ego oibus bonis sim indi gnus: tua tñ nobilitas z infinita bo nitas nūq; cessat bñfacere etiā ingra tis z lōge a te auersis. Cōuerte nos ad te: ut simus grati humiles z deuo ti: qz salus nra tu es: virtus z fortitu do nostra.

Qd oia ad deū sicut ad finē vl timū sūt referenda. Cap. x.

Rgli ego debeo esse finis tu⁹ su p⁹ m⁹ z vltim⁹ si veredesideras esse beat⁹. Ex hac intētiōe purifica bis affect⁹ tuus sepi⁹ ad seipsum z ad creaturas male incuruat⁹. Nā si te ipm in aliq qris: statim in te deficiis z arescit. Dia g ad me pncipaliter re feras: qz ego sū q oia dedi. Sic sin gula cōsidera: sicut ex summo bono manantia: z ideo ad me tāq; ad suā originē cūcta sūt reducēda. Ex me pusillus z magn⁹ paup z diues tāq; ex fonte viuo aquā hauriūt viuā: z q mihi spōte z libere defuūt gratiā p grā accipiēt. Qui aut extra me volu erit gliari: vl in aliquo puato bono delectari: nō stabiliet i vero gaudio neq; in corde suo dilatabit: s; multi pliciter ipediēt z angustiabit. Nihil

g tibi de bono ascribere debes: nec alicui homini virtutē attribuas: sed totū da deo: sine q nihil habet hō. Ego totū dedi: ego totum rehabe re volo: et cū magna districtione grāz actiōes regro. Nec est veritas q fu gat glie vanitas. Et si intrauerit ce lesti grā: z vera charitas: nō erit aliq inuidia: nec cōctio cordis: neq; puat us amor occupabit. Vincit enī oia diuina charitas: z dilatāt oēs aie vi res. Si recte sapis: in me solo gaude bis: in me solo sperabis: qz nemo bo nus nisi solus de⁹: q est sup oia lau dādus z in oibus benedicēdus.

Qd spreto mūdo dulce est seruire deo. Cap. xi.

Vincitez loquor dñe z nō file bo: dicaz in aurib⁹ dei mei: dñi mei z regis mei q ē in excelso. O q magna mltitudo dulcedinis tue do mine quā abscondisti timētib⁹ te. Sz qd es amātib⁹: qd toto corde tibi ser uietib⁹: Vere ineffabilis dulcedo cō tēplatiōis tue: quā largiris amātib⁹ te. In hoc maxime ondisti dulcedi nē charitatis tue: qz cū nō essem feci sti me: z cū errarē longe a te: reduxi sti me: ut seruire tibi: z pcepisti ut di ligā te. O fons amoris ppetui qd di cā de te: quō potero tui obliuisci: qui mei dignat⁹ es recordari: Etiā post q; cōtabui z perij: Fecisti vltra omne spem mīaz cū suo tuo z vltra omne meritū grām: z amicitia exhibuisti. Quid retribuā tibi p grā ista? Non enī oib⁹ datū ē ut oib⁹ abdicat sero renūcient z monasticā vitā assumāt. Nūqd magnū est ut tibi fuiā cui ois creatura seruire tenet. Non magnū

mihi videri debet seruire tibi: sed po-
 tius hoc mihi magnū et admirandū
 apparet: quā tā pauperē et indignū di-
 gnaris in seruū recipere: et dilectis ser-
 uis tuis adunare. Ecce oīa tua sunt
 quā habeo et vnde tibi fuio. Verūtā vi-
 ceuersa tu magis mihi fuisti quā ego ti-
 bi. Ecce celū et terra quā in ministerio
 hoīs creasti presto sūt et faciūt quoti-
 die quecūque mandasti. Et hoc parū
 est: quin etiā angelos in ministerio
 hoīs creasti et ordinasti. Transcēdit
 autē hec oīa quā tu ipse seruire homini
 dignatus es et teipm ei datum pmisisti
 Quid dabo tibi p oībus istis milib⁹
 bonis? Utinā posses tibi fuire cūctis
 dieb⁹ vite mee: utinā vel vno die di-
 gnū seruitiū exhibere sufficerē. Vere
 tu es dign⁹ oī seruitio: omni honore
 et laude eterna. Vere dñs me⁹ es et
 ego paup seru⁹ tuus qui totis virib⁹
 teneor tibi fuire: nec vnq̄ in laudi-
 bus tuis debeo fastidire. Sic volo
 sic desidero: et quicquid mihi deest tu
 digneris supplere. Magn⁹ honor:
 magna gloria tibi fuire et oīa ppter
 te cōtinere. Habebūt enī gratiā ma-
 gnā quā spōte se subiecerūt tue sanctis-
 simē seruituti. Inuenient suauissimā
 sanctispiritus cōsolationē: cōsequēter
 magnā cordis libertatē: quā artā p no-
 mine tuo ingrediūt viā et omnē mū-
 danā neglexerint curā. O grata et io-
 cūda dei fuit quā homo veraciter effi-
 cū liber et sanct⁹. O sacer status reli-
 giosi famulat⁹ qui hominē angelis
 reddit equalē: deo placabilē: demo-
 nibus terribilē: et cūctis fidelib⁹ cō-
 mendabilē. O amplectendū et semp
 optandū seruitiū quo summū pme-

retur bonū et gaudium acquiritur si-
 ne fine mansurum.

Quō desideria cordis examinā-
 da sūt et moderāda. Cap. xij.

Hic oportet te adhuc multa ad-
 discere quā necdū bñ didicisti. Que
 sunt hec dñe? Ut desideriu⁹ tuū po-
 nas totaliter fm beneplacitū meū: et
 tui ipsius amator nō sis: sed mee vo-
 lūtatis cupidus amator et emulato⁹
 Desideria te sepe accendūt et vehe-
 menter impellūt: sed cōsidera an pro-
 pter honorē meū an propter tuū cō-
 modū magis mouearis. Si ego sū
 in causa: bene cōtentus eris quomo-
 docūque ordinauero. Si autē de pro-
 prio quesitu aliquid latet ecce hoc ē
 quod te impedit et grauat. Laue ergo
 ne nimium initaris sup desiderio pco-
 cepto me non consulto: ne forte po-
 stea peniteat: et displiceat quod primo
 placuit et quāsi pro meliore celasti. Nō
 enī oīs affectio que videt bona sta-
 tim est sequēda: sed nec oīs cōtraria
 affectio ad primū fugienda. Expe-
 dit interdū refrenatiōe vti: etiā i bo-
 nis studijs et desiderijs: ne p impo-
 tunitatē mentis distractionē incur-
 ras: ne alijs p indisciplinacionē scā-
 dalū generes: vel etiā p resistentiam
 alioꝝ subito turberis et corruas. In-
 terdū vero oportet violentia vti et vi-
 riliter appetitui sēsitino cōtraire: nec
 aduertere quod velit caro: et quod nō ve-
 lit: sed hoc magis satagere ut subie-
 cta sit etiā nolens spiritu: et tā diu ca-
 stigari debet et cogi seruituti subesse
 donec parata sit ad oīa paucisq̄ cō-
 tentari discat: et simplicib⁹ delectari:
 nec i aliq̄d icōueniēs murmurare.

Deformatione paciētie et luctamine aduersus concupiscētiās. Cap. xiiij.

Domine dñe deus ut audio paciētia ē mihi valde necessaria multa enī in hac vita accidūt contraria. Nā q̄litercūq; ordinauero de pace mea nō pōt esse sine bello et dolore vita mea. Ita est fili. Non aut volo te talē querere pacē q̄ tētationib⁹ careat: aut ōria nō sentiat: sed tūc etiā estimare te pacē inuenisse: cū fueris varijs tribulatiōib⁹ exercitatus et in multis ōrietatibus pbatus. Si dixeris te nō multa posse pati: quō tūc sustinebis ignē purgatorij: De duobus malis semp minus malū est eligendū. Ut ergo eterna futura supplicia possis euadere: mala p̄sentia studeas p̄ deo eq̄nimit̄ tollerare. An putas q̄ hoīes seculi hui⁹ nihil aut paz paciant: Nec hoc inuenies etiā si delicatissimos q̄sieris. S; habēt inquis multas delectatiōes et p̄prias sequūt volūtates: ideoq; paz ponderāt suas tribulatiōes. Esto q̄ ita sit ut habeāt quicq̄ voluerint s; q̄ diu putas durabit: Ecce quē admodū sum⁹ deficient abūdantes in seculo: et nulla erit recordatio p̄teriorū gaudiorū. Sed cū adhuc viuūt non sine amaritudine et tedio ac timore in eis quiescūt. Ex eadē nāq; re vnde delectationē concipiūt: sibi inde doloris penā frequēter recipiūt. Iuste illis fit: et q̄ iordinate delectationes q̄rūt et sequunt̄: nō sine amaritudine et confusione eas expleant. Quō b̄ breues: quō false: quō iordinate et turpes omnes sunt. Clericū p̄ ebrietate et cecitate nō intelligunt: sed velut

muta animalia p̄pter modicū corruptibilis vite delectamentū mortem anime incurrūt. Tu ergo fili post concupiscētiās tuas nō eas et a volūte tua auertere. Delectare in dño et dabit tibi petitiones cordis tui. Etenim si veraciter vis delectari et abundantius a me cōsolari: ecce in cōtēptu omnium mundanorū et in abscissione omnium infimarū delectationū erit benedictio tua: et copiosa reddetur tibi cōsolatio. Et quanto plus te ab omni creaturā cōsolatio subtraheris: tanto in me suauiores et potētiōres cōsolationes inuenies. Sed primo nō sine quadā tristitia et labore certaminis ad has pertinges. Obstat inolita cōsuetudo: s; meliori cōsuetudine deuicē. Remurmurabit caro s; seruoze spūs refrenabit. Instigabit te et exacerbabit serpens antiquus: s; orōe fugabit in sup et labore vtili aditus ei magn⁹ obstruet.

De obediētia humilis subditi ad exemplū ihu christi. Cap. xiiij.

Fili q̄ se subtrahere nitit̄ ab obediētia: ip̄e se subtrahit a grā. Et q̄ q̄rit h̄re puata: amittit cōmunia. Qui nō libent̄ et sponte suo superiori se subdit: signū ē qd̄ caro sua necdū p̄fecte sibi obedit: s; sepe recalcitrat et murmurat. Disce ergo celeriter superiori tuo te submittere: si carnē p̄priā optas subiugare. Citi⁹ nāq; exterius vincit inimic⁹: si interior homo nō fuerit deuastat⁹. Nō est molestior et peior aīe hostis q̄ tu ip̄e tibi nō bene concordās spiritui. Oportet enī vix te assumere tui ip̄i⁹ cōtēptū si vis preualere aduersus carnē: et sanguī

nē: qz adhuc nimis inordinate te diligis: ideo plene te resignare aliorū volūtati trepidas. Sz qd magnū tu q puluis es: z nihil: si pp̄ deū te subdis homini: qñ ego oīpotēs z altissimus q cūcta creauī ex nihilo me homini pp̄ter te subieci humiliter. Factus sū omniū humilim⁹ z infim⁹ ut tuā supbiā mea humilitate vinceres. Disce obtēperare puluis: disce te humiliare terra z lim⁹ z sub omniū pedibus incuruare: disce volūtates tuas frāgere z ad omniū subiectionez te dare. Exardesce oītra te: nec patiaris tumore in te viuere: sed ita subiectū z paruulū te exhibe ut oēs sup te ambulare possint: z sic lutū platearū sculcare. Quid habes hōīanis cōqueri: Quid sordide peccator potes oītradidere exprobrātib⁹ tibi: qui totiēs deū offendisti: z totiens infernū meruisti: Sed pepercit tibi oculus me⁹ qz p̄ciosa fuit aīa tua in conspectu meo: ut cognosceres dilectionē meā z gratis semp̄ bñficijs meis existeres: z ad verā subiectionē z humilitatē te iugiter dares: patiēterqz propriū oītemptū ferres.

De occultis dei iudicijs oīderādis ne extollamur ī bonis. Cap. xv.
Intonas sup me iudicia tua dñe z timore ac tremore oītis oīa ossa mea: z expauescit aīa mea valde. Sto attonitus et oīdiero qz celi nō sunt mundi in oīpectu tuo. Si in angelis repperisti puritatē nec tñ peccisti: qd fiet de me? Ceciderūt stelle de celo: z ego puluis qd p̄sumo: Quoz opa videbant laudabilia ceciderūt ad infima: z q comedebant

panē angeloz: vidi filiquis delectari porcoz. Nulla est ergo sanctitas: si manū tuā dñe retrahas. Nulla sapientia p̄dest si gubernare desistas. Nulla iuuat fortitudo: si cōseruare desinas. Nulla secura castitas: si eā nō p̄tegas. Nulla pp̄ria p̄dest custodia: si nō adsit tua sacra vigilantia. Nā relictī mergimur z perim⁹ visitati vō viuim⁹ z erigimur. Instabiles quippe sum⁹: sed p̄ te oīfirmamur: te pescimus: sed a te accendimur. O q̄ humiliter z abiecte mihi de me ipso sentiendū est: q̄ nihili p̄dēdū si qd boni videoz habere. O q̄ p̄fūde me submittere debeo sub abyssalib⁹ iudicijs tuis dñe: vbi nihil aliud me eē inuenio q̄ nihil z nihil. O pondus imensuz: o pelagus intransnatabile vbi nihil de me reperio q̄ in toto nihil. Ubi est ergo latebra glorie: vbi oīdentia de gloria oīcepta: Absorta omnis glia vana in p̄fūditate iudicioz tuoz sup me. Quid est oīs caro in oīpectu tuo: Nunqd gloriabit lutū oī formantem se: Quō pōt erigi vaniloquio: cui⁹ cor in veritate subiectū est deo: Nō eū tot⁹ mūdus erigeret quem sibi subiecit veritas: nec omniū laudantiū ore mouebit: q totā spem suā in deo firmavit. Nam z ipsi qui loquunt ecce oēs nihil: z deficient cū sonitu verboruz. Veritas aut dñi manet in eternū.

Qualit̄ standū sit ac dicendū in omni re desiderabili. Cap. xvj.
Rpli sic dicas in oī re. Dñe si tibi placitū fuerit fiat h̄ ita dñe si sit honor tu⁹ fiat ī noīe tuo h̄. Dñe si mihi vider̄ expedire z vtile eē p̄bauer̄

LIBER

tūc da mihi hoc vti ad honorē tuuz
sed si mihi nociuū fore cognoueris
nec aīe mee salutē pdesse aufer a me
tale desiderū. Nō enī oē desiderū
a spū scō est etiā si homini videat̄ re
ctū aut bonū. Difficile est p vero iu
dicare an spūs bon⁹ aut alien⁹ te im
pellat ad desiderādū hoc vll' illō an
etiā ex pprio mouearis spū. Multi
in fine sūt decepti q primo bono spū
videbāt inducti. Igit̄ semp cū timo
re dei z cordis humilitate desiderā
dū est z petendū qd desiderabile
mēti occurrit maximeq; cū ppria re
signatiōe mihi totū cōmittendū est
atq; dicēdū. Dñe tu scis q̄liter meli⁹
est fac hoc vll' istud sicut voluer̄. Da
qd vis z quātū vis z qñ vis. Fac me
cū sicut scis z sicut tibi magis placue
rit et maior honor tu⁹ fuerit. Pone
me vbi vis z libere age mecū in oib⁹
In manu tua ego sū gyra z reuersa
mep circuitū. En ego fuus tu⁹ para
tus ad oīa qñ nō desidero mihi vi
uere s; tibi vtinā digne z pfecte.

Oratio pro bñplacito dei
perficiendo. Cap. xvij.

Quonced mihi benignissime ihu
gratiā tuā ut mecū sit et meuz
laboret mecūq; vsq; in finē perseue
ret. Da mihi semp desiderare z vel
le qd tibi magis acceptū z cari⁹ pla
cet. Tua voluntas mea sit : z mea volū
tas tuā sequat̄ semp z optime ei cō
cordet. Sit mihi vnū velle z nolle te
cū nec aliud posse velle aut nolle ni
si qd vis z nolis. Da mihi oib⁹ mori
q̄ in mūdo sūt z pp̄ te amare z tēni
z nesciri in hoc seculo. Da mihi sup
oīa desiderata ī te gescere z cor meū

in te pacificare. Tu vā pax cordis:
tu sola reges extra te oīa sūt dura et
ingeta. In hac pace in idipm hoc ē
in te vno sūmo et eterno bono dor
miam z requiescā. Amen.

Q; verū solatiū ī solo deo
est querēdū. Cap. xvij.

Quicqd desiderare vll' cogitare
possi ad solatiū meū nō hic ex
pecto s; ī postez: q; si oīa solatia mū
di solus haberē et oib⁹ delicijs frui
possem certū ē q; diu durare nō pos
sent. Vñ nō poter̄ aīa mea plene cō
solari nec pfecte recreari nisi in deo
solatore paup̄ez z susceptore humi
liū. Expecta modicū aīa mea expe
cta diuinū pmissū z habebis abūdā
tiā oīuz bonoz in celo. Si nimis in
ordinate ista appetis p̄sentia pdes
etna celestia. Sint tēporalia in vsu
etna in desiderio. Nō potes aliq̄ bo
no tpali satiari q; ad hec fruēda nō
es creata. Etiaz si oīa bona creata
haberes nō posses eē felix z btā s; in
deō q; cūcta creauit tua btitudo tua
z felicitas cōsistit nō q̄lis videt̄ z lau
dat̄ a stult̄ mūdi amatorib⁹ s; q̄lē ex
pectāt boni xp̄i fideles z p̄gustāt inf̄
dū spirituales ac mūdi corde q; cō
uersatio ē in celis. Vanū est z breue
oē humanū solatiū. Beatū z vex so
latiū qd in⁹ a v̄itate p̄cipit. Deuot⁹
homo vbiq; secū fert solatorē suuz
ihm z dicit ad eū. Adesto mihi dñe
ihu in oī loco z tpe. Nec mihi sit sol
latio libenter velle carere oī huma
no solatio. Et si tua defuerit sol
latio sit mihi tua volūtas z iusta p̄ba
tio p sūmo solatio. Nō enī in p̄petu
uz irasceris neq; inefmū cōminaber̄.

De ois sollicitudo in deo
ponēda est. Cap. xix.

Fili sine me tecū agere quōd volo
Ego scio quōd expediat tibi. Tu
cogitas ut hō: in multis sentis sicut
tibi humanus suadet affectus. Dñe ve-
rū est quōd dicis. Maior ē sollicitudo
tua p me quā ois cura quā ego possum
gerere p me. Nihil enim casualitē stat
quod nō p̄icit oēm sollicitudinē suā i te
Dñe dūmodo volūtas mea recta et
firma ad te p̄maneat fac de me quicquid
quod tibi placuerit. Nō enim pōt eē nisi
bonū quicquid de me fecerit. Si me vis
eē in tenebris sis bñdictus: et si me vis
esse in luce sis iterū bñdictus. Si me
dignaris consolari sis bñdictus: et si me
vis tribulari eque sis sp̄ bñdictus. Si
li sic oportet te stare sic mecū deside-
ras ambulare. Ita p̄mp̄ debes eē
ad patiēdū sicut ad gaudēdū. Ita
libent̄ debes eē inops et paup̄ sicut
plen⁹ et diues. Dñe libent̄ patiar p te
quicquid voluerit venire sup me. Indif-
ferēt volo de māu tua bonū et malū
dulce et amarū: letū et triste suscipe et
p oib⁹ mihi cōtingētib⁹ gr̄as agere.
Custodi me ab oī pctō et nō timebo
mortē nec infernū dūmodo ineter-
nū me nō p̄icias: nec deleas me de
libro vite: nō mihi nocebit quicquid ve-
nerit tribulationis sup me.

De tēporales miserie xp̄i exēplo
equanimiter sūt ferēde. Cap. xx.

Fili ego descendi de celo p tua
salute suscepi tuas miseras nō
necessitate sed charitate trahēte: ut
patiētīā disceres et t̄pales miseras
nō indignant̄ ferres. Nā ab ora or-
tus mei vsq; ad exitū in cruce nō de-

fuit mihi tolerātia doloris: defectus
rerū t̄paliū magnū habui: multas quā-
rimonias de me frequēt audiui: cō-
fusiones et opprobria benigne susti-
nui: p bñficijs ingratitudinē recepi
p miraculis blasphemias: p doctri-
na rephēsiōes. Dñe quā fuisti patiēs
i vita tua in hoc maxime implendo
p̄ceptū patris tui dignū ē ut ego mi-
sell⁹ peccator fm volūtātē tuā patiē-
ter me sustineā et donec ip̄e voluerit
on⁹ corruptibilis vite p salute mea
portē. Nā et si onerosa sentit̄ p̄is vi-
ta: facta est t̄m̄ iaz p gr̄am tuā valde
meritoria atq; exemplo tuo et scōrū
tuorū vestigijs infirmis tolerabilior
et clarior: sed et multo magis solato-
ria: quā olim in lege veteri fuerat cuz
porta celi clausa p̄sisteret: et obscuri-
or etiā via videbat̄ quā tam pauci re-
gnū celoz querere curabāt: s; neq;
quod tūc iusti erāt et saluādi ante passio-
nē tuā et sacre mortis debitū celeste
regnū poterāt introire. O quātas ti-
bi gr̄as teneor referre quod rectā et bo-
nā viā dignat⁹ es mihi et cūctis fide-
lib⁹ ad eternū regnū tuū ostendere.
Nā vita tua via n̄ra et p sanctā patiē-
tiā ambulam⁹ ad te quod es coroua no-
stra. Nisi tu nos p̄cessisses et docuis-
ses: quod seg curaret. Heu quātilōge
retroq; manerēt nisi tua p̄clara exē-
pla inspicerēt. Ecce adhuc tepesci-
mus audit⁹ tot signis tuis et doctri-
nis: quod fieret si t̄m̄ lumē ad sequen-
dū te nō haberemus?

De tollerātia iniuriarū et quis ve-
rus patiēs p̄bet. Cap. xxi.

Quid est quōd loq̄ris fili. Lessa cō-
queri. Cōsidera meā et aliorū

LIBER

scōꝝ passionē. Nondū vsq; ad sanguinē restitisti. Parū est qđ tu patris ī cōparatiōe eoz q tā multa passi sūt: tā fortitē tentati tā grauiē tribulati: tā multipliciter pbati z exercitati. Oportet te igit̃ alioꝝ grauiora admentē reducē: ut leui⁹ feras tua minima. Et si tibi minima nō vident̃: vide ne z hoc tua faciat impatiētia. Sine tñ parua siue magna sint: stude cūcta patientē ferre. Quāto meli⁹ te ad patiēdū disponis tāto sapientia⁹ agis: z ampli⁹ pmereris z feres leui⁹ aīo z vsu ad h̃ nō segnitē paratis. Nec dicas nō valeo h̃ ab hoīe tali pati nec huiuscemōi mihi patiēda sūt: graue enī intulit dānū: z improperat mihi q̃ nūq; cogitauerā: s; ab alio libentē patiar: z sicut patiēda videro. Insiptēs est talis cogitatio q̃ virtutē patiētie nō cōsiderat: nec a q̃ coronāda erit: s; magis psonas z offensas sibi illatas ppendit. Nō ē verus patiēs q̃ nō vult pati: nisi quātū sibi visus fuerit: z a q̃ sibi placuerit. Uter⁹ autē patiēs nō attēdit a q̃ hoīe vtruz a plato suo an ab aliquo eq̃li aut inferi ori: vtrū a bono z scō viro uel a puer so z indigno exerceat: sed indifferen t̃ ab oi creatura q̃stūcūq; z q̃tiēscūq; ei aliqd aduersi acciderit: totū h̃ gratantē de manu dei accipit: z ingēs lucrum reputat: qz nihil apud deū q̃stūlibet paruuz p deo tñ passuz poterit sine merito transire. Esto igit̃ expeditus ad pugnā si vis h̃re victoriā. Sine certamine nō poteris venire ad patiētie coronā. Si pati nō vis recusas coronari: si autē coronari desideras: certa virilitē su-

stine patientē. Sine labore nō tēdit̃ ad requiem: nec sine pugna puenit̃ ad victoriā. Fac mihi dñe possibile p grām qđ mihi impossibile videt̃ p naturā. Tu scis q̃ modicū possū pati z q̃ cito deijciōz leui exurgēte aduersitate. Efficiat̃ mihi q̃libet exercitatio tribulationis p noīe tuo amabilis z optabilis: nā pati z vexari p te valde salubre est aīe mee.

De cōfessione pprie infirmitatis z hui⁹ vite miseris. Cap. xxij.

Confiteor aduersus me iusticiā meā: cōfitebor tibi dñe infirmitatē meā. Sepe parua res est q̃ me deijcit z cōtristat. Propono me fortitē acturū: sed cū modica tētatio venerit magna mihi fit angustia. Tal de vilis q̃nq; res ē vnde grauis tētatio puenit: z duz putā me aliquātulū tutū cū nō sentio: iuenio me nō nūq; pene deuicū ex leui flāu. Uide g̃ dñe humilitatē meā z fragilitatē tibi vndiq; notā. Misere mei z eripe me de luto ut nō infigar: nō p maneā deuict⁹ vsq; quaq;. Hoc ē qđ me frequen t̃ reuerberat z corā te cōfundit q̃ taz labilis sum z infirmus ad resistendū passionib⁹. Et si non oīo ad cōsensionē trahit: tñ mihi etiā molesta z grauis est eoz insectatio: z tedet valde sic quotidie viuere in lite. Ex hinc nota sit mihi infirmitas mea: qz multo facili⁹ irruūt ab homināde sp̃ fantasie q̃z discedūt. Utinā fortissime de⁹ isrl̃ celatoꝝ aīarū fidelīū respicias serui tui laborē z dolore assistasq; illi ī oib⁹ ad q̃cūq; prexerit. Robora me celesti fortitudine: neq; vet⁹ homo misera caro spiritui

necdū plene subiecta valeat domia
ri aduersus quam certare oportebit
quod diu spirat in hac vita miserrima.
Deu qualis est hec vita vbi non de-
sunt tribulationes et miserie: vbi ple-
na laqueis et hostibus sunt oia. Nam
vna tribulatione seu tentatione re-
cedente alia accedit: sed adhuc prio-
re durate conflictu alij plures superue-
niunt et insperate. Et quod potest amari
vita habens tantas amaritudines
et tot subiecta calamitatibus et mise-
rijs: Quod etiam dicitur vita tot generas
mortes et pestes: et tamen amat et delecta-
ri in ea a multis quiritur: Reprehenditur
frequentem mundus quod fallax sit et vanus
nec tamen facile relinquitur cum concupiscentie
carnis dominantur. Sed alia trahunt ad
amandum: alia ad continentendum. Tra-
hunt ad amorem mundi desiderium car-
nis: desiderium oculorum: et superbia vite:
sed pene ac miserie sequentes ea odium
mundi pariunt et tedium. Sed vincit per-
dolor delectatio prava mentem mun-
do deditam: et esse sub sensibus delicias
reputat: quod dei suauitatem et internam
virtutem amenitatem: nec vidit nec gustauit.
Qui autem mundum perfecte contem-
nunt: et deo viuere sub sancta disciplina
studet: isti diuinam dulcedinem verum ab
renunciatoribus promissam non ignorant: et
quod grauius mundus errat et varie fallit
vident.

Quod in deo super oia bona et dona
regescendum est. Cap. xxiiij.

Super oia et in oibus requiesce anima
mea in domino spiritus: quod ipse est sanctorum
eterna requies. Da mihi dulcissime
et amantissime ihesu in te super oem crea-

turam regescere: super oem salutem et pul-
chritudinem: super oem gloriam et hono-
rem: super oem potentiam et dignitatem: super
oem sciam et subtilitatem: super oem di-
uitias et artes: super oem leticiam et exul-
tationem: super oem famam et laudem: super
oem suauitatem et consolationem: super oem
spem et promissionem: super omne meritum
et desiderium: super oia dona et munera
quod potes dare et infundere: super omne
gaudium et iubilationem quam potest mens
capere et sentire. Denique super oem an-
gelos et archangelos: et super oem exer-
citus celi: super oia visibilia et inuisibi-
lia: et super omne quod tu de me non es
quod tu de me super oia optimus es: tu
solus altissimus: tu solus potentissimus
tu solus sufficientissimus et plenissimus
tu solus suauissimus et solatiofissimus
tu solus pulcherrimus et amantissimus
tu solus nobilissimus et gloriosissimus
super oia: in quo cuncta bona sicut perfecte
sunt fuerunt et erunt: atque ideo minus est
et insufficientes quicquid propter te ipsum mi-
hi donas: ut de te ipso reuelas: ut pro-
mittis te non viso nec plene adeptus.
Quoniam quidem non potest cor meum veraciter
requiescere nec totaliter contentari nisi
in te regescat: et oia dona omnemque cre-
aturam transcendat. O mi dilectissi-
me sponse ihesu christe amator purissi-
me dominator vniuersae creature quod mi-
hi det pennas vere libertatis ad vo-
landum et pausandum in te: O quando
ad plenum dabitur vacare mihi et vi-
dere quod suavis es domine deus meus.
Quoniam ad plenum recolligam me in te: ut per
amore tuo non sentiam me: sed te solum su-
per oem sensum et modum in modo non

omnib' noto: Nūc aut' frequen' ge-
mo z infelicitatē meā cū dolore por-
to: qz mltā mala ī hac valle miseria-
rū occurrūt q̄ me sepi' turbāt con-
tristāt z obnubilāt: sepi' impediūt z
distrahūt alliciūt z īplicāt ne liberū
habeā accessū ad te z ne iocūdis fru-
ar amplexib' p̄sto sp̄ beatis spiritib'
Moueāt te suspiriū meū: z desola-
tio multiplex ī terra. O ihu splēdor
eterne glorie solamē pegrinātis aīe
apud te est os meū sine voce: z silen-
tiū meū loquit' tibi. Usq; q̄ tardat ve-
nire dñs me' Veniat ad me pauper
culū suū z lectū faciat. Mittat ma-
nū suā z me miserū eripiat de omni
angustia. Veni veni qz sine te nulla
erit geta dies aut hora: qz tu leticia
mea: z sine te vacua est mensa mea.
Miser suz z quodā mō incarcerat'
z cōpedib' grauat' donec luce pre-
sentie tue me reficias ac libertati do-
nes: vultūq; amicabilē demōstres.
Querāt alij p te aliud qd cūq; libue-
rit: z mihi aliud interī nil placet nec
placebit nisi tu de' me': spes mea: sa-
lus eterna. Nō reticebo nec depeca-
ri cessabo donec grā tua reuertat':
mihiq; tu int' loquaris: Ecce adsuz
Ecce ego ad te qz inuocasti me: la-
chryme tue z desideriū aīe tue hu-
militatio tua z stritio cordis incli-
nauerūt me z adduxerūt ad te. Et
dixi dñe iuocavi te z dñderavi frui
te: parat' oīa respuere ppter te. Tu
enī prior excitasti me ut quererēz te
Sis ḡ bñdict' dñe: q̄ fecisti hanc bo-
nitatē cū seruo tuo fm multitudinē
misericordie tue. Quid habet vltra
dicere dñe seru' tu' corā te nisi ut hu-

miliet se valde ante te memor sem-
per pprie inigtat' z vilitat': Nō enī
est similis tui in cūctis mirabilibus
celi z terre. Sūt opa tua bona val-
de dñe: iudicia vera: z puidētia tua
regunt vniuersa. Laus ḡ tibi z gl'ia
o patr' sapia: te laudet z benedicat
os meū: aīa mea: z cūcta creata fil.

De recordatione beneficior' dei
multipliciū. Cap. xxiiiij.

Aperi dñe cor meū in lege tua:
z in pceptis tuis doce me am-
bulare. Da mihi intelligere volūta-
tē tuā: z cū magna reuerētia ac dili-
genti cōsideratione bñficia tua tam
in generali q̄ in speciali memorari
ut digne tibi ex hinc valeā grās re-
ferre. Verū scio z cōfiteor nec p mi-
nimo pūcto me posse debitas grāz
laudes psoluē. Minor ego suz oib'
bonis mihi pstitis: z cū tuā nobilita-
tē attēdo: deficit p̄ magnitudine il-
li' spūs me'. Dia q̄ in aīa habemus
z in corpe z q̄cūq; exteri' ul' interius
naturalit' uel supnaturalit' posside-
mus: tua sūt bñficia: z te bñficiū piū
ac bonū cōmēdāt: a quo bona cun-
cta accepim'. Et si ali' plura: alius
pauciora accepit: oīa tñ tua sunt: z
sine te nec minimū hri pōt. Ille qui
maiora accepit non pōt merito suo
gl'ari nec sup alios extolli nec mino-
ri insultare: qz ille maior z melior q̄
sibi min' ascribit z ī regratiādo hu-
milior ē atq; deuotior. Et q̄ oib' vi-
liorē se existimat z indigniorē se iu-
dicat: aptior ē ad p̄cipiēnū maiora.
Qui aut' pauciora accepit cōtristari
nō dz nec idignat' ferre neq; ditiori
iuidere: s; te poti' attēdē z tuā boni

tatē
tā gr
prio
te: z
scis
cur
nrm
sing
dñe
cio
hoi
ut q
pfo
trist
sed
gnā
atq
sti
ste
sup
fin
mi
z d
de
ret
N
bi
cu
ne
ri
eē
xi
m
de
m
bi
ta
d
pl
d

tate maxime laudare q̄ tā affluentē
tā gratis tā libentē sine p̄sonarū acce
ptione tua munera largiris. Oīa ex
te: et ideo in oīb⁹ es laudandus. Tu
scis qđ unicuiq; donari expediat: et
cur iste min⁹ et ille ampli⁹ habeat nō
n̄m s; tuū est h̄ discernere: apđ quē
singulorū diffinita sūt merita. Unde
dñe de⁹ p̄ magno etiā reputo bñfi
cio nō multa h̄re: vnde exteri⁹ et fm
hoīes laus et gloria appareat. Ita
ut q̄s cōsiderata paupertate et vilitate
p̄sone sue non modo grauitatē aut
tristitiā uel deiectionē inde cōcipiat
sed poti⁹ cōsolationē et hilaritatē ma
gnā: quia tu de⁹ paupes et humiles
atq; hūic mūdo despectos tibi elegi
sti in familiares et domesticos. Te
stes sunt ipsi apli tui quos principes
sup̄ omnē terrā cōstituiisti: fuerunt tñ
sine q̄rela cōuersati in mūdo taz hu
miles et simplices sine omni malicia
et dolo: ut etiā pati cōtumelias gau
derēt p̄ noīe tuo: et q̄ mūdos abhor
ret ip̄i amplecterent̄ affectu magno
Nihil q̄ amatozē tuū et cognitozem
bñficioz tuoz ita letificare debet si
cut volūtas tua ī eo et bñplacitū eter
ne dispositionis tue: de q̄ tñ cōtēta
ri debet et cōsolari: ut ita libentē velit
eē minim⁹ sicut aliqs optaret eē ma
xim⁹: et ita pacific⁹ et cōtent⁹ in nouissi
mo sicut ī loco p̄mo: atq; ita libētē
despicabilis et abiectus nulli⁹ q̄z no
minis et fame: sicut ceteris honora
bilior: et maior in mūdo. Nā volun
tas tua et amor honoris tui oīa exce
dere debet et pl⁹ eū cōsolari magisq;
placere q̄ oīa beneficia sibi data ul
danda.

De quatuor magnā im
portatib⁹ pacē. Cap. xxv.

Rgli nūc docebo te vias pacis et
vere libertatē. Fac dñe qđ dicis
qđ hoc mihi gratū est audire. Stu
de fili alteri⁹ poti⁹ facere volūtatē q̄
tuā. Elige sp̄ min⁹ q̄ plus h̄re. Que
re sp̄ inferiorē locū et oībus subesse.
Opta sp̄ et ora: ut volūtas dei itegre
in te fiat. Ecce talis hō ingredit̄ fi
nes pacis et quietis. Dñe sermo tuus
iste breuis multū in se cōtinet p̄fecti
onis: paru⁹ est dictu: sed plen⁹ sensu
et vber in fructu. Nam si posset a me
fidelit̄ custodiri: nō deberet tā faci
lis in me turbatio oriri: nā quotiens
me impacatū sentio et grauatur: ab
hac doctrina me recessisse inuenio.
S; tu q̄ oīa potes et aīe p̄fectū semp̄
diligis: ad auge maiorē grāz ut pos
sim tuū cōplere sermonē: et meā p̄fi
cere salutem.

Oro cōtra
cogitationes malas. Cap. xxvj.

Omine de⁹ me⁹ ne elōgeris a
me: de⁹ me⁹ in auxiliū meuz re
spice: qm̄ insurrexerūt in me cogita
tiones vane: et timores magni affli
gētes aīam meā. Quō p̄trāsibo ille
sus: quō p̄fringā eā? Ego inqt ante
te ibo et gloriosos terre humiliabo:
aperiā ianuā carceris: et archana se
cretorū reuelabo tibi. Fac dñe ut lo
queris et fugiāt a facie tua oēs iniq̄
cogitationes. Hec spes et vnica cō
solatio mea ad te in oī tribulatione
cōfugere: tibi cōfidē: ex intimo inuo
care et patient̄ cōsolationē tuā expe
ctare.

Oratio pro illuminatione men
tis deuotissima. Cap. xxvj.

Qlarifica me bone ihu clarita-
te eterni luminis: et educ de ha-
bitaculo cordis mei tenebras vni-
uersas. Cohibe euagationes multas
et elide vim facientes tetationes. Pu-
gna fortiter pro me et expugna malas be-
stias: et cupiscencias dico illecebrosas
ut fiat pax in virtute tua et abundan-
tia laudis tue resonet in aula sancta:
Best in conscientia pura. Impera ventis
et tempestatibus: dic mari quiesce: dic aq-
lioni ne flaueris et erit tranquillitas ma-
gna. Emitte lucem tuam et veritatem tuam
ut luceat super terram: quia terra super in-
anis et vacua donec illuminet me. Ef-
funde gratiam tuam desuper: perfunde cor meum
gratia celesti: ministra deuotionis aquas
ad irrigandam faciem terre: ad producen-
dum fructum bonum et optimum. Eleua
mentem pressam mole peccatorum: et ad cele-
stia totum desiderium meum suspende: ut
gustata suauitate superne felicitatis pi-
geat de terrenis cogitare. Rape me
et eripe ab omni creatura et indurabili con-
solatione: quia nulla res creata appeti-
tum meum plenarie valet quietare et reso-
lari. Fuge me tibi inseparabili dilectio-
nis vinculo: quoniam tu solus amati sufficis
et absque te friuola sunt vniuersa.

De euitatione curiose inquisitionis
super alterius vita. Cap. xxviii.

Noli esse curiosus: nec vacu-
as gerere sollicitudines. Quid habes
vel illud ad te: an me sequere. Quid enim
ad te vtriusque ille sit talis uel talis: aut
iste sic agit vel loquitur. Tu non indiges re-
spondere pro alijs: sed pro teipso rationem reddere.
Quid ergo te implicat? Ecce ego omnes
cognosco et cuncta que sub sole fiunt vi-
deo: et scio quilibet cum vno quibus sit: quod cogi-

tet: quod velit: et ad quem finem tendat eius
intentione. Mihi igitur committenda sunt omnia
tu vobis serua te in bona pace et dimitte
agitatem agitare quantum voluerit. Ue-
niet super eum quicquid fecerit vel dixerit: quia
me fallere non potest. Non sit tibi cura
de magni nominis umbra et non de mul-
torum familiaritate nec de prauata ho-
minum dilectione. Ista enim generant
distractiones et magnas in corde ob-
scuritates. Libenter loqueri tibi verbum
meum et abscondita reuelare: si aduen-
tum meum diligenter obseruares et ostium
cordis mihi aperires. Esto prudens et vi-
gilia in orationibus: et humilia te in omnibus.

In quibus firma pax cordis et ve-
rus perfectus consistit. Cap. xxix.

Noli ego locutus sum. Pacem re-
linquo vobis: pacem meam do vo-
bis: non quomodo mundus dat ego do vo-
bis. Pacem omnes desiderant: sed que ad ve-
ram pacem pertinet: non omnes curant. Pax
mea cum humilibus et mansuetis corde.
Pax tua erit in multa patientia. Si me
audieris et vocem meam securus fueris: po-
teris multa pace frui. Quid igitur fa-
cias? In omni re attende tibi quod facias et
quod dicas et omnem intentionem tuam ad Deum
dirige ut mihi soli placeas: et ex me
nihil cupias vel gratias: sed et de aliorum
dictis uel factis nil temere iudices:
nec cum rebus tibi non commissis te im-
plices et poterit fieri ut parum uel ra-
ro turberis. Numquam autem sentire aliquam
turbationem nec pati aliquam cordis
vel corporis molestiam: non est presentis temporis
sed statim eterne quietis. Non ergo estimas
te veram pacem inuenisse: si nullam sense-
ris grauitatem: nec tunc totum esse bonum
si neminem pateris aduersarium: nec habes

est perfectus
neque
spalium
fuerit
in ista
tunc
hois
extor
quod
magis
uti v
nepr
oia e
ta for
cta in
plioz
nec t
ueris
bula
sus i
si ad
scito
fm p
D
plex
C
celet
cura
torp
met
ad h
me
nim
corp
uer
ctu
qs
dar
tui

est perfectum si cuncta fuerint secundum tuum affectum
 neque tunc aliquid magnum te reputes aut
 spiritualiter dilectum existimes si in magna
 fueris deuotione atque dulcedine: quia
 in istis non cognoscitur verus amator vir-
 tutum: nec in istis consistit perfectio et perfectio
 hominis. In quo ergo domine? In offerendo te
 ex toto corde tuo voluntati diuine: non
 quaredo quae tua sunt nec in paruo nec in
 magno nec in tempore nec in eternitate ita
 ut in vna equali facie in gratiarum actio-
 ne permanens inter prospera et contraria:
 omnia equa lance pensando. Si fueris
 tam fortis et loquax in spe ut subtra-
 cta interiori consolatione etiam ad am-
 pliora sustinenda cor tuum preparauerit
 nec te iustificaueris et sanctum lauda-
 ueris tunc in vera et recta via pacis am-
 bulas: et spes indubitata erit quod rur-
 sus in iubilo faciem meam sis visurus. Quia
 si ad plenum tui ipsius contemplatum pueneris:
 scito quod tunc abundantia pacis profuerit
 secundum possibilitatem tui incolatus.

De eminentia libere mentis et quod sup-
 plex oratio magis mereatur quam lectio.

Omine hoc opus est. Cap. xxx.
 Perfecti viri nunquam ab intentione
 celestium animam relaxare et in multis
 curas quasi sine cura transire non more
 torpescunt: sed pro gratia quadam libere
 mentis nulli creature inordinata affectione
 ad heredo. Obsecro te piissime deus
 meus preserua me a curis huius vite ne
 nimis implicer: a multis necessitatibus
 corporis ne voluptate capiar: ab vni-
 uersis anime obstaculis ne molestiis fra-
 ctus deiciar: non dico ab his rebus
 quae toto affectu ambit vanitas mun-
 dana: sed ab his miserijs quae animam serui
 tui communi maledicto mortalitatis pena

liberant et retardant ne in libertate
 spiritus quotiens libuerit valeat introire
 O deus meus dulcedo ineffabilis verte
 mihi in amaritudinem omnem consolatione
 carnalem: ab eternorum amore me
 abstrahente et ad se intuitu cuiusdam
 boni delectabilis praesentis male allicie-
 te. Non me vincat deus meus non vincat
 caro et sanguis: non me decipiat mun-
 dus et breuis gloria eius: non me sup-
 plantet diabolus et astucia illius. Da mi-
 hi fortitudinem resistendi patientiam tole-
 randi: constantiam perseverandi. Da pro omni-
 bus mundi consolationibus: et auisum spi-
 ritus tui vntionem: et pro carnali amore
 tui nominis infunde amorem. Ecce cibus
 potus: vestis ac cetera vtilia ad cor-
 poris sustentaculum pertinencia feruenti
 spiritui sunt onerosa. Tribue talibus
 fomenter temperate vti: non desiderio ni-
 mio implicari. Abijcere omnia non licet
 quia natura sustentanda est: regere autem
 superflua et quae magis delectant: lex san-
 cta prohibet: ne alias caro aduersus
 spiritum insolesceret. In his hec quae seruo man-
 tua me regat et doceat ne quod nimium
 fiat.

Quod priuatus amor a summo bono
 maxime retardat. Cap. xxxi.

Respondeo tibi oportet te dare totum pro toto
 et nihil tui ipsius esse. Scito quod
 amor tui ipsius magis nocet tibi quam
 aliqua res mundi. Secundum amorem et
 affectum quem geris: quaelibet res plus
 uel minus adheret. Si fuerit amor
 tuus purus simplex et bene ordinatus
 eris sine captiuitate reus. Noli concu-
 piscere quod non licet habere. Noli habere
 quod te potest impedire et libertate
 interiori priuare. Mirumque non ex

toto fūdo cordis teipm mihi cōmit
tis cū oib⁹ q̄ desiderare potes ul' ha
bere. Quare vano merore cōsumer?
Cur supfluis curis fatigar? Sta ad
bñplacitū meū z nullū patier' detri
mētū. Si q̄ris hoc uel illud z volue
ris eē ibi uel ibi ppter tuū comodū
z ppriū bñplacitū magis habendū:
nūq̄ eris in getudine nec liber a sol
licitudine: qz in omni re reperiet ali
qs defectus: z in omni loco erit qui
aduerfet. Inuat igit non q̄libet res
adepta uel multiplicata exteri⁹: sed
poti⁹ contēpta z decisa ex corde ra
dicitus. Qz nō tm̄ de censu eris z di
uiciaruz intelligas: sed de honoris
etiā ambitu ac vane laudatiōis de
siderio: q̄ oīa trāseūt cū mūdo. Mu
nit parū locus: si deest spūs feruor.
Nec diu stabit pax illa q̄ sita forinse
cus: si vacat a vero fūdamēto stat⁹
cordis: hoc est nisi steteris in me: p
mutare te potes sed nō meliorare.
Nā occasione orta z accepta inue
nies qd̄ fugisti z ampli⁹.

Oratio pro purgatione cordis z
celesti sapiētia. Cap. xxxij.

Onfirma me deus p grām scī
spūs: da vtutē corroboreari i in
teriori hoīe: z cor meuz ab oī inuti⁹
sollicitudine z angore euacuare nec
varijs desiderijs trahi cuiuscūq̄ rei
vilis aut p̄ciose: s; oīa inspicere sicut
trāseūtia z me pariter cū illis transi
turū: qz nihil pmanens sub sole: nisi
oīa vanitas z afflictio spūs. O q̄z sa
piēs q̄ ita cōsiderat. Da mihi dñe ce
lestē sapiam ut discā te sup oīa q̄re
re z inuenire: sup oīa sapere z dilige
re: z cetera fm ordinē sapientie tue

put sunt intelligere. Da prudentē de
clinare blandientez: z patientē ferre
aduersantē: qz hec magna sapiētia
nō moueri oī vento verborū nec au
rē male blandienti p̄bere syrene: sic
enī incepta p̄git via secure.

Contra linguas obtre
ctatorū. Cap. xxxij.

Nlli nō egreferas si quidā de te
male senserint z dixerint qd̄ nō
libentē audias. Tu deteriora de te
ipso sentire debes: z neminē infir
miores te credere. Si ambulas ab
intra: nō multū pōderabis volātia
verba. Est nō parua prudētia file
re in tpe malo z introitus ad me cō
uerti nec humano iudicio disturba
ri. Nō sit pax tua in ore hoīum: siue
enī bene siue male interpretati fuerit:
nō es igit alter homo. Tibi est vera
pax: z vera gloria: Nōne in me? Et
q̄ nō appetit hoīb⁹ placē nec displi
cere timet: multa p̄fruet pace. Ex in
ordinato amore z vano timore orit⁹
omnis inquietudo cordis z distra
ctio sensuum.

Qualit̄ instāte tribulatiōe de⁹ iuo
cand⁹ est z bñdicend⁹. Cap. xxxiiij.

Sit nomē tuū dñe bñdictū i se
cula q̄ voluisti hāc tētationē z
tribulationē venire sup me. Nō pos
suz eā effugē: s; necesse habeo ad te
cōfugere ut me adiuues z i bonū mi
hi cōuertas. Dñe mō suz in tribula
tiōe: z nō est cordi meo bñ sed mul
tuz vexoz a p̄nti passione. Et nūc pa
ter dilecte qd̄ dicā? Dephēsus sum
inter angustias: saluifica me ex ho
ra hac. Sed p̄pterea veni in hāc ho
rā ut tu clarificeris cuz fuero valde

humiliat⁹ & p te liberat⁹. Cōplacet tibi dñe ut eruas me: naz ego paup qd agere possuz: & q̄ ibo sine te: Da paciētiā dñe etiā hac vice. Adiuua me de⁹ me⁹: & nō timebo quātūcūq; grauat⁹ fuero. Et nūc inf̄ hec qd dicā: Dñe fiat volūtas tua: ego bñ me rui tribulari & grauari: oportet vtiq; ut sustineā & vtinā patiēt: donec trāseat tēpestas & meli⁹ fiat. Potēs est aut̄ oipotēs man⁹ tua etiā hāc tentionē a me auferre & ei⁹ impetū mitigare: ne penit⁹ succūbā: quē admodū & pri⁹ sepe egisti mecū de⁹ me⁹ misericordia mea. Et quāto mihi difficili⁹: tāto tibi facilioz ē hec mutatio dextre excelsi.

De diuino petēdo auxilio & cōfidentia recuperāde grē. Cap. xxxv.
Regū ego dñs confortās in die tribulationis. Venias ad me cū tibi nō fuerit bene. Hoc est qd marie ipedit solationē celestē: qz tardius auertis te ad orōnē. Nā anq̄ me i tēte roges: mltā interiz solatia qris & recreas te i externis. Ideoq; fit ut paruz oīa pfint donec aduertas: qz ego suz q̄ eruo sperātes i me: nec est extra me valēs cōsiliū neq; vtile: sed neq; durable remediū. Sz iā resūpto spū post tēpestatē recōualesce i luce miserationū mearū: qz ppe sum dicit dñs: ut restaurē vniuersa non solū integre sz & abūdant⁹ & cumulate. Nūqd mihi qcq; est difficile: aut ero sitis dicēti & nō faciēti: Tibi ē fides tua: Sta firmit⁹ & pseuerante r. Esto lōganimis & vir fort⁹: veniet tibi solatio i tpe suo. Expecta me expecta: ueniā & curabo te. Tētatio ē

q̄ te dērat: & formido vana q̄ te extret. Quid iportat sollicitudo de futuris contingētib⁹: nisi ut tristitiā suptristitiā habeas: Sufficit diei malicia sua. Vanū est & inutile de futuris turbari ul' gratulari q̄ forte nunq; eueniēt. Sz humanū ē hmōi imaginationib⁹ illudi: & parui adhuc animi signū tā leuif trahi a suggestione inimici. Ipse eniz nō curat an veris an falsis illudat & decipiat: & vtrum pntiū amore an futuroz formidine psternat. Nō ḡ turbet cor tuuz neq; formidet. Crede in me & i mīa mea habeto fiducia. Quā tu te elongatus estimas a me: sepe suz ppingoz. Quā tu estimas totū pditū: tūc sepe magis merēdi instat lucrū. Nō ē totū pditū: qñ res accidit i dñiū. Nō debes iudicare fm pñs sentire: nec sic grauitati alicui vndecūq; veniēti inhere & accipe: tanq; oīs spes sit ablata emergēdi. Noli putare te derelictū ex toto: q̄uis ad tps miserū tibi aliā quā tribulationē: sic enī trāsīt ad regnū celoz: & hoc sine dubio magis expedit tibi & ceteris seruis meis ut exercitemini aduersis: q̄ si cūcta ad libitū haberet. Ego noui cogitationes absconditas: qz multū expedit p salute tua ut interdū sine sapore relinqris ne forte eleueris i bono successu & tibi ipsi placere velis in eo qd nō es. Qd dedi auferre possū & restituere cū mihi placuerit. Cū dederō meū est: cum subtraxero tuū nō tuli qz meū est oē danū bonū & oē donū pfectū. Si tibi admisero grauitatez aut quālibet dñietatē nō indigneris neq; occidat cor tuū & ego, cito suble

uare possuz: et oē onus in gaudium
trāsmutare. Uerūm iust' suz et recō-
mēdabilis multū cū sic facio tecuz.
Si recte sapis et i vitate aspicias nūq̄
debes pp̄ aduersa: tā deiecte tri-
stari: s; magis gaudē et gr̄as agere:
imo hoc vnicū repuare gaudiuz q̄
affligēs te dolorib' non parco tibi.
Sicut dilexit me p̄r: ego diligo vos
dixi dilecti discipulis meis q̄s vtiq̄
nō nisi ad gaudia tpalia: s; ad ma-
gna certamina: nō ad honores: sed
ad despectiōes: nō ad ociū: s; ad la-
bores: nō ad requiē: s; ad afferēdū
fructū multū i patiētia. Horū memē
to fili mi verboz.

De neglectu ois creature ut crea-
tor possit inueniri. Cap. xxxvj.

Domine mi adhuc bene indi-
geo maiori gr̄a si debeaz illuc
puenire vbi me nemo poterit: nec vl-
la creatura impedire. Nā q̄ diu res
aliq̄ me retinet nō possuz libere ad
te volare. Lupiebat libere volare q̄
dicebat. Quis dabit mihi pennas si-
cut colūbe: et volabo et requiescam?
Quid simplici oculo geti? et qd libe-
ri? nil desiderāte i terr'. Oportet igitur
oēm p̄trāsire creaturā: et seipsuz
p̄fecte deserere: ac i excessu mentis
stare et vidē te oīuz cōditore cū crea-
turis nil sile h̄re. Et nisi qs ab oibus
creaturis fuerit expedit' nō poterit
libere intēdere diuinis. Ideo eniz
pauci inueniunt cōtēplatiui: qz pau-
ci sciūt se a perituris creatur' ad ple-
nū seq̄strari. Ad hoc magna requi-
rit' gr̄a q̄ aīaz leuet et supra seipsaz ra-
piat. Et nisi hō sit i spū eleuat': et ab
oib' creaturis liberat' ac deo totus
vnit' q̄cqd scit q̄cqd etiā habet nō ē

magni pōderis. Diu parū erit et in
terra iacebit q̄ aliqd magni estimat
nisi solū vnū imensuz eternū bonuz
Et q̄cqd de' nō est: nihil est: et p̄ nihilo
cōputari d̄z. Est q̄ppe magna dif-
ferētia sapiā illuminati et deuoti vi-
ri: et scia lrati et studiosi clerici. Mul-
to nobilior ē illa doctrina q̄ de sur-
sum ex diuina influētia manat q̄ q̄
laboriose humano acq̄rit ingenio.
Plures reperiunt cōtēplationē desi-
derare: s; q̄ ad eā regunt nō studēt
exercere. Est et magnū impedimen-
tū: qz in signis et i reb' cōsibilib' sta-
tur: et parū de p̄fecta mortificatiōe
habet. Nescio qd ē: et quo spū duci-
mur: et qd p̄tēdim' q̄ spūa' es dici vi-
demur: qz totū labore et ampliozem
sollicitud. nē p̄ trāsitorijs et vilib' re-
bus agim': et de interiorib' nris vit-
raro plene relectis sensib' cogita-
mus. Prochdolor statim post mo-
dicā recollectionē foras erūpimus
nec opa nra districta examinatione
trutinam'. Ubi iacē affect' nri non
attēdim' et q̄ impura sint oia nostra
nō deploram'. Dis q̄ppe caro cor-
ruperat viā suā: et iō seq̄bat' diuinū
magnū. Cū ḡ interior affect' noster
corrupt' sit: necesse ē ut actio sequēs
index carētie interioris vigoris cor-
rūpat'. Ex puro corde p̄cedit fruct'
bone vite. Quātū qs fecerit q̄rit: sed
ex quāta vtute agit: nō taz studiose
p̄sāt. Si fuerit forū diues pulcher
habitu' bon' scriptor: bon' cantor:
bon' laborator: or iuestigat': q̄ paup sit
spū q̄ patiens et mit': qz deuot' et iter-
nus a multis taceat. Natura exte-
ra hoīs respicit. gr̄a ad interiora se cō-
uertit. Illa frequēt fallit: ista i deo

spera

D
ne o

R

meti

rij et

si gy

ibu

tes c

qd n

sur

nies

nies

imp

ē op

i ho

oso

tim

gis

nue

Uti

ut t

me

sui p

ta v

ret.

dū

ris

tibi

ple

fir

sap

pp

cio

lis

ta

alt

ter

vie

sperat ut nō decipiat.

De abnegatione sui et abdicatio-
ne ois cupiditatis. Cap. xxxvij.

Hili nō potes pfecte possidē li-
bertatē nisi totalit̄ abneges te-
metipsū. Cōpediti sūt oēs pprieta-
rij et suiipsi amatores cupidi curio-
si gyrouagi: q̄rētes sp̄ mollia: non q̄
ih̄u xp̄i: s; sepe b̄ fingētes et cōponē-
tes qd̄ nō stabit. Peribit enī totū
qd̄ nō ē ex deo ortū. Tene breue et
cōsumatū verbū. Dimitte oia et inue-
nies oia. Dimitte cupiditatē et inue-
nies requiē. Hoc mēte ptracta et cū
impleueris oia intelliges. Dñe b̄ nō
ē op̄ vni diei: nec lud̄ puuloꝝ: imo
i hoc breui icludit̄ ois pfectio religi-
osoꝝ. Fili nō debes auerti: nec sta-
tim deiici audita via pfectoꝝ: s; ma-
gis ad sublimiora puocari et ad mi-
nus: ad hec ex desiderio suspirare.
Utinā sic tecū esset: et ad b̄ puenisses
ut tuiipsi amatoꝝ nō eēs: s; ad nutū
meū pure stares: et ei quē tibi p̄po-
sui p̄ris: tūc mihi valde placeres: et to-
ta vita tua cū gaudio et pace transi-
ret. Habes adhuc mlt̄a ad reliquē-
dū q̄ nisi mihi ex integro resignaue-
ris nō acgres qd̄ postulas. Suadeo
tibi a me emere aux̄ ignitū: ut locu-
plex fias: id est sapiāz celestē oia in-
fima cōculcantē. Postpone terrenā
sapiāz: oēm humanā cōplacentiā et
ppriā. Dixi tibi viliora emēda p̄ pre-
ciosis et altis i reb̄ humanis. Nā vi-
lis et parua ac pene obliuioni tradi-
ta videt̄ vera celestis sapiā nō sapiēs
alta de se. nec magnificari q̄rens in
terra: quā multi ozeten̄ p̄dicāt: sed
vita lōge dissentiūt: ip̄a tñ est p̄cio-

sa margarita a mult̄ abscondita.

De instabilitate cordis: et de in-
tentione finali ad deum haben-
da Cap. xxxviii.

Hili noli credere affectui tuo q̄
nūc ē: cito mutabit̄ i aliud. Q̄
diu enī vixer̄ mutabilitati subiect̄
eris etiā nolēs: nō mō let̄: mō tristis
mō pacat̄: mō turbat̄: nūc deuot̄:
nūc in deuot̄: nūc studiosus: nūc ac-
cidiosus: nūc grauis: nūc leuis inue-
niaris. S; stat sup̄ h̄ mutabilia sapi-
ens et bñ doct̄ i sp̄u: nō attēdēs qd̄
i se sentiat: ul̄ q̄ p̄te flet̄ v̄t̄ instabili-
tat̄: s; ut tota itētio mēt̄ ei ad debi-
tū et optimū pficiat finē. Nā sic pote-
rit vn̄: et idē incōcussus p̄manē sim-
plici itētiois oculo p̄ tot varios eue-
tus ad me imp̄termisse directo. Quā-
to aut̄ purior fuerit itētiois ocul̄
tāto cōstāt̄ inē diuersas itur p̄cellas
S; i mlt̄ caligat ocul̄ pure itētio-
nis: respicit enī cito i aliqd̄ delectabi-
le qd̄ occurrit: et raro tot̄ liber q̄s in-
uenit̄ a neuo pprie exq̄sitionis. Sic
iudei olī venerāt̄ i bethaniā ad mar-
thā et mariā: nō pp̄t̄ ih̄m tñ: s; ut la-
zarū viderēt. Mūdād̄ ē q̄ itētiois
ocul̄: ut sit simplex et rect̄ atq; vltra
oia varia media ad me dirigēdus.

De amāti sapit deus sup̄ oia et in
omnibus. Cap. xxxix.

Acce de me et oia. Quid volo
ampli: et qd̄ felici desiderare
possū: O lapidū et dulce v̄bū s; amā-
ti v̄bū nō mūdū: nec ea q̄ i mūdō sūt
De me et oia. Intelligēt̄i satis di-
cū est: et sepe reperere iocūdū ē amā-
ti. Te siqd̄ ē presente iocūda sūt oia:
te autem absente fastidiunt cuncta

LIBER

Tu facis cor trāquillū: et pacem magnā leticiāq; festiuā. Tu facis bene sentire de oib⁹ et in oibus te laudare nec pōt aliqd sine te diu placē: sed si d; gratū esse et bene sapere oportet grāz tuā adesse et cōdimēto tue sapientie cōdiri. Cui tu sapis qd ei recte nō sapiet: et cui tu nō sapis qd ei ad iocūditatē esse poterit: S; deficiūt in tua sapia mūdi sapiētes: et q; carnē sapiūt: qz ibi plurima vanitas: et hic mors iuenit. Qui autē te p cōtēptuz mūdanoꝝ et carnis mortificationē sequunt: vere sapiētes eē cognoscūt qz de vanitate ad veritatē: de carne ad spm trāsserūt. Istis sapit deus et q; qd inuenit in creaturā totū referūt ad laudē sui conditoris. Dissilis tñ et mltū dissilis sapor creatoris et creature: eternitatē et tēp: lucis increate et lucis illuminate. O lux ppetua cūcta creata trāscēdēs lumina: fulgura coruscationē de sublimi penetratē oīa itima cordis mei: purifica letifica clarifica et viuifica spm meū cū suis potētis ad inherēdū tibi in bilosis excessibus. O qñ veniet hec beata et desiderabilis hora ut tua me saties pntia ut sis mihi oīa in oībus. Qz diu b dātū nō fuerit: nec plēnū gaudiū erit. Adhuc pch dolor viuit in me ver⁹ hō nō ē tor⁹ crucifix⁹ nō ē pfecte mortu⁹: adhuc occupat fortit aduers⁹ spm: bella mouet itestina nec regnū aīe patit eē getū. S; tu q dñaris ptāti marē et motū fluctuum eius tu mitigas exurge adiuua me. Dissipa gētes q; bella volunt cōtere eas in virtute tua ostēde qso magna lia tua: et glorificet dextera tua quia

nō est spes alia: nec refugium mihi nisi in te dñe deus meus.

Q; nō est securitas a tentatione in hac vita. Cap. xl.

Hili nūq; secur⁹ es in hac vita s; quo ad vixeris sp; arma spūalia tibi sūt necessaria. In hostes versa ris: a dextris et a sinistris impugnar. Si g; nō vteris vndiq; scuto paciētie nō eris diu sine vulnē. Insuper si nō ponis cor tuū fixe in me cū mera voluntate cūcta patiēdi ppe me nō poteris ardorē istū sustinē nec ad palmā ptingē beatoꝝ. Oportet te g; viriliter oīa pertrāsire et potēti manu vti aduersus obiecta. Nā vincētī dat māna et torpētī relinqt multa miseria. Si qris in hac vita requiez quō tūc puenies ad eternā: Nō ponas te ad multā requiē: s; ad magnā paciētiā. Quere verā pacē nō in terris s; in celis nō in hoib⁹ nec in ceteris creaturā s; in deo solo. Pro amore dei debes oīa libentē subire: labores sc; et dolores: tētationes: vexatiōes: anxietates: necessitates: infirmitates: iniurias: oblocutiōes: rephēsiōes: humiliations: cōfusiōes: correctiōes: et despectiones. Pec iuuāt ad virtutes: hec pbant xpī tyronē: hec fabricāt celestē coronam. Ego reddā ei eternā mercedē p breui labore: et infinitā gloriā p trāsitoria confusione. Putas q; sp; habebis p tua voluntate solatiōes spūales: Sācti mei nō habuerūt tales: s; mltas grauitates et tētationes varias: magnasq; desolationes: s; paciētes sustinuerūt se in oib⁹ et magis sūt cōfisi deo q; sibi sciētes: qz nō sūt cōdigne passiōes hui⁹

epif ad futurā gloriā pmerēdā. Vis
tu stati h̄re: qđ mlti post lachrymas
z magnos labores vix obrinuerūt:
Expecta dñm virilit̄ age z confortare
noli diffidere: noli discedē: s; corp⁹
z aiaz expone ostant̄ p gloria dei.
Ego reddā plenissime: ego tecū ero
ī omni tribulatione.

+ Cōtra vana hoīuz iudicia. Cap. xli.

Reli iacta cor tuū firmit̄ in dño:
z humanū ne metuas iudiciuz
vbi te oſcia piū reddit z iſontē. Bo-
nū ē z beatū taliſ pati: nec h̄ erit gra-
ue hūili cordi: z deo magis q̄ sibi
īpī oſidēri. Multi mltā loquunt̄: z
ideo pua fides ē adhibēda. Sed z
oib⁹ ſatis eē nō ē poſſibile. Et ſi pau-
lus oib⁹ ſtuduit ī dño placē: z oib⁹
oia fact⁹ ē: tñ etiā p minimo duxit q̄
ab hūano die iudicat⁹ fuerit. Egit
ſat̄ p alioz edificatiōe z ſalute q̄tū
ī ſe erat z poterat: ſ; ne ab alijs ali-
qñ iudicaret̄ uel nō deſpiceret̄: cohi-
bere nō potuit: iō totū deo cōmiſit
z totū nouerat: z patiētia z hūilita-
te ō oza loquentiū iniq̄ ac etiā vana
ac mēdoſa cogitātium atq; p libitu
ſuo queq; iactātū ſe deſēdit. Rñdit
tñ interdū ne infirmis ex ſua tacitū-
tate generaret̄ ſcādaliū. Quis tu ut ti-
meas a mortali homie: Hodie eſt z
cras nō cōparet. Deū time z hoīum
terrozes non expanefces. Quid pōt
aligs ī te verbis aut iurijs: Sibi po-
ti⁹ nocet q̄ tibi: nec poterit iudiciuz
dei effugē q̄cūq; ē ille. Tu habe deū
p oculis z noli oēdere verbis q̄ru-
loſis. Q; ſi ad pñs vider̄ ſuccūbi z
oſuſionē pati quā nō meruiſti: ne ī-
digneris ex h̄: neq; p impatiētiā mi-

nias coronā tuā: ſ; ad me poti⁹ reſpi-
ce ī celū: q potēs ſuz eripe ab oī cōfu-
ſione z iniuria: z vnicuiq; reddere
ſm opera ſua.

De pura z integra reſignatiōe ſui
ad obtinēdā cordis libertatē. Cap.

Reli relinq te z iuenies xlii.
me. Sta ſine electiōe z oī pprie-
tate z ſp lucraberis. Nā z adijciēt ti-
bi amplioz grā: ſtatiz ut te reſignaue-
ris nec reſūperis. Dñe quotiens me
reſignabo: z ī qb⁹ me relinqā: Sp
z ī oī hora ſicut ī puo: ſic z ī magno
nihil excipio: ſ; ī oib⁹ te nudatū iue-
niri volo. Alioqn quō poter̄ eē me-
us: z ego tu⁹ niſi fueris ab oī ppria
volūtate int⁹ z foris ſpoliat⁹: Quāto
celeri⁹ agis: tāto meli⁹ habebis: z
quāto pleni⁹ z ſinceri⁹: tāto pl⁹ mihi
placebis z ampli⁹ lucraber̄. Quidā
ſe reſignāt: ſ; cū aliq̄ exceptiōe. Non
eni pleue deo oſidūt: iō puidere ſibi
ſatagūt. Quidā etiā pmo totū offe-
rūt: ſ; poſtea tētatione pulſante ad
ppria redeūt: iō minime ī virtute pfi-
ciūt. Hi ad verā puri cordis liberta-
tē: z iocūde familiaritatē mee grām
nō ptingēt: niſi itēgra reſignatione
z q̄tidiana ſui imolatione pri⁹ facta
ſine q̄ nō ſtat: nec ſtabit vniō ſruti-
ua. Dixi tibi ſepiſſime: z nūc iterū di-
co. Relinq te: reſigna te z fruere ma-
gna iterna pace. Da totū p toto: nil
exgre: nil repete: ſta pure z inheſitātē
ī me z habebis me. Eris liber ī cor-
de z tenebre nō cōculcabūt te. Ad h̄
conare: h̄ oza: h̄ ſtude oſiderare: ut
ab oī pprie: ate poſſis expoliari: z nu-
dus nudū iſm ſeq tibi mori: z mihi
eternalit̄ viuere. Tūc deficient oēs

vane fantasie cōturbatiōes inique
z cure supflue. Tūc etiā recedet im-
moderatus timor: z inordinatus
amor moriet̃.

De bono regimine i externis z re-
cursu ad deū i piculis. Cap. xliij.

Fili ad istud diligēter tendere
debes ut i oī loco actiōe seu oc-
cupatione externa sis intimus liber
z tuip̃s: potēs: z sint oīa sub te: z tu
nō sub eis: ut sis dñs actionū tuarū
z rector nō seru⁹ nec emptic⁹: s; ma-
gis exempt⁹ verusq; hebre⁹ in sortez
ac libertatē trāsies filioz dei: q; stāt
sup p̃ntia z speculant̃ eterna: qui trā-
sitoria ituent̃ sinistro oculo z dextro
celestia: quos tp̃alia nō trahūt ad i-
herēdū: sed trahūt ipsi ea magis ad
bene seruiēdū put ordinata sunt a
deo: z instituta a sumo opifice q; nil
inordinatū reliq; i sua creatura. Si
etiā in oī euētū stas nō in apparētia
externa: nec oculo carnali lustras
visa uel audita: s; mox in qualibet
cā intras cū moyse in tabernaculū
ad cōsulendū dñm: audies nōnūq;
diuinū respōsū: z redies instructus
de multis p̃ntib⁹ z futuris. Semper
enī moyses recursū habuit ad ta-
bernaculū pro dubijs z questionib⁹
soluendis: fugitq; ad orōnis adiu-
toriz p̃ periculis z improbitatibus
hominū subleuandis. Sic z tu cōfu-
gere debes i cordē tui secretariū di-
uinū intenti⁹ implorādo suffragiū
Propterea nāq; iosue z filij israhel
a gabaonit̃ legūt̃ decepti: qz os dñi
nō pri⁹ interrogauerūt: sed multum
creduli dulcib⁹ sermonib⁹ falsa pie-
tate delusi sunt.

Q; homo non sit importunus in

negocijs. Cap. xliij.

Fili cōmitte mihi sp̃ causā tuā
z ego bene disponā in tpe suo.
Expecta ordinationē meā: z senties
inde p̃fectū. Dñe satis libenter oēs
res tibi cōmitto: qz parū pōt cogita-
tio mea p̃ficere. Utinā nō multum
adhererē futuris euētib⁹: sed ab be-
neplacitū tuū me incūctant̃ offerre.
Fili mi sepe homo rē aliquā agitāt
q; desiderat: sed cū ad eā puenerit
ali⁹ incipit sentire: qz affectiōes cir-
ca idē nō sunt durabiles: sed magis
de vno in aliud nos impellūt. Non
g̃ minimū etiā in minimis se relinq;
re. Uerus p̃fectus hominis est ab-
negatio suiip̃s: z homo abnegatus
valde liber est z securus. Sed anti-
quus hostis oibus bonis aduersās
a tētatione nō cessat: z die noctūq;
graues molit̃ insidias: si forte in la-
queū deceptionis possit p̃cipitare in-
cautum. Vigilate ergo z orate dicit
dñs: ut nō intretis intetationē.

Q; hō nihil boni ex se hz: z de nul-
lo gloriari pōt. Cap. xlv.

Omine qd ē hō q; memor sis
ei⁹ aut fili⁹ hoīs: qz visitas euz
Quid p̃meruit hō ut dares illi grāz
tuā: Dñe quid possūz cōqueri si de-
seris me aut qd iuste obtendere pos-
sum si qd peto nō feceris? Lerte hoc
in veritate cogitare possum z dicere
Dñe nihil sum: nihil boni ex me ha-
beo: sed i omnib⁹ deficio: z ad nihil
semp tendo. Et nisi a te fuero adiu-
tus: z interius informat⁹ totus effi-
cior tepidus z dissolutus. Tu autēz
dñe semp idē ipse es z p̃manes inef-
nū semp bon⁹: iustus: z sanct⁹: bene
iuste ac sancte agēs oīa z disponēs

in sapiētia. Sed ego q̄ ad defectuz
magis p̄nus suz q̄ ad p̄fectū nō suz
semp̄ i vno statu p̄durās: qz septē tē
pora mutant sup̄ me. Verumtū cito
melius fit cū tibi placuerit z manu z
porrexeris adiutricē: qz tu sol⁹ sine
humano suffragio poteris auxiliari
z in tm̄ cōfirmare: ut vultus me⁹ am
pli⁹ in diuersa nō mutet: s; in te vno
cor meū cōuertat z quiescat. Unde
si bene scirē oēm humanā cōsolatio
nē abicere: siue p̄pter detractionem
adipiscēdā: siue p̄pter necessita: ē q̄
cōpelloz te q̄rere: qz nō est hō q̄ me
cōsolez: tūc merito possem de gr̄a spe
rare tua: z de dono noue cōsolatiōis
exultare. Gr̄as tibi vnde totū venit
quoriscūq; mihi bñ succedit. Ego
aut̄ vanitas z nihilū an̄ te incōstās
hō z infirm⁹. Unde ego possuz glo
riari: aut cur appeto reputari? Nū
qd̄ de nihilo: z hoc vanissimū ē. Ute
re inanis gl̄ia mala pestis: vanitas
maxima: qz a vera trahit gl̄ia: z cele
sti spoliat gr̄a. Dū enī hō cōplacet si
bi: displicet tibi: dū inhiat laudibus
hūanis: priuat̄ veris v̄tutib⁹. Est aut̄
vera gl̄ia z exultatio sc̄a: gloriari i te
z nō i se: gaudē i noie tuo nō in vir
tute p̄pria: nec in aliq̄ creatura dele
ctari nisi p̄ te. Laudez nomē tuuz
nō meū: magnificez op⁹ tuū nō meū
bñdicat̄ nomē sanctū tuū: nihil aut̄
attribuat̄ mihi de laudib⁹ hominuz
Tu gloria mea: tu exultatio cordis
mei. In te gloriabor z exultabo to
ta die: p̄ me aut̄ nihil nisi i infirmitati
bus meis. Querāt iudei gloriā q̄ ab
inuiçē est: ego hāc requirā q̄ a solo
deo ē. Ois qd̄ gl̄ia humana: ois

honor t̄p̄alis: ois altitudo mūdāna
eterne gl̄orie tue cōparata vanitas
est z stulticia. O veritas mea z m̄s
mea de⁹ me⁹ trinitas beata: tibi soli
laus virt⁹ honor et gloria p̄ infinita
secula seculoz. Amen.

De contēptu ois temporalis ho
noris. Cap. xlvj.

Hilii noli tibi attrahē si videas
alios honorari z eleuari: te aut̄
despici z hūiliari. Erige cor tuū ad
meū celū: z nō tristabit te cōtēptus
hois i terris. Dñe i cecitate sumus z
vanitate cito seducimur. Si recte
me inspicio: nūq; mihi facta ē iniuria
ab aliq̄ creatura: vñ nec iuste habeo
cōqueri aduersū te. Quia aut̄ frequē
ter z grauē peccaui tibi: merito ar
mat̄ cō me ois creatura. Mihi igit̄
iuste debet̄ cōfusio z cōtēpt⁹: tibi aut̄
laus honor z gloria. Et nisi me ad B
p̄parauero q̄ veli libent̄ ab oi crea
tura despici z relinq̄ atq; penit⁹ nihil
videri: nō possuz interi⁹ pacificari z
stabiliri: nec sp̄ia. it̄ illuminari: neq;
plene tibi vniri. Qz pat̄ nō est
ponēda i hoib⁹. Cap. xlvij.

Hilii si ponis pacē tuā cū aliq̄ p
sona p̄p̄ tuū sentire z viuē: in
stabilis eris z ipacat⁹. S; si recursū
hēs ad sp̄ viuētē z manētē veritatē
nō tristabit te amicus recedēs aut
moriēs. In me dz amici dilectio sta
re: z p̄pter me diligēd⁹ ē q̄sq; tibi bo
nus visus ē z mltū car⁹ i hac vita. Si
ne me nō valz: nec durabit amicitia
nec ē vera z mūda dilectio quā ego
nō copulo. Ita mortu⁹ debes eē ta
lib⁹ affectionibus dilectoz hoīuz: ut
cōtuz ad te p̄tinet sine omni hūano

optare se esse sortio. Tāto hō deo magis appropinquat: q̄to ab oī solatio terreno lōgi⁹ recedit. Tāto etiā alti⁹ ascēdit ad deū: quāto pfūdi⁹ i se descēdit: et pl⁹ sibi ipsi vilescit. Qui autē aliqd boni sibi attribuit: grāz dei in se venire ipedit: qz grā spūs scī cor hūile q̄rit sp. Si scires te pfecte annihilare atqz ab omni creato amore euacuare: tūc deberē i te cū magna grā emanare. Sz qñ tu respicis ad creaturas: subtrahit tibi aspect⁹ creatoris. Disce te in oib⁹ pp̄ creatorē vīcere: tūc ad diuinā valebis cognitionē ptingere. Quātūcūqz modicū sit si iordinate diligit et respicit retardat a summo et viciat.

Cōtra vanā et secularē sciāz. Cap. xlvij.

Rgli nō moueāt te pulchra et subtilia dicta hoīuz. Nō enī est regnū dei i sermone: sz i virtute. Attēde v̄ba mea q̄ corda accendūt et mētes illumināt: inducūt cōpūctionē et variā ingerūt solationē. Nūqz ad B legas v̄bū: ut doctior aut sapientior possis videri: sz stude mortificationē vicioz: qz hoc ampli⁹ tibi pderit q̄ noticia multarū difficultū q̄stionū: Cū multa legeris et cognoueris ad vnū tñ oportet venire p̄cipium. Ego suz q̄ doceo hoīez sciāz et clario rē intelligentiā paruulis tribuo: q̄ ab hoīe possit doceri. Cui ego loqr cito sapiēs erit et multū i spū pficiet. Ne illis q̄ multa curiosa ab hoībus ingrūt: et de via mihi seruiēdi paruz curāt. Veniet t̄ps qñ apparebit magister mḡoz x̄ps dñs angeloz: cū ctoz auditur⁹ lectiones: hoc est sin

guloz examinatur⁹ sciāz: et tūc scrutabit̄ i r̄lm in lucernis: et manifesta erūt abscondita tenebrāz: tacebūtqz argumēta linguarū. Ego suz q̄ humilē i pūcto eleuo mentē: ut plures eterne veritatē capiat rōnes q̄ si q̄s decē annis studuisset i scolis. Ego doceo sine strepitu verboz: sine cōfusione opūionū: sine fastu honoz: sine pūgnatione argumētoz. Ego suz q̄ doceo terrena despiciere: p̄ntia fastidire: eterna q̄rere: eterna sapere: honores fugē: scādala sufferre: oēm spēz in me ponere: extra me nil cupere: et sup oīa ardentē me amare. Nā qdā amādo me intime didicit diuina: et loq̄bat̄ mirabilia. Plus p̄fecit i relinquēdo oīa q̄ i studendo subtilia. Sz alijs loquor cōia: alijs spālia: aliqb⁹ insignis et figuris dulciter appareo: qbusdā v̄o i multo lumine reuelo mysteria. Una vox libroz: sed nō oēs eque informat: qz intus suz doctor v̄itatis: cordis scrutator: cogitationum itellector: actionū p̄motor: distribuēs singulis sicut dignū iudicauero.

De nō attrahēdo sibi res extiores.

Rgli i multis optet. *Cap. xlix.*
Te eē insciū: et estimare te tanqz mortuū sup terrā et cui totus mūd⁹ crucifixus sit. Multa etiā oportet surda aure p̄trāsire: et q̄ tue pacis sūt magis recogitare. Utili⁹ est oculos a reb⁹ displicētibus auertere et vnicuiqz suū sentire relinq̄re: q̄ cōtētio sis sermonib⁹ deseruire. Si bene steteris cū deo et eius iudiciū aspexeris: facili⁹ te victū portabis. O dñe quo usqz venimus: Ecce dānuuz desleē

tempore: pro modico questu laborat et
currit: et spirituale detrimentum in obli-
uione transit: et vix sero redit. Quod pa-
rum vel nihil potest attendit: et quod summe
necessarium est negligenter preterit: quia to-
tus homo ad externa defluit: et nisi cito
resipiscat: liberis in exterioribus iacet.

De omnibus non est credendum: et de fa-
cili lapsu verborum. Cap. I.

O mihi auxilium domine de tribula-
tione quia vana salus hominis. Quia
sepe ibi non inueni fidem ubi me habe-
re putavi: quotiens etiam ibi repperi:
ubi minus presumpsit. Vana ergo spes in hominibus
salus aut iustorum in te deus. Benedictus
sis domine deus in omnibus que nobis accidunt
infirmi sumus et instabiles: cito falli-
mur et permutamur. Quis est homo qui ita
caute et circumspecte in omnibus se custodi-
re valet ut aliquando in aliqua deceptio-
ne vel proplexitate non veniat? Sed qui in
te domine confidit ac simplici ex corde que-
rit: non tam facile labitur. Et si iciderit
aliqua tribulatione quocumque etiam fue-
rit implicatus: citius pro te eruetur aut a te
solabitur: quia tu non deseris in te sperantem
usque in finem. Rarus fidus amicus in circuitu
amici perseverans presertim. Tu domine tu so-
lus es fidelissimus in omnibus: et propter te non
est alter talis. Quod bene sapuit illa anima
sancta que dixit: mens mea solidata est
et in christo fundata. Si ita mecum foret:
non tam facile timor humanus me sollici-
taret nec verborum iacula mouerent. Quia
omnia providere: quia precauere futura mala
sufficit. Si provida etiam ledunt sepe: quod
improvisa nisi quater etiam feriunt. Sed que-
re mihi misero non melius providi? Cur
etiam tam facile alijs credidi? Sed homines
sumus nec aliud quam fragiles homines su-

mus etiam si angeli a multis estima-
mur et dicimur. Cui credam domine: cui
credam nisi tibi? Veritas es que non fallis
nec falli potes. Et rursus: omnis homo me-
dax: infirmus: instabilis et labilis: ma-
xime in verbis: ita ut statim vix credi de-
beat quod rectum in facie sonare videtur: quod
prudenter premonuisti cavendum ab hominibus
et quia inimici hominis domestici eius nec
credendum si quis dixerit: ecce hic: aut ecce
illic. Doctus sum damno: et utinam ad cau-
telam maiorem: non ad insipientiam mihi.
Cautus esto quod dicitur ait: cautus esto: serva
apud te quod dico. Et dum ego fileo et
absconditum credo: nec ille filere potest quod
filiendum petijt: sed statim perdit me et se et
abijt. Ab huiusmodi fabulis et in cau-
tis hominibus protege me domine ne in manus
eorum incidam nec unquam talia committam.
Verbum verum et stabile da in os meum: et
linguam callidam longe fac a me. Quod pa-
ti nolo: omnimode canere debeo.
Quod quod bonum et pacificum de alijs filere:
nec aliud indifferenter omnia credere:
neque de facili ulterius effari: paucis se-
ipsum reuelare: te seque inspectorem cordis
querere: nec omni verbo circumferri: sed
omnia intima et externa secundum tue beneplaci-
tum voluntatem optare perfici. Quod tutum pro
conservatione celestis gratie humanam fugere
apparitionem: nec appetere que foris admi-
rationem videntur prebere: sed ea tota sedu-
litate sectari que vite emendationem dant
et fervorem. Quod multum nocuit virtus scita
ac propropere laudata: quod sana profuit
gratia silentio servata in hac fragili vita
que tota tentatio ferit et malitia.

De confidentia in deo habenda quam

H insurgunt verborum iacula. Cap. II.
Illi sta firmus et spera in me Quid

eni sūt verba nisi v̄ba: Per aerē volāt: s; lapidē nō ledūt. Si res: cogita q; te libēter velis emēdare. Si nihil tibi cōsa: p̄sa q; velis libent̄ p̄ deo h̄ sustinere. Parū satis ē ut vel v̄ba iterdū sustineas q; necdū fortia v̄bera tolerare vales. Et q̄re tā parua tibi ad cor trāseūt: nisi q; adhuc carnalis es: z hoies maḡ q̄ oportet attēdis: Nā q; despici metuis: rep̄hēdi p̄ excessib; nō vis: z excusat. o: nū q̄ris v̄mbacula. S; ispice te meli; z agnosces q; viuit adhuc i te mūdus z vanus amor placēdi hoibus. Lū enī bassari refugis z cōfūdi p̄ defectib;: cōstat vtiq; q; nec vere humilis sis nec vere mūdo mortu; nec tibi mūdus crucifix;. S; audi v̄ba mea z nō curabis decē milia hoīuz v̄ba. Ecce si cūcta cō te dicerēt q; fingi maliciosissime possent: qd tibi noceret si oio trāfire pmitteres nec plusq; festucā ppenderes: Nūqd v̄l vnū capillū tibi extrahere possēt: S; q; cor int; nō h; nec deū p̄ oculis: faci: it̄ v̄bo mouet̄ vi: uperatiōis. Qui aut̄ in me cōfidit nec p̄prio iudicio stare appetit: absq; humano t̄ore erit. Ego enī sū iudex z cognitor oīuz secreto: rū: ego scio q̄li res acta ē: ego iniuri ante noui z sustinētē. A me erit v̄bū istud: me p̄mittēte h̄ accidit: ut reuelent̄ ex mult; cordibus cogitatiōes. Ego reū z innocētē iudicabo: s; occulto iudicio vtrūq; an̄ pbare volui. Testimoniū hoīuz sepe fallit: meū iudiciū v̄ez ē: stabit z nō subuertēt: latet plerūq; z pauc; ad singula patet nūq; tñ errat nec errare pōt: etiam si oculis ispiētū nō rectū videat. Ad

me ḡ recurrēdū est in oī iudicio: nec p̄prio inite dū arbitr. o. Iust; enī nō cōturbabit̄ qcqd a deo ei acciderit. Etiā si iuste a iqd cō eū platu fuerit nō multū curabit. S; nec vane exultabit si p̄ alios rōnabili; excuset. P̄ se sat nāq; q; ego sū scrutās corda z renes: q; nō iudico fm faciē z humanā apparētiā. Nā sepe i oculis meis reperit̄ culpabile: qd hoīuz iudicio credit̄ laudabile: dñe deus iudex iust; fortis z paciēs q; hominū nosti fragilitatē z prauitatē: esto robur meū et tota fiducia mea. Nō enī mihi sufficit cōsciētia mea: tu nosti qd ego non noui: z iō in oī rep̄hēsiōe me humiliare debui z māsuete sustinere. Ignosce ḡ mihi p̄piti; quorū sic nō egi: z dona itez gr̄az amplior; sufferētie. Melior ē enī mihi tua copiosa mīa ad cōsecutiōez idulgētie: q; mea opinata iusticia p̄ defensiōe latētis cōsciētie. Et si nihil mihi cōsci; sū: nī in h̄ me iustificare nō possum: q; remota mīa tua nō iustificabit̄ i cōspectu tuo oīs viues. **Q** oia gramia p̄ eter-
 † na vita sūt toleranda. Cap. liij.
N Ali nō frangāt te labores q; as asūpisti p̄p̄ me nec tribulatiōes te diiciāt vsq; quaq;: s; mea p̄missio in oī euentu te roborēt z cōsolēt: ego sufficiēs sū ad reddēdū sup̄ oēz modū z mēsurā. Nō hic diu laborabis nec semp̄ ḡuaberis dolorib;. Expecta paulisp; z videbis celerē finē maloz. veniet vna hora qñ cessabit oīs labor z tumult;. Modicū ē z breue oē qd trāsit cū tpe. Alge ḡ ut agis fideliter: labora i vinea mea: ego ero merces tua. Scribe: lege: cāta: geme:

tace: ora: sustine virilit' tria: digna e
 his oibus z maiorib' plijs vita etna
 Veniet pax in die vna q' nota e dno
 No eni erit dies vl' nox hui' scz tepo
 ris: sed lux ppetua: claritas infinita
 pax firma z reges segura. No dices
 tuc: qs me liberabit de corpe mort'
 hui': nec clamabis: heu mihi qz inco
 lar' meus plongat' e: qm' p'cipitabit
 mors: z salus erit indefectua: anxie
 tas nulla: iocunditas beata: societas
 dulcis z decora. O si vidisses scozuz
 in celo coronas ppetuas: quata q'qz
 nuc exultat glia q' huic mundo olim
 cteptibiles z q' si vita ipi indigni pu
 tabant: pfecto te statim humiliare
 vsqz ad terra: z affectares poti' oib'
 subesse q' vni p'sse: nec hui' vite le
 tos dies cupisceres: sz mag' p deo
 tribulari gauderes: z p nihilo inter
 hoies coputari maximu' lucru' duce
 res. O si tibi hec saperet z p'fude ad
 cor transfiret quod auderes vel semel
 c'queri: No ne p vita eterna cucta la
 boriosa fut tollerada: No est paruu'
 qd lucrari aut p'dere regnu' dei. Le
 ua igit' facie tua in celo. Ecce ego et
 oes sci mei mecu' q' in b' scto magnu'
 habuere certamen mo' gaudet: mo'
 solat: z mo' securi fut: z mo' regescut
 z sine fine i regno p'ris mei pmane
 bunt mecu'. De die eternitatis z
 huius vite angustijs. Cap. liij.

O Supne ciuitatis mansio bea
 tissima. O dies eternitatis cla
 rissima qua' nox no' obscura: sed su
 ma veritas semper irradiat: dies se
 per leta: semper segura: z nunqz sta
 tum mutans in contraria. O vtina
 dies illa illuxisset z cuncta hec tepo

ralia finem accepissent. Lucet qui
 dem sanctis ppetua claritate splendi
 da: sed no' nisi alonge p speculu' pe
 regrinantibus in terra. Nozunt celi
 ciues q' gaudiosa fit illa: gemunt eru
 les filij eue q' amara z tediosa fit ista
 dies huius teporis parui z mali: ple
 ni doloribus z angustijs: vbi homo
 multis peccatis inquinat: mult' pas
 sionibus irretit: mult' timorib' strin
 git: multis curis distendit: z multis
 curiositatib' distrahit: multis vani
 tatib' implicat: multis errorib' circu
 fundit: multis laborib' atterit: teta
 tionib' grauatur: delicijs eneruat: ege
 state cruciat. O qn' finis hoz multo
 ru' laborz: qn' liberabor a misera fui
 tute vitioz. Qn' memorabor dne tui
 soli': qn' ad plenu' letabor in te. Qn'
 ero sine oi impedimeto z in vera li
 bertate sine omni grauamine metis
 z corporis. Qn' erit pax solida: pax i
 pturbabilis z segura: pax intus z fo
 ris: pax ab oi parte firma. Ihu bone
 qn' stabo ad videndu' te: qn' ctepla
 bor gloriã regni tui: qn' eris mihi oia
 in oibus. O qn' ero tecu' i regno tuo
 qd pparasti dilectis tuis ab eterno.
 Relict' su' paup' z erul in terra hosti
 li: vbi bella quotidiana z infortunia
 maxima. Cōsolare exiliu' meū: miti
 ga dolore meū: qz ad te suspirat oē
 desideriu' meū. Nā onus mihi totū
 ē q' qd mūdus hic offert ad solatiū.
 Desidero te intime frui: sed nequeo
 apphendere. Opto inherere celesti
 bus: sz deprimūt res tpales z imorti
 ficate passionēs. Mente oibus re
 bus superesse volo: carni aut' inuite
 subesse cogor. Sic ergo ifelix homo

mecum pugno: et factus sum mihi metipsum
 grauis: dum spiritus sursum et caro querit esse
 deorsum. O quod in te patior dum mente ce-
 lestia tracto et mox carnalium turba
 occurrit orati: De me ne elongeris a
 me neque declines in ira a seruo tuo.
 Fulgura conuersione tua et dissipas:
 emitte sagittas tuas et turbent
 oes fatasmata inimici. Recollige sensus
 meos ad te. Fac me obliuisci omnium
 mundanorum: da cito abijcere et detene-
 re fatasmata vitiorum. Succurre mihi
 eterna veritas ut nulla me moueat
 vanitas. Adueni celestis suauitas et
 fugiat a facie tua ois impuritas. Ig-
 nosce quoque mihi et misericorditer in-
 dulge quotiens propter te aliud in oratione
 reuoluo. Confiteor etenim vere quod val-
 de distracte me habere consueui. Nam ibi
 multoties non sum ubi corporaliter sto aut
 sedeo: sed ibi magis sum quam cogitationibus
 seror. Ibi sum ubi cogitatio mea est.
 Ubi est frequenter cogitatio mea: ibi est
 id quod amo: sed mihi cito occurrit quod
 naturaliter delectat aut ex usu placet. Ubi
 tu veritas aperte dixisti: Ubi enim est the-
 saurus tuus: ibi est et cor tuum. Si celum dili-
 go: libenter de celestibus peso: si mundum
 amo felicitatibus mundi congaudeo: et de
 aduersitatibus eius tristior. Si carnem dili-
 go: quam carnis sunt sepiissime imaginor.
 Si spiritum amo: de spiritualibus cogitare de-
 lector. Quocumque enim diligo: de his li-
 benter loquor et audio: atque talium ima-
 gines ad domum mecum reporto. Sed
 beatus ille homo qui propter te domine omnibus creatu-
 ris abeundi licentiam tribuit: qui nature
 vim facit et concupiscentias carnis seruo-
 re spiritus crucifigit: ut serenata conscien-
 tia pura tibi orationes offerat: dignusque
 sit angelicis interesse choris: omnibus ter-

renis foris et intus exclusis.

De desiderio eterne vite et quanta sint
 certatibus bona promissa. Cap. liiiij.
Hili mi cum tibi desiderium eterne be-
 atitudinis desuper insudi sentit et
 de tabernaculo corporis exire concupis-
 cis ut claritatem meam sine vicissitudi-
 nis umbra contemplari possis: dilata cor
 tuum et omni desiderio hanc sanctam inspiratio-
 nem suscipe. Redde amplissimas sup-
 ne bonitati gratias quam tecum sic digniter
 agit: clementer visitat: ardentem excitat:
 potentem subleuat ne proprio potere ad
 terrena labaris. Neque enim sed cogita-
 tu tuo aut conatu accipis: sed sola di-
 gnatione supne gratie et diuini respectus:
 quatenus in virtutibus et maiori humilitate profi-
 cias et ad futura certamina te propa-
 res mihi quoque toto cordis affectu adhe-
 rere ac seruenti voluntate studeas des-
 uire. Sili sepe ignis ardet: sed sine fu-
 mo flamma non ascendit. Sic et aliquorum
 desideria ad celestia flagrant: et tamen a
 temeritate carnalis affectus liberi non sunt.
 Idcirco nec omnino pure pro honore dei
 agunt quod tantum desinat ab eo petit. Tale
 est et sepe tuum desiderium: quod insinuasti fo-
 re tam importunum. Non enim est sed purus et profe-
 ctus quod propria comoditate est infectus.
 pete non quod tibi est delectabile et como-
 dum: sed quod mihi acceptabile est atque ho-
 norificum: quod si recte iudicaris: meam ordi-
 nationem tuo desiderio et omni desidera-
 to preferre debes ac sequi. Noui deside-
 rium tuum et frequenter gemis audiuisti. iam
 velles esse in libertate glorie filiorum dei: iam te
 delectat domus eterna et celestis propria gau-
 dio plena: sed nondum venit hora ista: sed
 est adhuc aliud tempus belli: videli-
 cet tempus laboris et probationis. Op-
 tas summo repleti bono: sed non po-

tes hoc assequi modo. Ego sū expe-
cta me dicē dñs: donec veniat regnū
dei. Probāndus es adhuc in trīs et i
multis exercitiād. Cōsolatio tibi in
dū dabit s; copiosa satietas nō cē-
dit. Cōfortare igit et esto robust⁹ tā
in agēdo q̄ in patiēdo nature tria
Oportet te nouū induere hoiez et in
altez virum mutari. Oportet te sepe
agere qd nō vis: et qd vis oportet te
relinq̄re. Qd alijs placet p̄cessū ha-
bebit: qd tibi placet vltra nō pficiet.
Qd alij dicūt audiet: qd tu dic̄ p ni-
hilo cōputabit. Petēt alij et accipiet
tu petes nec impetrabis. Erunt alij
magnū i ore hoiez: de te aut tacebit.
Alijs B vel illud cōmitterē tu aut ad
nihil vtile iudicaberis. Nā pp̄ hoc
natura aliqñ cōtristabit: et magnū si-
filēs portaueris. In his et similibus
multis p̄bri solet fidelis dñi fu⁹ q̄
liter se abnegare et i oib⁹ frāgere qui-
uerit. Vir est aliqd tale in q̄ tātundē
mori indiges: sicut nō videri: et pati
q̄ volūtati tue aduersa sūt: maxime
aut cū disconueniētia et q̄ min⁹ vtilia
tibi apparēt fieri iubent. Et qz non
audes resistere altiori potestati sub
dñio cōstitutus: iō durū tibi videt ad
nutū alteri⁹ ambulare et oē ppriū sen-
tire omittēre. Sed pensa fili hoz fru-
ctū laborz: celerē finē atq; p̄miū ni-
mis magnū: et nō habebis inde gra-
uamē s; fortissimū patiētie tue sola-
mē. Nam et p̄ modica hac volūtate
quā nūc spōte deseris: habebis sp̄ vo-
lūtate tuā in celis. Ibi q̄ppe inueni-
es oē qd volueris: oē qd desiderare
potes. Ibi aderit tibi toti⁹ facultas
boni sine timore amittēdi. Ibi vo-

lūtas tua vna sp̄ mecū nil cupiet ex-
traneū vel priuatū. Ibi nullus resi-
stet tibi: nemo de te cōqueret: nemo
impediet: nil obuiabit: s; cūcta desi-
derata simul erūt p̄sētia: totūq; affe-
ctū tuū reficiēt et adimplebūt vsq; ad
sūmū. Ibi reddā gloriā p̄ otumelia
p̄pessa: palūū laudis p̄ merore: p̄ lo-
co nouissimo sedē regni in sc̄la. Ibi
apparebit fruct⁹ obediētie: gaude-
bit labor penitētie: et humilis subie-
ctio coronabit glōse. Nūc ḡ te incli-
na humiliē sub omniū manib⁹: nec
sit cure qz hoc dixerit v̄ iusserit s; B
magnopere curato ut siue p̄lat⁹ siue
minor aut eq̄lis aliqd a te exposce-
rit v̄ inuerit p̄ bono totū accipias et
sincera volūtate studeas adimplere
Querat ali⁹ hoc: a: i⁹ illud: gl̄iet ille i
illo: et iste in isto: laudeatq; milies mil-
le tu autē nec in isto: nec in illo s; tui
ipsi⁹ gaude cōtēptū: et in mei soli⁹ bñ-
placito ac honore. Hoc optandū est
tibi: ut siue per vitā siue per mortem
deus semper in te glorificet.

Qualis homo desolat⁹ debeat in
manus dei se offerre. Cap. lv.

Omine de⁹ scē pater sis nūc et
in eternū bñdictus: qz sicut vis
factū est: et qd facis bonū ē. Letet in
te fu⁹ tu⁹: nō in se nec in aliq̄ alio: qz
tu solus letitia vera tu spes mea et co-
rona mea tu gaudiū meuz et honor
me⁹ dñe. Quid h; fuus tu⁹ nisi qd a
te accepit etiā sine merito suo? Tua
sūt oia q̄ dedisti et q̄ fecisti. Paup sū
et in laborib⁹ meis a iuuetute mea: et
cōtristat aīa mea nōnunq; vsq; ad la-
chrymas: qñq; etiā conturbat ad se-
p̄te: iminētes passiones. Desidero

LIBER

pacis gaudiū: pacē filioꝝ tuoꝝ fla-
 gito: q̄ i lumie cōsolatiōis a te pascū-
 tur. Si das pacē: si gaudiū sanctū
 infūdis: erit aīa serui tui plena mo-
 dulatiōe ⁊ deuota i laude tua. Sz
 si te subtraxeris sicut sepissime soles
 nō poterit currē viā mādatoꝝ tuoꝝ
 sz magi ad tundēdū peccatū genua in-
 curuant: qz nō est illi sicut heri: ⁊ nu-
 diusterti qm̄ splēdebat: lucerna tua
 sup caput ei: ⁊ sub vmbra alaz tua
 rū ptegebāt a tētationib⁹ irruētib⁹.
 Pat iuste ⁊ sp̄ laudāde venit hora:
 ut pbeī seru⁹ tu⁹. Pat amāde dignū
 est ut hora hac patiat p te aliqd ser-
 uis tu⁹. Pat ppetue venerande ve-
 nit hora quā ab eterno p̄sciebas af-
 futurā: ut ad modicū tēp⁹ succūbat
 foris seru⁹ tu⁹: viuat vō sp̄ apud te in-
 tus: paululū vilipēdāt humiliet: ⁊ de-
 ficiat corā hoib⁹: passionib⁹ cōterāt
 ⁊ lāguorib⁹: ut itēz tecū i auroꝝ a no-
 ue lucis resurgat: ⁊ i celestib⁹ clarifi-
 cet. Pat scē tu sic ordinasti: ⁊ sic vo-
 luisti: ⁊ h̄ fac: un est qd̄ ip̄e p̄cepisti.
 Hec ē enī gr̄a ad amicū tuū: pati ⁊
 tribulari i mūdo p̄ amore tuo q̄tiēs-
 cūq; a quocūq; ⁊ quocūq; id p̄mise-
 ris fieri. Sine cōsilio ⁊ puidētia tua
 ⁊ sine cā nihil sit i terra. Bonū mihi
 dñe q̄ hūiliasti me: ut discā iustifica-
 tiones tuas: ⁊ oēs elationes cordis
 atq; p̄sūptionis abiiciā. Utile mihi
 q̄ confusio cooperuit faciē meam:
 ut te potius q̄ homines ad conso-
 landum requiram. Didici etiam ex
 hoc inscrutabile iudiciū tuū ex-
 pauescere: qui affligis iustum cum
 impio. sz nō sine equitate ⁊ iusticia.
 H̄as tibi qz nō pepcisti malis meis

sz attriuiisti me vberib⁹ amoris infli-
 gēs dolores: ⁊ imittēs angustias fo-
 ris ⁊ int⁹. Nō ē q̄ me cōsoleī ex oib⁹ q̄
 sub celo sūt nisi tu dñe de⁹ meus: ce-
 lestis medic⁹ aīaz: q̄ pcutis et sanas
 deducis ad inferos ⁊ reducis. Disci-
 plina tua sup me: ⁊ v̄ga tua ipsa me
 docebit. Ecce pater dilecte in mani-
 bus tuis ego sū: sub v̄ga correctiōis
 tue me inclino: p̄cute dorsum meū ⁊
 collū meū ut icurue ad volūtātē tuā
 tortuositatē meā. Fac me piū ⁊ hu-
 milē discipulū sicut bñfacere cōsue-
 sti: ut ambulē ad omnē uentū tuū. Li-
 bi me ⁊ oīa mea ad corrigēdū cōmē-
 do: meli⁹ est hic corripī q̄ in futuro.
 Tu scis oīa ⁊ singula: ⁊ nil te latet in
 humana cōsciētia. Anteq̄ fiāt nosti
 vētura: ⁊ nō opus ē tibi ut qs te do-
 ceat aut admoneat de his q̄ gerunt
 in terra. Tu scis qd̄ expedit ad p̄fe-
 ctū meū: ⁊ q̄tū defuit tribulatio ad
 rubiginē vitioꝝ purgandā. Fac me
 cū desideratū bñplacitū tuū ⁊ ne de-
 spicias peccaminosā vitā meā: nulli
 meli⁹ nec clari⁹ q̄ tibi soli notā. Da
 mihi dñe scire qd̄ sciēdū ē: h̄ amare
 qd̄ amādū est: h̄ laudare qd̄ tibi sū-
 me placet: hoc reputare qd̄ tibi p̄cio-
 sum apparet: h̄ vituperare qd̄ oculis
 tuis sordescit. Nō me finas fm̄ visio-
 nē oculoꝝ exteriorū iudicare neq;
 fm̄ auditū aurīū hoīūz ip̄eritoꝝ sētē-
 tiare: sz in iudicio vero de visibilib⁹ ⁊
 sp̄ualib⁹ discernere: atq; sup oīa vo-
 lūtātē bñplaciti tui sp̄ intrere. Fal-
 lunī sepe hoīūz sensus i iudicādo: fal-
 lunī ⁊ amatores sc̄i visibilia tm̄mo-
 do amādo. Quid est hō inde melior
 qz reputāt ab hoīe maior. Fallax fal-

lace: van^o vanū: cecus cecū: infirm^o
infirmū decipit dū exaltat: et veraci-
ter magis confundit: dū inaniter lau-
dat. Nā q̄tū vnusq̄sq̄ ē in ocul' tuis
tū ē et nō apli' ait hūilis scūs frācisc^o

Q̄ humilib^o insistē dū est operib^o
cū deficit a summis. Cap. lvi.

Agli nō vales semp in feruētiori
desiderio v̄tū stare nec in alti-
ori gradu cōtēplatiōis: s; necesse ha-
bes interdū ob originalē corrupte-
lā ad inferiora descēdere et on^o cor-
ruptibilis vite etiā inuite et cū tedio
portare. Quādiu mortale corp^o ge-
ris: tediū senties et grauiamē cordis.
Oportet q̄ sepe in carne de carnis o-
nere gemere: eo q̄ nō vales spiritua-
lib^o studijs et diuine cōtēplatiōi inde-
sinent inherere. Tūc expedit tibi ad
humilia et exteriora opa cōfugere et i
bonis te actib^o recreare: aduētū meū
et supnā visitatiōez firma cōfidētia ex-
pectare: exiliū tuū et ariditatē mētis
patiēter sufferre donec itē a me vi-
siteris: et ab oib^o anxietatib^o libereris.
Nā faciā te laborū obliuisci et iterna
gete p̄frui. Expandā coraz te p̄rata
scripturaz: ut dilatato corde curre-
re incipias viā mādatorū meorū et di-
ces. Nō sūt cōdigne passiōes hui^o t̄pis
ad futurā gl̄iaz q̄ reuelabit̄ i nobis.

Q̄ hō nō reputet se cōsolatiōe di-
gnū s; mag^o v̄berib^o reū. Cap. lvij.

Omine nō sū dign^o cōsolatiōe
tua nec aliq̄ spiritali visitatio-
ne et iō iuste mecū agis qm̄ me inopē
et desolatū relinqs. Si enī ad instar
maris lachrymas fūdere possē: ad-
huc cōsolatione tua dign^o nō essem.
Uñ nihil dign^o sū q̄ flagellari et pu-

niri: qz grauius et sepe te offendi et i
multis valde deliqui. Ergo vera pē-
sata ratiōe nec minima sū dign^o cō-
solatiōe: s; tu clemēs et misericors q̄ nō
vis perire opa tua: ad on̄dē dū diui-
tias bonitatis tue in vasa misericor-
die tue etiā p̄ter omne p̄riū meritū
dignaris cōsolari seruū tuū supra hu-
manū modū. Tue enī cōsolatiōes nō
sūt sic humane cōfabulatiōes. Quid
egi dñe ut mihi cōferres aliquā cele-
stē cōsolationē? Ego nihil boni me
egisse recolo: s; semp ad vitia p̄nū et
ad emēdationē pigrū fuisse. Uter ē
et negare nō possū. Si aliter dicerē:
tu stares cōtra me et nō esset q̄ defen-
deret. Quid merui p̄ peccatis meis
nisi infernū et ignē eternū? In verita-
te cōfiteor qm̄ dign^o sū omni ludibrio
et cōtēptu nec decet me iter deuotos
tuos cōmorari. Et licet hoc egre au-
diā tñ aduersū me p̄ veritate pecca-
ta mea arguā: ut facili^o misericordiā
tuā merear impetrare. Quid dicā re-
us et oī cōfusiōe plen^o? Nō habeo os
loquēdi nisi s; tñ v̄buz: peccaui dñe
peccaui miserē mei: ignosce mihi Si-
ne me paululū ut plāgā dolorē meū
aīq̄ vadā ad terrā tenebrosā et oper-
tā mortis caligine. Et qd tā maxie a-
reo et misero peccatore regris nisi ut
cōterat̄ et humiliet se p̄ dilectis suis?
In vera cōtritiōe et cordis humiliati-
one nascit̄ spes venie: recōciliat̄ p̄tur-
bata cōsciētia reparat̄ grā pdita tuet̄
homo a futura ira: et occurrunt sibi
mutuo in osculo scō deus et penitēs
aīa. Humilis peccatorū cōtritiō acce-
ptabile tibi est dñe sacrificiū: longe
suau^o odorās in cōspectu tuo q̄ thu

ris in celsis. Hoc est gratum etiam unguentum quod sacris pedibus tuis infundi voluisti: quia cor contritum et humiliatum nunquam desperasti. Ibi est locus refugii a facie ire inimici ibi emendat et abluunt quicquid aliunde contractum est et inquinatum.

De gratia que non miscet terrenam sapientibus. Cap. lviij.

Humilis preciosa est gratia mea: non patitur se miseri extraneis rebus nec consolationibus terrenis. Abijcere ergo oportet omnia impedimenta gratie si optas eius infusionem suscipere. Petite secretum tibi amara solus habitare tecum: nulli require consolationem: sed magis ad deum deuotam effunde precem ut compunctam tenas mentem et puram conscientiam. Totum mundum nihil estima: dei vacationem omnibus exterioribus antepone. Non enim poteris mihi vacare et in transitorijs pariter delectari. A notis et a charis amicis oportet elogiari: et ab omni temporalis solatio mentem tenere puram. Sic obsecrat beatus apostolus petrus ut tanquam aduenas et peregrinos in hoc mundo se contineant christi fideles. Omnia fiducia erit morituro quem nulli rei affectus detinet in mundo. Sed sic segregatum cor habere ab omnibus: eger necdum capit animus nec animalis homo nouit interni hominis libertatem. Attamen si vere velit esse spiritualis: oportet eum renunciare tam remotis quam propinquis: et a nemine magis cauere quam a seipso. Si temet ipsum perfecte viceris: cetera facilius subiugabis. Perfecta namque victoria est de semet ipso triumphare. Qui enim semetipsum subiectum tenet ut sensualitas rationi et ratio in cunctis obediat mihi hic vere victor est sui et dominus mundi. Si ad

hunc apicem scandere gliscis: oportet viriliter incipere et securim ad radicem ponere ut euellas et destruas occultam et inordinatam inclinationem ad teipsum et ad omne priuatum et materiale bonum. Ex hoc vitio quod homo semetipsum nimis inordinate diligit: pene totum pendet quicquid radicaliter vincendum est. Quo deuicto et subactio malo: pax magna et tranquillitas erit continuo. Sed quia pauci sibi ipsis perfecte mori laborant nec plene extra se tendunt: propterea in se implicati remanent nec super se in spiritu eleuari possunt. Qui autem libere mecum ambulare desiderat: necesse est ut omnes prauas et inordinatas affectiones suas mortificet: atque nulli creature priuato amore occupatius in heret. De diuersis motibus nature et gratie. Cap. lix.

Humilis diligenter aduerte motus nature et gratie: valde serie et subtiliter mouentur: et vix nisi a spirituali et intimo illuminato homine discernuntur. Deus quidem bonum appetit: et aliquid boni in suis dictis vel factis pretendit: id sub specie boni multi fallunt. Natura callida est et multos trahit illaqueat et decipit: et se semper pro fine habet. Sed gratia simpliciter ambulat: ab omni specie mala declinat: fallacias non persequitur et omnia pure propter deum agit: in quo et finaliter regescit. Natura iuue vult mori: nec premi: nec superari: nec subesse nec sponte subiugari. Gratia vero studet mortificationi proprie resistit sensualitati querit subijci: appetit vinci: nec propria vult libertate fugi sed disciplina amat teneri: nec alicui cupit dominari: sed sub deo se viuere stare et esse: atque propter deum omni

humane creature humiliū parata ē
 inclinari. Natura p suo comodo la
 borat z qd̄ lucri ex alio sibi pueniat
 attēdit. Gr̄tia aut̄ nō qd̄ sibi vtile z
 comodofū sit s; qd̄ multū pficiat ma
 gis cōsiderat. Natura libēter hono
 rē z reuerētiā accipit. Gr̄tia vō om
 nē honore z gloriā deo fidelit̄ attri
 buit. Natura cōfusiōnē timet z cōtē
 ptū. Gr̄tia aut̄ gaudet p noīe ihu cōtu
 meliā pati. Natura ociū amat z ge
 tē corpale. Gr̄tia aut̄ vacua eē nō pōt
 s; libēter amplecti laborē. Natura
 q̄rit curiosa h̄re z pulchra: z abhor
 ret vilia z grossa. Gr̄tia vero simplici
 bus delectat̄ z humilib⁹: aspera nō
 aspernat̄: nec vetustū refugit idui pā
 nis. Natura respicit tp̄alia: gaudet
 ad lucra terrena: tristat̄ de dāno ir
 ritat̄ leui iniurie v̄bo. S; gr̄tia atten
 dit eterna: nō inheret tp̄alib⁹: nec in
 pditiōe rez turbat̄ neq; v̄bis durio
 ribus acerbat̄: qz thesaurū suū z gau
 diū in celo vbi nil perit cōstituit. Na
 tura cupida est z libētī accipit q̄ do
 nat: amat pp̄ria z priuata. Gr̄tia autē
 pia est z cōis: vitat singularia: cōten
 tat̄ paucū: beati⁹ iudicat dare q̄ acci
 pere. Natura inclināt ad creaturas
 ad carnē pp̄riā: ad vanitatē z discurs
 sus. S; gr̄tia trahit ad deū z ad v̄tu
 tes: renūciat creaturis fugit mundū
 odit carnis desideria: restringit eua
 gationes: erubescit in publico appa
 rere. Natura libent̄ aliqd̄ solatiū h; z
 externū in q̄ delectet̄ ad sensū. Sed
 gr̄tia in solo deo q̄rit cōsolari z ī sūmo
 bono sup oia visibilia delectari. Na
 tura totū agit ppter lucrū z comodū
 pp̄riū: nihil gr̄tis facere pōt: s; aut eq̄

le aut melius aut laudē v̄l fauorē p
 bñfactis cōsequi sperat: z multū pon
 derari sua gesta z dona concupiscit.
 Gr̄tia vō nil tp̄ale q̄rit nec aliud p̄miū
 q̄ deū solū p mercede postulat: nec
 ampli⁹ de tp̄alib⁹ necessarijs deside
 rat nisi q̄tū hec sibi ad assecutionez
 etnoꝝ valeāt desuere. Natura gau
 det de amicū multū z pp̄inquis: gl̄iat̄
 de nobili loco z ortu generū: arridet
 potētib⁹ blādīt diuitib⁹: applaudit si
 bi similib⁹. Gr̄tia aut̄ z inimicos dili
 git: nec d̄ amicoꝝ turba extollit̄: nec
 locū nec ortū nataliū reputat nisi vir
 tus maior ibi fuerit: fauet maḡ pau
 peri q̄ diuiti: cōpatit̄ plus inocētī q̄
 potētī: cōgaudet veraci nō fallaci: ex
 hortat̄ sp̄ bonos meliora carismata
 emulari z filio dei p v̄tutes assimila
 ri. Natura de defectu z molestia ci
 to cōquerit̄. Gr̄tia cōstāter fert inopiā.
 Natura oia ad se reflectit p se certat
 z arguit. Gr̄tia aut̄ ad deū cūcta redu
 cit vnde originalit̄ emanat: nūhil bo
 ni sibi ascribit nec arrogāter p̄sumit
 nō cōtēdit nec suā sniāz alijs p̄fert s; z
 in oī sensu z itellectu eterne sapiētie
 ac diuino examini se submittit. Na
 tura appetit scire: z noua secreta au
 dire: vult exteri⁹ apparere z multa p
 sensus experiri: desiderat agnosci z
 agere vnde laus z admiratio p̄cedit
 Sed gr̄tia nō curat noua nec curiosa
 p̄cipere qz totū h̄ de vetustate corru
 ptionis ē ortū cū nihil nouū z dura
 bile sit sup terrā. Docet itaq; sensus
 restringere: vanā cōplacētīā et ostē
 tationē deuotare: laudāda et digne
 mirāda humiliū abscondere z de oī
 re z de oī sciētīa vtilitat̄ fructū atq;
 e

LIBER

dei laudē et honorē querere. Nō vult se nec sua p̄dicari s̄ deū i donis suis optat b̄ndici q̄ cūcta ex mera charitate largit̄. Nec gr̄a sup̄ nāle lumē et q̄dā dei speciale donū ē et pp̄rie electoz signaculū et pign̄ salut̄ et̄ne: q̄ hoiez d̄ t̄renis ad celestia amāda sustollit et d̄ carnali sp̄ia ē efficit. Quāto igit̄ nā amplī p̄mit̄ et vincit̄ tanto maior gr̄a infūd̄it: et q̄tidie nouis visitationib̄ iterioz hō fm̄ imaginē dei reformat̄. De corruptiōe nature et efficac̄ia gr̄e diuine. Cap. lx.

Domine deus me⁹ q̄ me creasti ad imaginē et similitudinē tuā concede mihi hāc gr̄az quā on̄disti mihi tā magnā et necessariā ad salutē ut vincā pessimā naturā meā trahentē ad pctā et i p̄ditionē. Sētio enī i carne mea legē pcti d̄dicētē legi mēt̄is mee et captiuū me ducētē ad obediēdū s̄sualitati in mult̄ nec possū resistere passiōib̄ ei⁹ nisi assistat tua sanctissima gr̄a cordi meo ardent̄ infusa. Opus ē gr̄a tua et magna gr̄a ut vincat̄ natura ad malū sp̄ p̄na ab adolescentia sua. Nā p̄ p̄mū hoiez adā lapsa et vitiata p̄ peccatū: in oēs hoies pena hui⁹ macule descēdit: ut ip̄a natura q̄ bona et recta a te d̄dita fuit p̄ vitio iā et infirmitate corrupte nature ponat̄: eo q̄ mor⁹ ei⁹ sibi relic⁹ ad malū et inferiora trahat. Nā modica vis q̄ remāsit ē tāq̄ scintilla q̄dā latēs i cinere. Nec ē ip̄a rō nālis circūfusa magna caligine adhuc iudiciū h̄is boni et mali: veri falsiq̄ distātiā licet ipotens sit adimplere oē q̄d ap̄bat: nec pleno iā lumine v̄itat̄ nec sanitate affectionū suaz potiat̄. hinc

ē deus me⁹ q̄ d̄delector legi tue fm̄ interiorē hoiez sciēs mādātū tuū. fore bonū: iustū et s̄ctū: arguēs etiā oē malū et peccatū fugiēdū: carne autē fuio legi pcti dū magis sensualitati obedio q̄ rōni. Hinc ē q̄ velle bonū mihi adiacet: p̄ficere aut̄ nō inuenio. Hinc sepe multa bona p̄pono: s̄ qz gr̄a deest ad adiuuādū infirmitatē meā ex leui resistētia resilio et deficio. Hinc accidit q̄ viā p̄fectiōis agnosco: et q̄lit̄ agere debeā clare satis v̄deo: s̄ pp̄rie corruptiōis p̄dere p̄sus ad perfectiora nō assurgo. Q̄q̄ maxime est mihi necessaria d̄ne gr̄a tua ad inchoādū bonū: ad p̄ficiēdū et ad p̄ficiēdū. Nā sine ea nihil possū facere: oia aut̄ possum in te: d̄fortate me gr̄a. Q̄ vere celest̄ gr̄a sine q̄ nulla sunt pp̄ria merita: nulla q̄q̄ dona nature p̄derāda. Nihil artes: nihil diuitie: nihil pulchritudo v̄l fortitudo: nihil ingeniū v̄l eloquētia valēt apud te d̄ne sine gr̄a. Nā dona nature bonis et malis sūt cōia: electoz aut̄ pp̄riū donū ē gr̄a siue dilectio q̄ insigniti digni habent̄ vita et̄na. Tā tū eminet̄ hec gr̄a ut nec donū pp̄hetie nec signozū opatio nec q̄talibet alta speculatio aliqd̄ estimet̄ sine ea. S̄ neq̄ fides: neq̄ spes: neq̄ alie v̄tutes tibi accepte sūt sine charitate et gr̄a. O beatissima gr̄a q̄ pauperē sp̄ū v̄tutib̄ diuitē facis et diuitē mult̄ bonis hūilē corde reddis: veni descēde ad me reple me mane d̄solatiōe tua ne deficiat̄ p̄ lassitudine et ariditate mēt̄is aīa mea. Obsecro d̄ne ut inueniā gr̄azi oculis tuis sufficit enī mihi gr̄a tua ceter̄ nō obtēt̄ q̄ desi

derat natura. Si fuero tētat⁹ ⁊ vera
tus tribulatōib⁹ mlt⁹: nō timebo ma
la dū mecū fuerit grā tua. Ip̄a forti
tudo mea: ip̄a ⁊ filiū ⁊ fert ⁊ auxiliū.
Lūctis hostib⁹ potētior ē ⁊ sapiētior
vniuersis sapiētib⁹. Magistra ē ve
ritatē: doctrix discipline: lumē cordē
solamē p̄ssure: fugatrix tristitie: abla
trix timoris: nutrix deuotiōis: pduc
trix lachrymar. Quid sū sine ea nisi
aridū lignū ⁊ stipsiutilis ad eijciēdū
Tua ḡ me dñe grā sp̄ p̄ueniat ⁊ seq̄t
ac bonis operib⁹ iugit̄ p̄stet eē intē
tū: p̄ ih̄m xp̄m filiū tuū. Amen.

Q̄ nosipos abnegare ⁊ xp̄m imi
tari debem⁹ p̄ crucē. Cap. lxi.

Hīlī q̄stū a te vales exire tātū in
me poter̄ trāsire. Sicut nihil so
ris ꝓcupiscere in ternā pacē facit: sic
se iteri⁹ relinq̄re deo ꝓiugit. Nolo te
addiscere p̄fectā abnegationē tui ī
volūtate mea sine ꝓdictiōe et q̄rela.
Seq̄re me: ego sū via veritas ⁊ vita
sine via nō itur: sine vitate nō cogno
scit̄: sine vita nō viuūt. Ego sū via q̄
seq̄ debes veritas cui credere debes
vita q̄ sperare debes. Ego sū via in
uiolabilis: vitas infallibilis: vita inēmi
nabilis. Ego sū via rectissima: veri
tas sup̄ma: vita vera: vita br̄a: vita ī
creata. Si māser̄ ī via mea: cogno
sces veritatē: ⁊ vitas liberabit te ⁊ ap
p̄hēdes vitā eternā. Si vis ad vitā ī
gredi: sua mādata. Si vis vitatē co
gnoscere crede mihi. Si vis p̄fect⁹
eē: vēde oīa. Si vis eē discipul⁹ me⁹
abnega temetip̄s. Si vis beatā vitā
possidere: p̄sentē vitas ꝓtēne. Si vis
exaltari ī celo: hūilia te in mūdo. Si
vis regnare mecū: porta crucē mecū

Soli enī serui crucē inueniūt viā be
atitudinis ⁊ vere lucis. Dñe ih̄u xp̄e
q̄z arta ē via tua et mūdo despecta:
dona mihi tecū mūdi despectū imi
tari. Nō enī maior est seru⁹ dñō suo
nec discipulus sup̄ mḡm. Exerceat
seru⁹ tu⁹ ī vita tua: q̄z ibi ē salus mea
⁊ s̄c̄t̄itas vera. Quicq̄d extra eā le
go vel audio nō me recreat nec dele
ctat plene. Sili quia hec scis ⁊ legisti
oīa beat⁹ eris si fecer̄ ea. Qui h̄z mā
data mea ⁊ fuat ea: ipse est q̄ diligit
me: ⁊ ego diligā eū ⁊ manifestabo ei
meip̄m ⁊ faciā eū ꝓsedere mecū ī re
gno p̄ris mei. Dñe igit̄ sicut dixisti ⁊
pmisisti: sic vtiq̄ mihi p̄mereri ꝓtin
gat. Suscepi de manu tua crucem:
portabo eā vsq̄ ad mortē sicut ipo
suisti mihi. Vere vita boni monachi
crux ē: s̄z dux paradisi. Inceptū ē re
tro abire nō licet: nec relinq̄re opoz
tet. Eya fratres p̄gamus simul: ih̄s
erit nobiscū. ꝓꝓt̄ ih̄m suscepimus
hāc crucē: ꝓꝓt̄ ih̄m p̄seuerem⁹ ī cruce
Erit adiutor n̄r q̄ est dux noster ⁊ ꝓ
cessor. En rex n̄r ingredit̄ aī nos: q̄
pugnabit p̄ nob. Sequamur virilit̄:
nemo metuat terrores: sim⁹ parati
mori fortit̄ in bello: nec inferam⁹ cri
mē gl̄ie nostre ut fugiam⁹ a cruce.

Q̄ hō nō sit nimis deiect⁹ q̄n in
aliquos labit̄ defeci⁹. Cap. lxij.

Hīlī magis placēt mihi patien
tia ⁊ humilitas in aduersis q̄
multa consolatio ⁊ deuotio in pro
speris. Ut quid te contristat parū
factum contra te dictū: Si amplius
fuisset: cōmoueri nō debuisses: s̄z nūc
dimitte trāsire: nō est primū nec no
uum: nec vltimūz erit si diu vixeris.

Satis virilis es quod diu nil obuiat ad
 uerfi bñ etiã consulis: et alios nosti ro-
 borare vbis: sed cū ad ianuã tuã venit
 repentina tribulatio deficiat consilio et ro-
 bore. Attende magnã fragilitatẽ tuã
 quã sepius expiris in modicis obiectis.
 Tñ p salute tua ista sũt. Cū hec et si-
 milia contingũt. pone ut melius nosti ex
 corde: et si te tetigit nõ tñ deiciat nec
 diu implicet. Ad min⁹ sustine patie-
 ter si nõ potes gaudere. Etiã si mi-
 nus libere audis et indignationẽ se-
 tis. Reprime te: nec patiaris aliquid in-
 ordinatũ ex ore tuo exire vñ paruuli
 scãdalicẽt. Cito congescet cõmotio ex-
 citata et dolor intern⁹ reuertete gra-
 dulcorabit. Adhuc viuo ego dicit
 dñs iuuare te parat⁹ et solito ampli⁹
 consolari si consilus fuerit mihi et deuote
 iuocauerit. Anime goro esto et ad ma-
 iorẽ sustinẽtiã accingere. Nõ ẽ totũ
 frustratũ si te sepi⁹ percipit tribulatũ vl'
 graui⁹ tẽtatũ. Homo es et nõ de⁹: ca-
 ro es et nõ angelus. Quõ tu posses sp
 in eodez statu vtutis pmanere: quñ b
 defuit angelo in celo et pmo hoĩ i pa-
 radiso: q nõ diu steterũt. Ego sũ qui
 meretes erigo sospitate: et suã cogno-
 scetes infirmitatẽ ad meã pueho di-
 uinitatẽ. Dñe bñdictũ sit verbũ tuũ:
 dulce sup mel et fauũ ori meo. Quid
 facere in tãtis tribulatiõib⁹ et angu-
 stijs meis nisi me confortares tuis san-
 ctis et s̄monib⁹. Dũmodo tãdẽ ad por-
 tũ salutis pueniã: qd cure ẽ q et quãta
 passus fuero. Da finẽ bonũ: da feli-
 cẽ ex b̄ mũdo trãsitũ. Memeto mei
 de⁹ me⁹: et dirige me recto itinere in
 regnũ tuũ. Amen.

De altiorib⁹ reb⁹ et occultis iudicijs

dei nõ scrutandis. Cap. lx iij.
 Noli caueas disputare de altis ma-
 terijs et de occultis dei iudicijs.
 Cur iste sic relinqt et ille ad tãtã graz
 assumit: cur etiã iste tãtũ affligit et il-
 le tã eximie exalta. Ista omnẽ hu-
 manã facultatẽ excedũt: nec ad iue-
 stigandũ iudiciũ diuinũ vlla rõ pua-
 let vel disputatio. Quñ ḡ hec tibi sug-
 gerit inimic⁹ vel etiã qdã curiosi inq-
 rũt hoies rñde illud pphete. Iustus
 es dñe et rectũ iudiciũ tuũ. Et illud.
 Iudicia dñi vera iustificata i semet
 ipsa. Iudicia mea metuenda sũt nõ
 discutienda qz hũano intellectui sunt
 incõprehensibilia. Noli etiã ingrere
 vl' disputare de meritis scõz qz alio
 factioz aut qz maior fuerit in regno
 celoz. Talia generat sepe lites et contē-
 tiões inutiles: nutriũt quoqz supbiã
 et vanã gliaz: vñ oriunt inuidie et dis-
 sensiões: dũ iste illũ sanctũ et ali⁹ aliũ
 conat supbe pferre. Talia aut velle
 scire et inuestigare: nullũ fructũ affe-
 rũt: sed magis sanctis displicet: qz nõ sũ
 de⁹ dissensiões sed pacis: q̄ pax magis
 in humilitate vera q̄ in ppria exalta-
 tiõe consistit. Quidã celo dilectiõis tra-
 hunt ad hos vl' ad illos ampliori af-
 fectu: sed hũano poti⁹ q̄ diuino. Ego
 sũ q cunctos cõdidi scõs: ego donauĩ
 graz: ego pstiti gliaz: ego nouĩ singu-
 loz merita: ego pueni eos i bñdicti-
 onib⁹ dulcedinis mee: ego psciũ di-
 lectos añ sc̄a: ego eos elegi de mũdo
 nõ ipi me pelegerũt: ego vocauĩ per
 graz attraxi p miaz: ego pduxĩ eos p
 tẽtatiões varias ego infudi consolatio-
 nes magnificas ego dedi pseueratiã
 ego coronauĩ eoz paciẽtiã: ego pmiũ

et nouissimū agnosco: ego oēs inesti-
 mabili dilectiōe amplector: ego lau-
 dādus sū in oib' sāctis meis: ego sup
 oīa bñdicēdus sū et honorād' in sin-
 gulis: q's sic gl'iose magnificauī et p-
 destinauī sine vllis pcedētib' pprijs
 merit'. Qui g' vnū de minimis meis
 contēpserit: nec magnū honorat: qz pu-
 fillū et magnū ego feci. Et q' derogat
 alicui scōz: derogat mihi et ceter' oī-
 bus ī regno celoz. Dēs vnū sūt p cha-
 ritatis vinculū: idē sētūt: idē volūt et
 oēs in vnū se diligūt. Adhuc aut' qd
 mlto alti' ē: plus me q' se et sua meri-
 ta dligūt. Nā sup se rapti et ex ppriā
 dilectionē tracti: toti ī amorē meip-
 gūt: in q' et frutiue gescūt. Nihil ē qd
 eos auertere possit aut dep'mere: qp-
 pe q' etna vitate pleni igne ardescūt
 īextinguibilis charitat'. Taceāt igit'
 carnales et aiāles hoīes de scōz sta-
 tu differē: q' nō norūt nisi puata gau-
 dia diligere. Demūt et addūt p sua ī-
 clinatiōe: nō put placet etne veritati
 In mult' ē ignorātia: eoz maxime
 q' paz illumina: i raro aliquē pfecta
 dilectiōe spūali diligere norūt. Mul-
 ti adhuc nāli affectu et humana ami-
 citia ad hos v' ad illos trahūt: et sic
 ī inferiorib' se hnt: ita et de celestib'
 imagināt. S; est distātia incōpara-
 bilis q' ipfecti cogitāt et q' illuminati
 viri p reuelatiōe supnā specularūt.
 Caue g' fili de ist' curiose tractare q'
 tuā sciētia excedūt: s; h' mag' satage
 et itēde ut v' minim' ī regno dei qas
 inueniri. Et si q'spiā sciret q's alio sā-
 ctior eēt v' maior haberet in regno
 celozū qd ei h' noticia pdesset: nisi se
 ex hac cognitiōe corā me hūiliaret:
 et in maiorē noīs mei laudē exurge-

ret: Multo accepti' deo facit: qui de
 peccatoz suoz magnitudine et vtutū
 suaz paruitate cogitat: et q' lōge a sā-
 ctōz pfectione distat: q' is q' de eoz
 maiortate vel paruitate disputat.
 Meli' ē scōs deuot' p'ib' et lachry-
 mis exorare: et eoz gl'iosa suffragia
 hūili mēte iplozare q' eoz secreta va-
 na īq'sitiōe pscrutari. Illi bñ et opti-
 me contētant si hoīes scirēt contēntari et
 vaniloqa sua cōpescere. Nō gloriāt'
 de pprijs merit': q'ppe q' sibi nil bōita-
 tis ascribūt: s; totū mihi: qm' ipsis cū-
 cta ex infinita charitate mea dona-
 ui. Tāto amore diuinitat' et gaudio
 sup'fluētī replent: ut nihil eis desit
 gl'ie: nihilq' possit deesse felicitatis.
 Dēs scī quāto altiores in gl'ia: tāto
 hūiliores in seipsis et mihi viciniōres
 et dilectiores existūt. Ideoq' habes
 scriptū: qz mittebāt coronas suas an-
 tē deū et ceciderūt in facies suas corāz
 agno et adorauerūt viuētē in sc'la se-
 culoz. Multi qdē q'rūt q's maior sit
 ī regno dei: q' ignorāt an cū minimis
 erūt digni cōputari. Magnū est vel
 minimū eē ī celo: vbi oēs magni sūt
 qz oēs filij dei vocabūt et erūt. Mi-
 nimus erit in mille: et peccator centū
 ānoz moriet'. Cū enī q'reret discipu-
 li q's maior eēt in regno celozū: tale
 audierūt respōsū. Nisi ouersi fuerit'
 et efficiamini sicut paruuli: nō intra-
 bitis in regnū celoz. Quicūq' g' hūili-
 auerit se sicut paruulus iste: h' maior
 ē in regno celoz. Ue eis q' cū paruu-
 lis hūiliare se spōte dedignāt: qm' hu-
 milis ianua regni celest' eos nō ad-
 mittet intrare. Ue etiā diuitib' q' hnt
 h' solatiōes suas: qz pauperib' itra-
 tib' ī regnū dei ipi stabūt fo- e 3

ras euilates. Gaudete huiles et exultate paupes: quia uerum est regnum dei: si tamen in ueritate ambulatis. Quia omnis spes et fiducia in solo deo est fida. Cap. lxxiii

Omine que est fiducia mea quam in hac uita habeo: aut quod maius solatiu meum ex omnibus appareribus sub celo? Nonne tu domine deus meus cuius misericordie non est numerus? Ubi mihi bene fuit sine te: aut quoniam male esse potuit praesente te? Malo pauper esse propter te quam diues sine te. Eligo potius tecum in terra peregrinari quam sine te celum possidere. Ubi tu ibi celum: atque ibi mors et infernus ubi tu non es. Tu mihi in desiderio es: et ideo pro te gemere et clamare et exorare necesse est. In nullo denique possum plene confidere quia in necessitatibus auxiliari oportunitis nisi in te solo deo meo. Tu es spes mea et fiducia mea: tu consolator meus et fidelissimus in omnibus. Deus qui sua sunt querit: tu salutem meam et perfectum meum solum non praeterdis: et omnia in bonum mihi conuertit: etiam si variis tentationibus et aduersitatibus exponas. Hoc totum ad utilitatem meam ordinas: quia mille modis dilectos tuos probare conuenisti. In qua probatione non minus diligere debes et laudari quam si celestibus consolationibus me repleres. In te domine deus pono: et totam spem meam et refugium in te omnem tribulationem et angustiam meam constituo: quia totum infirmum et instabile inuenio quicquid est ex te conspicio. Non enim praederunt mihi amici: neque fortes auxiliari adiuuare poterunt: neque prudentes consilii responsu utile dare neque liber doctorum consolari: nec aliquid preciosa substantia liberare: nec locus aliquis secretus conuolari si tu ipse non assistas: iuues: confortes: consolere: instruas et custodias. Omnia namque que ad pacem uidentur esse et felicitatem

habendam: te absente nihil sunt: nihilque felicitatem in ueritate offerunt. Finis ergo omnium bonorum et altitudo uite et profunditas eloquorum tu es: et in te super omnia sperare fortissimum solatiu suorum tuorum. Ad te sunt oculi mei: in te confido deus meus misericordiarum praebendic et scilicet aiaz mea benedictione celesti: ut fiat habitatio sancta tua et sedes eterne glorie tue: nihilque in templo tue dignitatem inueniat quod oculos tue maiestatem offendant. Scilicet magnitudinem bonitatem tue et multitudinem misericordiarum tuarum respice in me et exaudi orationes pauperis fui tui longe exultant in regione umbræ mortis. Protege et conserua aiaz suuili tui in tot discrimina uite corruptibilis: ac comitate gratia tua dirige per uiam pacis ad patriam perpetue claritatem.

Explicit liber tertius.

Incipit quartus.

Deuota exhortatio ad sacramentum corporis christi communionem. Uox christi.

Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis: et ego reficiam uos dicit dominus. Panis quem ego dabo caro mea est pro mundi uita. Accipite et comedite hoc est corpus meum: quod pro uobis traditur. Hoc facite in meam commemorationem. Qui manducat carnem meam et bibit meum sanguinem in me manet et ego in illo. Uerba que ego locutus sum uobis spiritus et uita sunt. Cum quanta reuerentia christus sit suscipiendus.

Hec sunt uerba tua christe. Cap. i.

Veritas eterna: quibus non uno tempore plata nec uno in loco descripta. Quia ergo tua sunt uerba gratanter mihi et fideliter cuncta sunt accipienda. Tua sunt et tu ea

ptulisti: et mea quae sunt quae pro salute mea
 edidisti. Libenter suscipio ea ex ore
 tuo: ut artius inserantur cordi meo. Exci-
 tant me verba tantae pietatis plena dulce-
 dinis et dilectionis: sed terrent me deli-
 cta propria et ad capienda tanta mysteria
 me reuerberat impura conscientia. Pro-
 uocat me dulcedo verborum tuorum sed oner-
 rat me multitudo vitiorum meorum. Iu-
 bes ut fiducialiter ad te accedam si tecum
 velim habere partem: ut immortalitatis
 accipiam alimoniam si eternam cupiam ob-
 tinere vitam et gloriam. Venite inquit ad
 me omnes qui laboratis et onerati estis et
 ego reficiam vos. O dulce et amicabi-
 le verbum in aures peccatoris: quod tu domine deus
 meus egenum et pauperem iuitas ad conio-
 nem tuam sanctissimi corporis. Sed quia ego
 sum domine ut ad te presumam accedere? Ec-
 ce celi celorum te non capiunt et tu dicis:
 venite ad me omnes. Quid sibi vult ista
 piissima dignatio et tanta amicabile in-
 uitatio? Quomodo ausus ero venire: quod ni-
 hil boni mihi conscius sum? Vnde possum pre-
 sumere? Quomodo te introducam in domum meam
 quod sepius offendi benignissimam faciem tuam
 Reuerentiam angeli et archangeli metuunt
 sancti et iusti: et tu dicis: venite ad me omnes
 Nisi tu domine si diceres: quia vix esse cre-
 deret: et nisi tu iuberet: quia accedere
 attenteret? Ecce noe vir iustus in archa
 fabrica centum annis laboravit ut cum
 paucis saluaretur: et ego quomodo me pote-
 ro vna hora preparare ut mundi fabri-
 catorum cum reuerentia sumam? Moyses
 famulus tuus magnus et spiritualis amicus tuus
 archam ex lignis imputribilibus fecit
 quam et mundissimo vestiuit auro ut ta-
 bulas legis in eis reponeret: et ego pu-
 trida creatura audebo te conditorum le-
 gis ac vite datorum tam facile suscipere

Salomō sapiētissim⁹ regū israel ma-
 gnificū tēplū septē annis i laudē no-
 minis tui edificauit: et octo dieb⁹ fe-
 stū dedicationis ei⁹ celebrauit mille
 hostias pacificas obtulit: et arc. iā fe-
 deris clāgoze buccine et iubilo i locū
 sibi pparatū solēni⁹ collocauit et ego
 infelix et paupim⁹ hoīuz quō te in do-
 mū meā introducā: quod vix mediā expē-
 dere deuote noui horā: et vtinā vlt se-
 mel digne fere mediā? O mi de⁹ quātū
 illi ad placēdū tibi agere studuerūt.
 Deu quod pusillū ē quod ago: quod breue ex-
 pleo tps cū me ad cōicādū dispono:
 raro tot⁹ collect⁹: rarissime ab oī di-
 stractiōe purgat⁹. Et certe i tua salu-
 tari deitatē p̄sentia nulla deberet oc-
 currere indecēs cogitatio: nullā etiā
 occupare creatura: quia nō āgelū sed an-
 geloz dñz susceptur⁹ sū hospitio. Est
 tū valde magna distātia in archā fe-
 derē cū suis religis: et mūdissimū cor-
 pus tuū cū suis ineffabilib⁹ virtutib⁹
 in legalia illa sacrificia futuroz p̄fi-
 guratiua: et verā tui corporis hostiā oī-
 um antiq⁹ sacrificioz cōpletuā: quare
 igit nō magis ad tuā venerabilē iar-
 desco p̄sentia: cur nō maiori me p̄pa-
 ro sollicitudine ad tuā scā sumēda:
 quā illi antiq⁹ sci p̄iarche et p̄phereges
 quos et p̄ncipes cū vniuerso pplō tū de-
 uotiōis demonstrarūt affectū erga cul-
 tū diuinū: saltauit duotissim⁹ rex da-
 uid corā archa dei tot⁹ virib⁹: reco-
 lēs bñficia oī idu' ta p̄rib⁹: fecit diuer-
 si generē organa psalmos edidit et cā-
 tari instituit: cū leticia cecinit: et ipse fre-
 quēt i cithara spūs sci afflat⁹ grā do-
 cuit pplz israel toto corde deū lauda-
 re et ore cōsono diebus singulis be-
 nedicere et pre-

LIBER

dicare. Si tāta agebat tūc deuotio ac diuine laudē extitit recordatio corā archa testamēti: quāta nūc mihi oī pplo xpiano habēda ē reuerētia z deuotio ī p̄sētia sacramēti: in sūpti one excellētissimi corpis xp̄i. Currūt mlti ad diuersa loca p̄ visitādis reli quijs scōz z mirāt̄ audit̄ gest̄ eoz: ampla edificia tēploz īspiciūt: z oscu lāt̄ sericē z auro inuoluta sacra ossa ip̄oz. Et ecce tu p̄ns es h̄ apud me ī altari de me scūs scōz creator oīuz z dñs angēloz. Sepe ī talib⁹ vidēd̄ ē curiositas hoīuz z nouitas inuisoz z modic⁹ reportat̄ emēdatōis fruct⁹ maxie vbi ē tāleus sine vera otritio ne discursus. Hic autē ī sacro altaris tor⁹ p̄ns es de me hō xp̄s ihs. vbi z copiosus p̄cipit̄ et̄ne salutē fruct⁹ q̄ri ens cūq; fuerit̄ digne ac deuote susce pt⁹. Ad istud vō nō trahit leuitas ali q̄ nec curiositas aut sēsualitas: s; fir ma fides: deuota spes z sincera cha ritas. O inuisibilis o ditor mūdi de q̄ mirabilis agis nobiscū: q̄ suauiter z ḡose cū elect̄ tuis disponis: q̄ te metipm ī sacramēto sumēdū p̄ponis. Hoc nāq; omnē itellectū superat: h̄ specialit̄ deuotoz corda trahit: z ac cēdit affectū. Ip̄i enī veri fideles tui q̄ totā vitā suā ad emēdatiōez dispo nūt: ex h̄ dignissimo sacramēto ma gnā deuotiōis grāz z vtutis amorē frequēt̄ recipiūt. O amirabilis et ab scōdita grā sacramēti quā norūt tū xp̄i fideles: ī fideles autē z peccat̄ fui entē experiri nō p̄nt. In h̄ sacramē to o fert̄ spūalis grā: z reparat̄ in aīa vtus amissa: z p̄ pctm̄ deformata re dit pulchritudo. Tāta ē aliqñ h̄ grā ut ex plenitudine collate deuotiōis

nō tū mens s; z debile corp⁹ vires si bi p̄stias sētiat ampliores. Dolēdū tū valde z miserādū sup tepiditate z negligētia n̄ra: q̄ nō maiori affectu trahimur ad xp̄m sumēdū: in q̄ tota spes saluādoz o s̄istit z meritū. Ip̄e enī ē scificatio n̄ra z redēptio ip̄e cō solatio viatoz z scōz eterna fruitio. Dolēdū itaq; valde q̄ mlti tā paz h̄ salutare mysteriū aduertūt: q̄ celuz letificat̄ z mūdū o suat vniuersū. heu cecitas z duritia cord̄ hūani: tā ines fabile donū nō magi attēdere et ex q̄tidiano vsu etiā ad iaduertētiā de fluere. Si enī h̄ scissimū sacramētū ī vno tū celebraret̄ loco z ab vno tū osecraret̄ sacerdote ī mūdo: q̄to pu tas desiderio ad illū locū et talē dei sacerdotē hoies afficerēt: ut diuina mysteria celebrare audirēt. Nūc autē mlti facti sūt sacerdotes: z ī multis loc̄ offerit̄ xp̄s: ut tāto maior appare at grā z dilectio dei ad hoiez: quāto lati⁹ ē sacra cōio diffusa p̄ orbē. Gra tias tibi bone ihu pastor et̄ne q̄ nos paupes z exules dignat⁹ es precioso corpe z sāguie tuo reficere: z ad hec mysteria p̄cipiēda etiā p̄rij oris tui allogo iuitare dicēdo: venite ad me oēs q̄ laborat̄ z onerati est̄ z ego re ficiā vos. *Q̄ magna bōitas z cha ritas dei ī sacro exhibet̄ hoī. La. ij.*

Sup bonitate tua z magna mīa tua dñe o s̄sus accedo eger ad saluatore: esuriēs z sitiens ad fontē vite: egen⁹ ad regē celi: suus ad dñz: creatura ad creatorē: desolatus ad meū piū o solatore: s; vñ mihi h̄ ut ve nias ad me: Quis ego sū ut p̄stes mi hi teipm: Quō audet peccator corā te apparere: Et quō tu dignaris ad

pecc
z sc
illi
agn
tē: z
p̄
pter
hi m
inge
de
fisti
nā i
cissi
bi re
laud
debr
expl
gita
min
que
Qui
mei
tuā
me.
nū.
fund
scōz
clina
te re
vis e
tu m
ange
ne q̄
scēd
dile
cesci
des
z vtil
suau
cibū
tio tr

peccatorē venire? Tu nosti suū tuū
 z scis qz nil boni in se hz vnde hoc
 illi p̄stes? Cōfiteor igit vilitatē meā:
 agnosco bonitatē tuā: laudo pieta-
 tē: z gr̄as ago pp̄t nīmā charitatez.
 Prop̄t temetip̄m enī h̄ facis: nō p-
 pter mea merita: ut bonitas tua mi-
 hi magis inotescat: charitas aplior
 ingerat: z humilitas p̄fecti cōmen-
 det. Quia ḡ tibi h̄ placz z sic fieri ius-
 sisti: placet z mihi dignatio tua: z vti
 nā inigtas mea nō obfistat. O dul-
 cissime z benignissime ihu: quāta ti-
 bi reuerētia z gr̄az actio cū p̄petua
 laude p̄ susceptione sacri corp̄is tui
 debet: cui⁹ dignitatē nullus hoīum
 explicare potēs iuenit. S̄z quid co-
 gitabo ī hac cōione: ī accessu ad do-
 minū meū quē debite venerari ne-
 queo: z tñ deuote suscipe desidero:
 Quid cogitabo meli⁹ z salubri⁹ nisi
 meip̄m totalit̄ humiliādo corā te z
 tuā īfinitā bonitatē exaltādo supra
 me. Laudo te de⁹ me⁹ z exalto inef-
 nū. Despicio me: z subijcio tibi in p-
 fundū vilitatis mee. Ecce tu sanct⁹
 scōz: z ego sordes peccatorz: z tu in-
 clinas te ad me: q non sum dign⁹ ad
 te respicere. Ecce tu venis ad me: tu
 vis eē mecū: tu iuitas ad cōiuiū tuū
 tu mihi dare vis celestē cibū: z panē
 angeloz ad māducādū: nō aliū sa-
 ne q̄ teip̄m panē viuū: q de celo de-
 scēdisti z das vitā mundo. Ecce vñ
 dilectio p̄cedit: qualis dignatio illu-
 cescit: q̄ magne gr̄az actiōes z lau-
 des tibi p̄ his debent. O q̄ salutare
 z vtile cōsiliū tuū cū istud īstituiisti: q̄
 suauē z iocūdū cōiuiū cū teip̄m in
 cibū donasti. O q̄ admirabilis opa-
 tio tua dñe: q̄ potēs virt⁹ tua: q̄ īsal-

libilis veritas tua. Dixisti enī z facta
 sūt oīa: z h̄ factū ē q̄ ip̄e iussisti. Mi-
 ra res z fide digna ac humanū vin-
 cēs intellectū q̄ tu dñe de⁹ me⁹ ver⁹
 de⁹ z hō sub modica specie panis z
 vini integer cōtineris: z sine cōsūptio-
 ne a sumēte māducaris. Tu dñe vñ
 uerfoz q nulli⁹ habes indigētā: vo-
 luisti p̄ sacm̄ tuū habitare ī nobis:
 cōserua cor meū z corp⁹ meū ī macu-
 latū: ut leta z pura cōsciētia sepi⁹ va-
 leā tua celebrare misteria: z ad meā
 p̄petuā accipe salutes: q̄ ad tuū p̄ci-
 pue honorē: z mēoziale phēne san-
 xisti z instituiisti. Letare aīa mea z
 gr̄as age deo p̄ tā nobili munere z
 solatio singulari in hac lachrymarū
 valle tibi relicto. Nā quotiēs h̄ my-
 steriū recolis z xp̄i corp⁹ accipis: to-
 tiēs tue redēptionis op⁹ agis: z p̄ti-
 ceps oīuz meritorum xp̄i efficeris.
 Caritas etenī xp̄i nūq̄ minuit: z ma-
 gnitudo p̄pitiatiōis ei⁹ nūq̄ exhau-
 rit. Iō noua sp̄ mēt̄ renouatiōe ad
 h̄ disponē te debes: z magnū salutē
 mysteriū attēta cōsideratione pensa-
 re. Ita magnū nouū z iocūdū tibi
 videri dz cū celebras: aut missaz au-
 dis: ac si eodē die xp̄s primū ī vterū
 v̄ginis descēdēs hō fact⁹ eēt: aut in
 cruce p̄dēs p̄ salute hoīuz patereē
 z morereē.

Q̄ vtile sit sepe cōicare. Cap. iij.

Alce ego venio ad te dñe ut bñ
 mihi sit ex munere tuo: z letifi-
 cer ī cōiuiio scō tuo qd̄ parasti ī dul-
 cedine tua pauperi de⁹. Ecce in te ē
 totū qd̄ desiderare possuz z debeo:
 tu sal⁹ mea z redēptio: spes z fortitu-
 do: decus z gloria. Letifica ḡ hodie
 aīaz fui tui: qm̄ ad te dñe ihu aīam

meā leuauī. d̄sidero te nūc deuote ac reuerēt̄ suscipe cupio te ī domū meā introduce: q̄ten^o cuz zacheo merear a te b̄ndici: ac int̄ filios abrahe cōputari. Aīa mea corp^o tuum occupiscit: cor meū tecū vniri d̄siderat. Trade te mihi z sufficit. Nā p̄ter te nulla cōsolatio valet: sine te esse neq̄o: z sine v̄sitatione tua viuē nō valeo. Yōq̄ optet me frequēt̄ ad te accedē z ī remediū salut̄ mee recipe: ne forte deficiā ī via si fuero celesti fraudatus alimonia. Sic enī tu misericordissimē ihu p̄dicās pplis: z varios curās lāguozes aliq̄n dixisti. Nolo eos ieiunos dimittere in domū suā ne deficiāt ī via. Age igit̄ b̄ mō mecū q̄ te p̄ fidelīū cōsolatiōe in sacro reliq̄sti. Tu es enī suauis refectio aīe: z q̄ te digne māducauerit p̄ticeps: z heres erit et̄ne gl̄ie. Necessariū q̄dē mihi est q̄ taz sepe laboro z pecco: tā cito torpescō z deficio: ut per frequētes orōnes z cōfessiōes: z sacra tui corp̄is p̄ceptionē me renouē: mūdē: z accēdā: ne forte diuti^o abstīnēdo a scō p̄posito defluā. P̄roni enī sūt sensus hoīs ad malū ab adolecētia sua: z nisi succurrat diuina medicina: labit̄ hō mox ad peiora. Retrahit ḡ sancta cōiō a malo: z cōfortat in bono. Si enī mō tā sepe negligēs sūz z tepid^o q̄n cōico aut celebzo: q̄d fieret n̄ medelā nō sumerē: z tā grāde iuuenamē nō q̄rerē? Et lz oī die nō sim apt^o: nec ad celebrādū b̄n̄ disposit^o dabo t̄n̄ operā cōgruis t̄p̄ib^o diuina p̄cipe mysteria ac tāte gr̄e p̄ticipem me exhibē. Nā hec ē vna p̄ncipalis fidelis aīe cōsolatio q̄diu pegrinat̄ a te īmortali corpe: ut sit sepius me-

mor dei sui: dilectū suū deuota suscipiat mēte. O mira circa nos tue pietat̄ dignatio: q̄ tu d̄ne de^o creator z v̄nificator oīuz spiritūū ad paup̄culā dignaris venire aīaz: z cū tota deitate tua: ac h̄manitate ei^o īpugnare esurtē. O felix mēs z bt̄a aīa q̄ te d̄nz deū suū merēt̄ deuote suscipere: z ī tua susceptiōe spiritali gaudio repleri. O q̄ magnū suscipit do minū: q̄ dilectū īducit hospite: q̄ iocūdū recipit focū: q̄ fidelē acceptat amicū: q̄ speciosū z nobile amplectitur sp̄suz: p̄s oib^o dilect^o: z sup oīa d̄siderabilia amādū. Sileāt a facie tua dulcissime dilecte me^o: celū z terra z oīs ornat^o eoz: q̄m q̄cqd laudis h̄nt ac decor^o ex dignatiōe tue ē largitat̄: nec ad decorē tui pueniēt nō minis: cui^o sapie nō ē numer^o.

Q̄ multa bona p̄stant̄ deuote cōmunicātib^o Cap. iiii.

Omine de^o me^o p̄ueni fuū tuū ī b̄ndictionib^o dulcedinis tue ut ad tuū magnificū sacm̄ digne ac deuote merear accedē. Excita cor meū ī te: z a graui torpore erue me. V̄sita me in salutari tuo ad gustandū in spū tuā suauitatē: q̄ in b̄ sacro tāq̄ ī fonte plenarie laet. Illumina q̄z oculos meos ad itūcēdū t̄m̄ mysteriū: z ad credēdū illud īdubitata fide me roborā. Est enī opatio tua n̄ hūana potētia tua sacra īstitutio nō hoīs adinuentio. Nō eū ad h̄ capiēda z itelligēda aliq̄ idone^o p̄ se repit̄: q̄ angelicā etiā subtilitatē trāscedūt. Quid ḡ ego pctōz īdign^o tra z cinis de tā alto sacro secreto potero īuestigare z cape: D̄ne ī simplicitate cordis ī bona firma fide z ī tua

iussioe ad te cu spe z reuerentia acce-
do: z vere credo qz tu pns es h i sa-
cro deus z ho. Vis g ut te suscipia z
meipm tibi i charitate vnia. Un tua
pcoz clemetia z spale ad h i plozo mi-
hi donari gram: ut tot i te liqfiam z
amore pfluat atqz de nulla aliena co-
solatioe apli me itromittat: e eni h al-
tissimu z dignissimu sacrm sal aie z
corpis: medicia ois spualis lagnor
i q vitia mea curat: passioes frenat:
tetatioes vicunt ac minuunt: gra ma-
ior ifundit: virt icepta auget firmat
fides: spes roborat: z charitas igne
scit ac dilatat. Multa naqz bona lar-
git es: z adhuc sepi largir in sacro
dilect tuis deuote coicantib de me
susceptor aie mee: repator ifirmitat
huane: z toti dator solatiois infne
Na multa ipis solatione aduersus
varias tribulatioes ifudis z de imo-
deiectiois ppe ad spe tue ptectiois
erigis: atqz noua qda gra eos int re-
creas z illustras: ut q anxij pmu z si-
ne affectioe se an coione seferat: po-
stea refecti cibo potuqz celesti i meli-
us se mutatos iueiat. Qd idcirco cu
elect tuis ita dispesant agis ut vera-
cit agnoscat: z patet expiant qnihil
ex semetipis habeat: z qd bonitatis
ac gre ex te sequat: qz ex semetipis
frigidi duri ac ideuoti: ex te aut fer-
uentes alacres z deuoti ee merent.
Quis eni ad fote suauitat huilif ac-
cedes n modicu suauitat ide repor-
tat: Aut qs iux igne copiosu stas no
pax caloris ide pcipit: Et tu fos es
sp plen z suphabudas ignis iugit ar-
des z nuqz deficiēs. Un si mihi n lz
haurire de plenitudine font nec vsqz
ad satietate potare: apponaz tu os

meu ad forame celest fistule ut sal-
te ide guttula modica capia ad refo-
cillada fiti mea: ut n penit exaresca.
Et si necdu tot celest z ta ignit ut
seraphi z cherubi ee possu: conabor
tn deuotioi ifiste z cor meu pparare
ut ul modica diuini icedij flama ex-
huili suptioe viuifici sacri ogra Quic-
qd aut mihi deest boe ihu saluator
scissime: tu p me supple benigne ac-
gtiose: q oes ad te dignat es vocare
dicēs. Venite ad me oes q laborat
z onerati est: z ego reficia vos. Ego
qd laboro i sudore vult mei: dolo-
re cordis torqor: pctis oneroz: tet-
atioib ingetoz: mult malis passioib
iplicoz z pmoz: z no e q adiuuet: no
e q liberet z saluu faciat nisi tu dne
de saluator meus cui comitto me z
oia mea ut me custodias z pducas i
vita etna. Suscipe me i laude z glo-
ria nois tui q corp tuu z sanguine i ci-
bu: z potu mihi parasti. Presta dne
de salutar me: ut cu frequentatione
mysterij tui crescat mee deuotionis
affect. De dignitate sacri z sta-
tu sacerdotali. Cap. v.

Sihres angelica puritate z sci-
iobis baptiste scitate: no esses
dign b sacrm accipere nec tractare
No eni h merit debet hoiz: q ho
osecret z tractet xpi sacrm: z sumat i
cibu pane angeloz. Grade mysteriu
z magna dignitas sacerdotu: qb da-
tu e qd angelis no e cessum. Soli
naqz sacerdotes i ecclia rite ordina-
ti ptate hnt celebradi z corp xpi co-
secradi. Sacerdos qdez minister e
dei vtēs verbo dei per iussione z in-
stitutione dei. Deus aut ibi princi-
palis est auctor z inuisibilis opator

cui subest oē qđ voluerit: et paret oē qđ iusserit. Pl'g credē debes deo oī potēti i b' excellēssimo sacro q̄ proprio sensui aut alicui signo visibili. Gōq; cū timore et reuerētia ad hoc op' ē accedēdū. Attēde igit' et vide cui' ministeriū tibi traditū est p' ipositionē man' ep̄i. Ecce sacerdos factus es: et ad celebrādū cōsecrat' vide nūc ut fidelit' et deuote i suo tpe deo sacrificiū offeras: et teipm irrep' hēribile exhibeas. Nō alleuisti on' tuū: s; artiori iā alligat' es vinculo discipline: et ad maiorē tener' p'fectionē scitat'. Sacerdos oib' virtutibus d; eē ornat': et alijs bone vite exemplū p'bere. Ep' cōuersatio nō cū popularib' et cōib' hoīuz vijs: s; cū angelis i celo: aut cū p'fectis vir' i terra. Sacerdos sacris vestib' induit' xpi vices gerit: ut deū p' se et p' oī populo supplicat' et hūilit' roget. Habz nāq; an' se et retro dñice cruc' signum ad mēorādā iugit' xpi passionē. An' se crucē i casula portat ut xpi vestigia diligēt' inspiciat et seq' feruēt' studeat. Post se cruce signat' ē: ut aduersa q̄ libz illata ab alijs clemēt' p' deo tolleret. An' se crucē gerit ut ppria pctā lugeat: post se: ut alioz etiā cōmissa p' cōpassionē defleat: et se mediū in' deū et pctōrē cōstitutū eē sciat nec ab orōne nec ab oblatiōe scā torpescat donec grāz et mīaz ipetrare mereat. Qu' sacerdos celebrat: deū honorat: angelos letificat: eccliaz edificat: viuos adiuuat: defūctis requiē p'stat: et sese oīuz bonoz p'ticipē efficit.

Interrogatio de exercitio an' cōmunionē. Cap. vi.

Quam tuā dignitatē dñe et meā

vilitatem penso: valde contremisco et i meipso cōfūdor. Si enī nō accedo vitā fugio: et si idigne me igessero ofensa; i curro. Quid g' faciā de' me' auxiliator me' et cōsiliator i necessitatibus? Tu doce me viā rectā: p'pone breue aliqđ exercitiū sacre cōioni cōgruū. Utile ē enī scire q̄lit' scz deuote ac reuerēter tibi p'parare debeā cor meū ad recipiēdū salubrit' tuū sacz seu etiā celebrādū tam magnū et diuinū sacrificiū. De discussiōe p'p'e cōscie et emēdatiōis p'posito. Ca. vij.

Sicut oīa cū sūma hūilitate cordis et supplici reuerētia cū plena fide et pia itētōe honoris dei ad b' sacm celebrādū tractādū et sumēdū optet dei accedē sacerdotē. Diligent' examina cōsciaz tuā et p'posse tuo vera cōtritiōe et hūili cōfessione eā nuda et clarifica ita ut nūl g'ue habeas aut scias qđ te remordeat et liberuz accessuz ipediat. Habeas displicentiā oīuz pctōz tuoz i gnāli: et p' q̄tidianis excessib' mag' i spāli doleas et gemas: et si tps patit': deo in secreto cordis cūctas cōfite' passionū tuaruz misias. Ingemisce et dole q' adhuc ita carnal' sis et mūdān': tā imortificat' a passiōib': tā plen' cōcupiscētiarū motib': tā icustodit' i sensibib' exteriorib': tā sepe mltis vanis fantasias iplicat': tā mltū iclinat' ad exteriora: tā negligēs ad interiora: tā leuis ad risū et dissolutionē: tā dur' ad fletū et cōpūctionē: tā p'mpt' ad laxiora et carnis comoda: tā segnis ad rigorē et feruorē: tā curiosus ad noua audiēda et pulchra itueda: tā remisus ad hūilia et abiecta āplectenda: tā cupid' ad multa habenda: et tā

parc' ad dādū: tā tenax ad redimē-
 dū: tā icōsiderat' i loquēdo: tā icōti-
 nēs ad tacēdū: tā incōposit' i mori-
 bus: tā iportun' i actib': tā effusus su-
 per cibū: tā surd' ad dei verbū: tā ve-
 lox ad getē: tā tard' ad laborē: tā vi-
 gilās ad fabulas: tā sōnolēt' ad vigi-
 lias sacras: tā festin' ad finē: tā vag' ad
 attēdēdū: tā negligēs i horis p-
 soluēdis: tā tepid' i celebrādo: tā ari-
 dus i cōicādo: tā cito distract': tā ra-
 ro tibi bñ collect': tā subito cōmot'
 ad irā: tā facilis ad alteri' displicētiā
 tā pn' ad iudicādū: tā rigid' ad ar-
 guēdū: tā let' ad p'spera: tā debilis i
 aduersis: tā sepe mlta bona pponēs
 z modicū ad effectū pducēs. His z
 alijs defectib' tuis: cū dolore z ma-
 gna displicētia pprie infirmitat' cō-
 fessis ac deplorat' firmū statue ppo-
 sitū sp emēdādi vitā tuā: z i meli' pfi-
 ciēdi. Deīde cū plena resignatiōe z i-
 tegra volūtate offer teipm i honorē
 nois mei i ara cordis tui holocaustū
 ppetuū: corp' tuū scz z aiām mihi fi-
 delit' cōmittēdo: q̄ten' sic digne me-
 rear' ad offerēdū deo sacrificiū ac-
 cedē z sacrm corpis mei salubrit' su-
 scipe. Nō ē enī oblatio dignior' z sa-
 tisfactio maior' p pctis diluendis q̄
 seipm pure z itegre cū oblatiōe cor-
 poris xp̄i i missa z i cōione deo offer-
 re. Si hō fecerit qd i se est z vere pe-
 nituerit: quotienscūqz p venia z grā
 ad me accesserit: viuo ego dicit dñs
 qz nolo mortē pctōris: s; mag' ut cō-
 uertat' z viuat: qm pctōz suor' nō re-
 cordabor ampli' s; cūcta sibi idulta
 erūt. De oblatione xp̄i i cruce
 z ppria resignatione. Cap. viij.

Sicut ego meipsū expāsis i cru-
 ce manib' z nudo corpore p pec-
 cat' tuis deo p̄ri spōte obtuli ita ut
 nihil i me remaneret qn totū i sacri-
 ficiū diuine placatiōis trāsserit: ita de-
 bes z tu temeipm mihi volūtarie in
 oblationē purā z sanctā q̄tidie i mis-
 sa cū oib' virib' z affectib' tuis quā-
 to intimi' vales offerre. Quid mag'
 a te regro q̄ ut te studeas mihi ex i-
 tegro resignare: Quicqd p̄ter teipsū
 das nihil curo: qz nō q̄ro datū tuuz
 s; te. Sicut nō sufficeret tibi oib' ha-
 bitis p̄ter me: ita nec mihi placē po-
 terit qcqd dederis te nō oblato. Of-
 fert te mihi z da te totū p deo: z erit
 accepta oblatio. Ecce ego me totuz
 obtuli patri p te: dedi etiā totū cor-
 pus meū z sanguinē i cibū: ut totus
 tu' essez: z tu me' pmaneres. Si aut'
 i te ip̄o steteris: nec spōte te ad volū-
 tatē meā obtuleris: nō ē plena obla-
 tio: nec itegra erit inē nos vnio. Nō
 oīa opa tua pcedē dz spōtanea tui
 ipsi' i man' dei oblatio: si libertatez
 oseq vis z grāz. Nō tā pauci illumia-
 ti z liberi int' efficiunt: qz seipsos ex
 toto abnegare nesciūt: ē firma snia
 mea: nisi qs renūciauerit oib' nō po-
 test me' eē discipulus. Tu g' si optas
 me' eē discipul': offer teipm mihi cū
 oib' affectib' tuis.

Qz nos z oīa nra deo debemus
 offerre z p oib' orare. Cap. ix.

Omne oīa tua sūt q̄ i celo sūt z
 i terra'. Desidero meipm tibi i
 spōtaneā oblationē offerre: z tu' p-
 petue pmanē. Dñe i simplicitate cor-
 dis mei offero meipm tibi hodie in
 seruū sempitnū: i obsequiū z sacri-

LIBER

ciū laudis ppetue. Suscipe me cum hac scā oblatiōe tui preciosi corpis quā tibi hodie pntia angeloz iuisibiliū assistētū offerro: ut sit p me z p cūcto pplo tuo ī salutē. Dñe offero tibi oīa pctā z delicta mea q̄ cōmisi corā te z scīs angelis tuis a die quo p̄mū peccare potui vsq; ad diē hāc: sup placabili altari tuo: ut tu oīa parit incēdas z cōburas igne charitatis tue: z deleas vniuersas maculas pctōz meoz: z scīaz meā ab oī delicto emūdes: z restituas mihi grāz tuā quā peccādo amisi: oīa mihi plene idulgēdo: z ī osculū pacis me misericordit̄ assmēdo. Quid possum agē p pctis meis nisi hūilit̄ ea cōfite do z lamētādo z tuā p̄piciationē incessant̄ depcādo: Depcor te exaudi me ppiti⁹ vbi asto corā te de⁹ me⁹ Oīa pctā mea mihi maxie displicēt. Nolo ea vnq; ampli⁹ ppetrare: s; p eis doleo: z dolebo q̄z diu vixero: parat⁹ pniāz agē: z p posse satisfacē. Dimitte mihi deus. Dimitte mihi pctā mea: pp̄ nomē sc̄m tuū salua aīam meā quā p̄cioso sanguīe tuo redemisti. Ecce committo me mīe tue: resigno me ī manib⁹ tuis: age mecū fm bonitatē tuā: nō fm meā maliciā z iniquitatē. Offero etiaz tibi oīa bona mea q̄z quis valde pauca z imperfecta ut tu ea emēdes z scīfices: ut ea grā habeas: z accep̄a tibi facias: z sp̄ ad meliora trahas: nec nō ad beatuz z laudabilē finē me pigrū z inutilem homūtionē pducas. Offero q̄z tibi oīa desideria deuotoz: necessitates parētū: amīcoz: frat̄z: soroz oīuzq; charoz meoz: z eoz q̄ mihi uel alijs pp̄t̄ amorē tuū bñfecerūt z q̄ orōnes

z missas p se suisq; oib⁹ dici a me de siderauerūt z petierūt siue in carne adhuc viuāt: siue iā seculo defuncti sint: ut oēs sibi auxiliū grē tue: opez cōsolationis: p̄tectionē a piculis: liberationē a penis aduenire sentiāt: z ut ab oib⁹ malis erepti grās tibi magnificas leti p̄soluāt. Offero etiā tibi p̄ces z hostias placationis p ill' sp̄aliē q̄ me ī aliq̄ leserūt: cōtristauerunt aut vituperauerūt ul' aliq̄ dānū ul' grauamē intulerūt: p his q̄z oib⁹ q̄s aliq̄ cōtristauit: cōturbauit: grauauit: z scād aliq̄ auit: vbi fact⁹: sciēt z ignorant̄: ut nobis oib⁹ parit̄ indulgeas pctā nrā: z mutuas offēnsiōes: Aufer dñe a cordib⁹ nr̄is oēm suspitionē: indignationē: irā z disceptationē: z qcqd pōt charitatē ledē: z fraternā dilectionē minuere. Misere re miserē dñe mīaz tuā poscētib⁹: da grāz indigētib⁹: z fac nos tales existere: ut simus digni grā tua p̄frui: z ad vitā p̄ficiam⁹ eternā: Amen.

Q̄ sacra cōio d̄ facili nō ē reliq̄nda
Requent̄ recurrēdū Cap. x.
 Est ad fontem grē z diuine mīe ad fōtē bonitatē: z totū puritatē q̄te nus a passionib⁹ tuis z vicijs curari valeas: z cōtra vniuersas tētationes z fallacias diaboli fortior atq; vigiliatior effici merearis. Inimic⁹ sciēs fructū z remediū maximū ī sacra cōmunionē positū oī mō z occasione nitit̄ fideles z deuotos q̄tū p̄ualet retrahē z īpedire. Cū enī qdā sacre cōioni se aptare disponūt peiores sathane īmissiōes patiūt. Ip̄e enī neq; sp̄s ut ī Job scribit̄ venit inē filios dei: ut solita ei⁹ neq̄tia p̄turbet aut timidos nimīū reddat: z p̄plexos q̄te

nus a
 gnād
 nē rel
 nōē
 sijs il
 cūcta
 quēd
 dus: n
 suscit
 pe eti
 uotic
 cōfessi
 entū:
 qz gr
 destr
 tionē
 cōior
 sensio
 aliqu
 z de
 dest
 differ
 expu
 reme
 leris.
 cras
 diu p
 iep̄
 gūta
 ipoz
 trāsi
 diuī
 cōior
 cōsue
 pidi
 accip
 ferre
 diā
 char
 sacra
 lix il

nus affectū eorū minuat ul' fidē ipu
gnādo auferat: si forte aut oīo cōio
nē reliquāt: aut cū tepe accedāt. Sz
nōē qdā curādū de vsutijs z fāta
sijs illi' q̄: ūlibz turpib' z horridis: sz
cūcta fāta smata ī caput ei' sūt retor
quēda. Cōtēnēd' ē miser z deridē
dus: nec pp' isult' ei' z cōmotiōes q̄s
suscitat sacra ē omittēda coio. Se
pe etiā ipedit nimia sollicitudo p de
uotione hñda: z anxietates q̄dā de
fessiōe faciēda. Age fm' cōsiliū sapi
entū: z deponē anxietatē z scrupulū
qz grāz dei ipedit z deuotionē mēt'
destruit. Prop' aliquā puā tribula
tionē ul' grauitatē sacra ne dimittas
cōionē: sz vade citi' cōfiteri z oēs of
fensiōes alijs libēt idulge. Si vō tu
aliquē offendisti: veniā hūilī p̄care
z de' libent' idulgebit tibi. Quid pro
dest diu tardare cōfessionē aut sacra
differre cōionē? Expurga te cū p̄mis
expue v' ocit' venenū: festina accipe
remediū: z sēties meli' q̄ si diu distu
leris. Si hodie ppter istud dimittis
cras forsitā illud mag' eueniet: z sic
diu posses a cōione ipediri z magis
iept' fieri. Quāto g' citi' vales: a p̄nti
guitate z inertia te excutias: qz nihil
iportat diu anxari diu cū turbatiōe
trāsire: z ob q̄tidiana obstacula se a
diuis seq̄strare: imo plimū nocz diu
cōionē p̄telare: nā z granē torporez
cōsuevit iducē. Prochdolor qdā te
pidi z dissoluti moras cōfite'di libēt
accipiūt: z cōionē sacra idcirco dif
ferre cupiūt: ne ad maiorē sui custo
diā se dare teneāt. Heu q̄ modicaz
charitatē z debilē deuotionē hñt q
sacra cōionē tā facili' p'ponūt: q̄ se
lix ille z deo accept' hñt q sic viuūt: z

tali puritate cōsciaz suā custodit ut ēt
oī die cōicari par' z bñ affectat' eēt
si ei licēt: z sine nota agē posset. Si
gs inēdū abstinet hūilitat' grā aut le
gitia ipediēte cā: laudād' ē de reue
rētia. Si at' torpor obrepfit seipz ex
citare dz z facē qd i se ē z dñs aderit
desiderio suo p bōa volūtate qz spā
lit' respicit. Cū vō legitie p̄pedit' est:
habebit sp bonā volūtate z piā intē
tionē cōicādi: z sic nō carebit fructu
sacri. Pōt enī glibet deuot' oī die z
oī hora ad spūalē xpī cōiōez salubri
ter z sine phibitiōe accedē: z tñ cert'
dieb' z statuto tpe corp' sui redēpto
ris cū affectuosa reuerētia sacraliē
dz suscipe: z mag' laudē dei z hono
rē p̄tēdē q̄ suā cōsolationē q̄rē. Nā
tociēs mystice cōicat z inuisibili' refi
ciē q̄tiēs sicarnatiōis xpī mystetiū pas
sionēqz deuote recolit: z ī amore ei'
accēdit. Qui alit' se nō p̄pat nisi istā
te festo ul' cōsuetudie cōpellēte: sepi' i
parat' erit. Beat' q se dñō ī holocau
stū offert q̄tiēs celebrat aut cōicat.
Nō sis ī celebrādo nimis plix' aut fe
festin' sz sua bonū cōez mōz cū qb'
viuis. Nō debes alijs gnāre molestiā
z tediū sz cōez sua viā fm' maiorz in
stitutionē: z poti' alioz fūire vtilita
ti q̄ p̄pe deuotiōi ul' affectui.

Qz corp' xpī z sacra septura marie
sint aie fideli necessaria. Cap. xj.

O Dulcissime dñe ihu q̄sta ē dulce
do deuote aie tecū epulāt' ī cui
uio tuo: vbi ei nō ali' cib' māducād' p
ponit nisi tu vnic' dilect' ei' sup oīa
desideria cordis ei' desiderabilis.
Et mihi qdem dulce foret in p̄ntia
tua ex intimo affectu lachrymas fū
dere: z cum pia magdal: ua pedes

tuos lachrymis irrigare. Sed ubi est huius
 deuotio: ubi lachrymarum sanctarum copio
 sa effusio: Certe in conspectu tuo et sanctorum
 angelorum tuorum totum cor meum ardere
 deberet: et ex gaudio flere. Habeo
 enim te in sacro vere presentem: quibus aliena
 specie occultatum. Nam in propria et diuina
 claritate te conspiciere oculi mei ferre non
 possent: sed neque totum mundum in fulgore glo
 rie maiestatis tue subsisteret. In hoc ergo
 infirmitati mee consulis quod te sub sacro
 abscondis. Habeo vere et adoro quem
 angeli adorant in celo: sed ego adhuc in
 teri in fide: illi autem in specie et sine velamine
 Me optet contentum esse in lumine vere fi
 dei: et in ea ambulare donec aspiret di
 es eterne claritatis: et umbræ figurarum in
 clinet. Lux autem venerit quod perfectum est
 cessabit usus sanctorum: quia beati in gloria cele
 sti non egent medicamine sacramenta
 li: gaudet enim sine fine in presentia dei: fa
 cie ad faciem gloriam eius speculari et de
 claritate in claritate abyssalis deita
 tis transformati gustant verbum dei carne
 factum: sicut fuit ab initio et manet in
 eternum. Memor horum mirabilium gra
 ue mihi fit tedium etiam quodlibet spirituale
 solatiū: quia quod diu dominum meum apte in sua
 gloria non video: pro nihilo duco omnem quod in
 mundo conspicio et audio. Testis es tu
 mihi deus quod nulla potest me res consolari
 nulla creatura getare: nisi tu deus me
 us quem desidero eternaliter contemplari.
 Sed non est possibile durare me in hac
 mortalitate. Non optet ut me ponas
 ad magnam patientiam: et meipsum in omni de
 siderio tibi submittam. Nam et sancti tui
 domine qui tecum iam in regno celorum exultant
 in fide et patientia magna dum viuerent
 aduentum glorie tue expectabant. Quod illi

crediderunt ego credo: quod illi spera
 uerunt: ego spero quo illi puenerunt.
 pro gratia tua me veteris confido. Ambu
 labo iterum in fide exemplis confortat scō
 rum. Habeo etiam libros sanctos pro solatio
 et vite speculo: atque super huius omnia scissimum
 corpus tuum pro singulari remedio et refu
 gio. Duo namque mihi necessaria prima
 xime sentio in hac vita: sine quibus mihi
 importabilis foret ista miserabilis vi
 ta. In carcere corporis huius detentus
 duobus me egere fateor cibo scilicet et lumi
 ne. Dediti itaque mihi infirmo sacrum
 corpus tuum ad refectionem mentis et cor
 poris: et posuisti lucernam pedibus meis
 verbum tuum. Sine his duobus bene vivere
 non possem: nam verbum dei lux anime mee:
 et sacramentum tuum panis vite. Hec possunt
 etiam dici mensæ due hic et inde in gaudio
 phylatio sancte ecclesie posite. Una men
 sa est sacri altaris huius panem sanctum id
 est corpus christi preciosum. Altera est diuine
 legis continens doctrinam sanctam: erudiet
 fidem rectam et firmam usque ad interiora
 velaminis ubi sunt sancta sanctorum producens.
 Gratias tibi domine ihesu lux lucis eterne pro
 doctrine sacre mensa quam nobis pro fuos
 tuos prophetas et apostolos aliosque docto
 res ministrasti. Gratias tibi creator et re
 deceptor hominum qui ad declarandam toti
 mundo charitatem tuam cenam parasti
 magnam: in qua non agnum typicum: sed tuum san
 ctissimum corpus et sanguinem proposuisti
 manducandum: letificans omnes fideles com
 muniuo sacro: et calice inebrians salutari
 in qua sunt omnes deliciae paradisi: et epulant
 nobiscum angeli sancti: sed suauitate felici
 ori. Quod quibus magnū et honorabile est of
 ficiū sacerdotum quibus datum est dominum ma
 iestatis: verbis sacris consecrare: labijs

benedicere: manibus tenere: ore p-
prio sumere: et ceteris ministrare. **Q**
uod munde debet esse manus ille: quod pur-
os: quod sanctum corpus: quod immaculatum erit
cor sacerdotis: ad quem toties ingre-
dit auctor puritatis. Ex ore sacerdo-
tis nihil nisi factum: nihil nisi honestum
et utile procedere debet verbis: quod tam sepe
Christi accipit sacramentum. Oculi eius sim-
plices et pudici quod Christi corpus solent in-
tueri. Manus pure et in celum eleua-
te: quod creatorum celi et terre solent stre-
ctare. Sacerdotibus specialiter in lege
dicitur. Sancti estote quoniam ego sanctus
sum dominus deus vester. Adiuuet nos gratia
tua omnipotens deus ut quod officium sacer-
dotale suscepimus: digne ac deuote ti-
bi in omni puritate et conscientia bona fa-
mulari valeamus. Et si non possumus
in tanta innocentia vite conuersari ut de-
bemus: concede nobis tamen digne flere
mala que gessimus: ut in spiritu humilitatis
ac bone voluntatis proposito tibi feru-
tius de cetero deseruire valeamus.

Quod magna diligentia se debeat con-
caturus Christo preparare. Cap. xij.

Quod si puritatis amator et dator
omnis sanctitatis. Ego cor purum que-
ro: et ibi est locus refectionis mee. Pa-
ra mihi cenaculum grande stratum: et fa-
ciam apud te pascha cum discipulis meis
Si vis veniam ad te et apud te maneam
expurga veteris fermentum et munda cor-
dis tui habitaculum. Exclue totum se-
culum et omnem vitiorum tumultum: sede tam-
quam passer solitarius in tecto: et cogita
excessus tuos in amaritudine anime tue
Dis namque amans suo dilecto amato-
ri optimum et pulcherrimum preparat lo-
cum: quod in hoc cognoscitur affectus suscipi-

entis dilectum. Scito tamen te non posse sa-
tisfacere huic preparationi ex merito
tue actionis etiam si per integrum annum te pre-
parares et nihil aliud in mente habe-
res. Sed ex sola pietate et gratia mea
permittitur ad mensam meam accedere: ac
si medicus ad prandium vocaretur diui-
tis: et ille nihil aliud habeat ad retri-
buendum beneficiis eius nisi se humiliando
et regratiando. Fac quod in te est et
diligenter facito non ex consuetudine: non
ex necessitate: sed cum timore et reueren-
tia et affectu accipe corpus dilecti domini
dei tui dignatur ad te venire. Ego sum
qui vocavi: ego iussi fieri: ego supple-
bo quod tibi deest: veni et suscipe me
Cum gratias deuotionis tribuo: gratias age
deo tuo: non quod dignus es sed quod tui mi-
sertus sum. Si non habes sed magis ari-
dum te sentis: insiste orationi: ingemis-
ce et pulsa: nec desistas donec merea-
ris micam aut guttam gratie salutaris acci-
pere. Tu mei indiges non ego tui in-
digeo. Nec tu me sanctificare venis
sed ego te sanctificare et meliorare ve-
nio. Tu venis ut ex me sacrificeris et mi-
hi uniaris ut nouam gratiam recipias et de
nouo ad emendationem accendaris.
Noli negligere hanc gratiam: semper prepa-
ra cum omni diligentia cor tuum et introduce
ad te dilectum tuum. Oportet autem ut non
solum te prepares ad deuotionem an-
te communionem sed ut etiam te sollicite conser-
ues in ea post sacramenti perceptionem.
Nec minor custodia post exigitur: quam
deuota preparatio prius. Nam bona
postmodum custodia optima iterum est
preparatio ad maiorem gratiam consequen-
dam. Ex eo quippe valde indispositus
redditur: si statim fuerit nimis effusus

ad exteriora solatia. **C**ave a multilo-
go: mane in secreto et frui deo tuo
Ipse enim habes quem totus mundus
tibi auferre non potest. Ego sum cui te to-
tum dare debes ita ut iam ultra non in te sed
in me absque omni sollicitudine viuas.

Quod toto corde anima deuota christi vni-
one in sacro affectare debet. *Cap. xiiij.*

Quis mihi det domine ut inueniam te
solum et aperiam tibi totum cor meum
et fruam te sicut desiderat anima mea: et
iam me non despiciat nec ulla creatu-
ra me moueat vel respiciat sed tu solus
mihi loquaris et ego tibi sicut solet dile-
ctus ad dilectum loqui: et amicum cum ami-
co conuari. **H**oc oro: **H** desidero ut
tibi totum vniam: et cor meum ab omni crea-
turis rebus abstraham magisque per sacram-
entum ac frequenter celebrationem ce-
lestia et eterna sapere discam. **A**h domine
deus quoniam ero tecum totum vnium et absor-
beam meque totaliter oblitus: Tu in me et ego
in te et sic nos pariter in vnum manere
concede. **V**ere tu es dilectus meus ele-
ctus ex milibus: in quo complacuit anime mee
habitare omnibus diebus vite sue. **V**ere
tu pacificus meus in quo pax summa et
reges vera: extra quem labor et dolor
et infinita miseria. **V**ere tu es deus
absconditus: et consilium tuum non est cum impiis
sed cum humilibus et simplicibus. **F**imo tuus
Quod quoniam suavis est domine spiritus tuus: quod ut
dulcedinem tuam in filios demonstrares
pane suauissimo de celo descendente
illos reficere dignaris. **V**ere non est
alia natio tam gradis quam habeat deos
appropinquantes sibi sicut tu deus noster
ades vniuersis fidelibus tuis: quod ob
quotidianum solatium et cor erigendum in
celum te tribuis ad edendum et fruendum.

Que est enim alia gens tam indyta sicut
plebs christiana: aut quam creatura sub ce-
lo tam dilecta ut anima deuota ad quam in-
greditur deus ut pascat eam carne sua glo-
riosa: **O** ineffabilis gratia o admirabilis
dignatio: o amor imensus homini sin-
gulariter impensus. **S**ed quod retribuam
domino pro gratia ista: pro charitate tam eximia
Non est aliud quam gratiam donare queam
quod ut cor meum deo meo totaliter tribu-
am et intime coniungam. **T**unc exultabunt
omnia interiora mea cum perfecte fuerit vni-
ta deo anima mea. **T**unc dicet mihi si tu
vis esse mecum ego: volo esse tecum. **E**t
ego respondebo illi. **D**ignare domine ma-
nere mecum ego volo libenter esse tecum.
Hoc est totum desiderium meum ut cor
meum tibi sit vnium.

De quorundam deuotoz ardenti desi-
derio ad corpus christi. *Cap. xiiij.*

Quoniam magna multitudo dulce-
dinis tue domine quam abscondisti ti-
metibus te. **Q**uoniam recordor deuotoz ali-
quoz ad sacramentum tuum domine cum ma-
xima deuotione et affectu accedentium
tunc sepe in meipso confundor et erubesc-
co quod ad altare tuum et sacre communionis
mensam tam tepide et frigide accedo: quod
ita aridus et sine affectione cordis ma-
neo: et quod non sum totaliter accessus coram te
deo meo nec ita vehementer attractus
et affectus sicut multi deuoti fuerunt qui
pro nimio desiderio communionis et sensibili
cordis amore a fletu se non potuerunt
continere sed ore cordis et corporis pariter
ad te deum fontem viuum medulliter inha-
bant: suam esuriem non valentes aliter tempera-
re nec satiare nisi corpus tuum cum omni io-
cunditate et spirituali auuiditate accepis-
sent. **O** vera ardens fides eorum: proba-

bile existens argumētū sacre p̄sentie tue: Isti enī veracit̄ cognoscūt dñm suū in fractiōe panis: quoz cor tā valide ardet in eis de ihu ambulāte cū eis. Lōge est a me sepe talis affect⁹ ⁊ deuotio tā vehemēs amor et ardor. Esto mihi ppiti⁹ ihu bōe dulcē ⁊ benigne ⁊ cede pauperi mēdico tuo v̄ interdū modicū de cordiali affectu amoris tui in sacra cōione sētire: ut fides mea magis tualescat: spes ī bonitate tua p̄ficiat: ⁊ charitas semel p̄fecte accēsa et celeste māna experta nūq̄ deficiat. Potēs ē aut̄ mīa tua etiā grāz desideratā mihi p̄stare ⁊ in spiritu ardoris cū dies bñplaciti tui aduenerit me clemētissime visitare. Etenī licet tāto desiderio tā speciali um deuotorū tuoz nō ardeo: tñ de gratia tua illi⁹ magni inflāmati desiderij desiderij habeo orās ⁊ desiderans omniū taliū feruidoz amatoz tuoz participē me fieri ac eoz sancto cōsortio annumerari.

Quā grā deuotiōis hūilitate ⁊ sup̄suis abnegatiōe acqrit. Cap. xv.

Oportet te deuotiōis grāz instāter q̄rere indefinēter petere patienter ⁊ fiducialit̄ expectare gratā ter recipere humiliter cōseruare: studiose cū ea operari: ac deo tps ⁊ modū sup̄ne visitatiōis donec veniat cōmittere. Humiliare p̄cipue te debes cū parū aut nihil deuotiōis interius sentis: s; nō nimīū deijci nec inordinate tristari. Dat sepe deus in vno breui momēto qd̄ lōgo negauit tpe. Dat etiaz qñq; in fine qd̄ in p̄ncipio orōis largire distulit. Si sp̄ cito grā daret ⁊ pro voto adesset: nō esset ifir

mo homini bene portabile. Propterea in bona spe ⁊ humili paciētia expectāda est deuotiōis grā. Tibi tñ ⁊ peccatis tuis imputa cū non dat v̄ etiā occulte tollit. Modicū qñq; est qd̄ gratiā īpedit ⁊ abscondit si tñ modicū ⁊ nō poti⁹ grāde dici debeat qd̄ tantū bonū phibet. Et si hoc ip̄z modicū v̄ grāde amoueris ⁊ p̄fecte viceris: erit qd̄ petisti. Statim nā q; ut te deo ex toto corde tradideris nec hoc vel illud p̄ tuo libitu seu velle q̄s eris sed integre te in ip̄o postier vni tū te inuenies ⁊ pacatū: q; nil ita bñ sapiet ⁊ placebit sicut bñplacitū diuine volūtatis. Quisquis ergo intētionem suam simplici corde sursum ad deū leuauerit seq; ab omni inordinato amore seu displicentia cuiuslibet rei create euacuauerit: aptissimus gratie percipiende ac dignus deuotiōis munere erit. Dat enī dñs ibi benedictionē suā vbi vasa vacua inuenerit. Et quanto perfectius q; infimis renunciauerit ⁊ magis sibi ipsi per contemptū sui moritur: tanto gratia celerius venit copiosius intrat ⁊ altius liberum cor eleuat. Tūc videbit ⁊ affluet ⁊ mirabitur ⁊ dilatabitur cor eius in ip̄o quia manus domini cum eo: ⁊ ipse se posuit totaliter in manu eius vsq; in seculum. Ecce sic benedicetur homo q; querit deus in toto corde suo nec in vanū accipit animā suā. Hic in accipiēdo sacrā eucharistiam magnā promereur diuine vnionis gratiaz quia non respicit ad propriam deuotionē ⁊ consolationē: sed ad dei gloriam ⁊ honorē.

De necessitatibus nostras xpo
aperire et ei gratiam postula-
re debemus. Cap. xvj.

O Dulcissime atq; amantissime
dñe quē nūc deuote desidero
suscipere tu scis infirmitatē meā et ne-
cessitatē quā patior: in quātis malis
et vitijs iaceo: q̄ sepe sū grauatus: ten-
tatus: turbatus et iniquatus. Pro reme-
dio ad te venio: pro consolatione et suble-
uamine te deprecor. Ad oīa scientē lo-
quor cui manifesta sūt oīa interiora
mea: et qui solus potes me perfecte cō-
solari et adiungere. Tu scis quibus bo-
nis indigeo pro oībus: et quibus pauper sū in
vitijs. Ecce sto ante te pauper et nu-
dus gratiam postulās et misericordias
implores. Refice esurientē medicū
tuū: accende frigiditatem meā igne
amor tui: illumina cecitatem meā cla-
ritate presētie tue. Uerte mihi oīa ter-
rena in amaritudinē: oīa graua et
dura in patientiā: oīa infima et creata
in contemptū et obliuionem. Erige cor
meū ad te in celū: et ne dimittas me
vagari super terrā. Tu solus mihi ex
hīa dulcescas vsq; in seculū: quia tu solus
cibus et potus meus: amor meus et gau-
diū meū dulcedo mea et totū bonū
meū. Utinā me totaliter ex tua presen-
tia accēdas: cōbures: et in te trāsmu-
tes: ut vn̄ tecū efficiar spūs pro gratiā
interne vn̄ionis et liquifactionē ardē-
tis amoris. Ne patiaris me ieiunū
et aridū a te recedere sed operare me-
cū misericorditer sicut sepius operat̄
es cū sanctis tuis mirabiliter. Quid
mirū si totus ex te ignescerē et in me
ipso deficerē cū tu sis ignis semp ar-
dens et nūq; deficiens: amor corda

purificās et intellectū illuminās.

De ardēti amore et vehemē-
ti affectu suscipiendi christū

+ Uxor discipuli. Cap. xvij.

Quā summa deuotione et ardēti
amore: cū toto cordis affectu et
feruore desidero te dñe suscipe: quē
admodū multi sancti et deuote perso-
ne in cōicādo te desiderauerūt: quod ti-
bi maxime in scitate vite placuerūt:
et in ardētissima deuotiōe fuerūt. O
deus meus: amor eternus: totū bonū
meū: felicitas interminabilis: cupio
te suscipere cū vehementissimo desi-
derio et dignissima reuerentia quā ali-
quis sanctorum vn̄q; habuit et sentire po-
tuit. Et licet indignus sū oīa illa sen-
timēta deuotiōis haberet: tñ offero
tibi totū cordis mei affectū ac si oīa
illa gratissime inflāmata desideria
solus haberē. Sed et quācumq; potest
pia mens accipere et desiderare: hec
oīa tibi cū summa reuerētia veneratio-
ne ac intimo fauore probeo et offero.
Nihil opto mihi reseruare sed me et
oīa mea tibi spōte et libētissime imo-
lare. Dñe deus meus creator meus et
redēptor meus cū tali affectu: reue-
rētia: laude et honore: cū tali gratitu-
dine: dignitate et amore: cū tali fide:
spe et puritate te affecto hodie susci-
pere: sicut te suscepit et desiderauit sā-
ctissima mater tua glōiosa virgo ma-
ria: quā angelo euāgelicāti sibi incar-
natiois mysteriū humiliter et deuo-
te respōdit. Ecce ancilla dñi fiat mi-
hi sicut verbū tuū. Et sicut beatus pro-
curator tuus excellentissimus sanctorum. Johā-
nes baptista in presētia tua letabun-
dus exultauit in gaudio spūs sancti

dū adhuc maternis clauderet visce-
ribus: et postmodū cernēs inē hoies
ih̄m ambulante valde se humilians
deuoto cū affectu dicebat. Amicus
autē spōsi q̄ stat et audit eum: gaudio
gaudet pp̄t vocē sponsi: sic et ego ma-
gnis et sacris desiderijs opto inflam-
mari et tibi ex toto corde meip̄m p̄se-
tare. Unde et oīuz deuotoꝝ cordiuz
iubilatiōes ardētes affectus: mēta-
les excessus ac sup̄nales illuminati-
ones et celicas visiones tibi offero et
exhibeo cū oībus v̄tutib⁹ et laudibus
ab omni creatura in celo: et in terra
celebratis et celebrādis p̄ me et oīb⁹
mihi in oꝛoe cōmendatis: q̄ten⁹ ab
oīb⁹ digne lauderis et in p̄petuū glo-
rificeris. Accipe vota mea dñe deus
meus et desideria infinite laudatio-
nis et imense benedictiōis q̄ tibi fm̄
multitudinē ineffabilis magnitudi-
nis tue iure debent. Hec tibi reddo
et reddere desidero p̄ singulos dies
et momēta tēporū atq; ad reddēdū
mecū tibi gr̄as et laudes oēs celestes
spūs et cūctos fideles tuos p̄cibus et
affectib⁹ inuito et exoro. Laudent te
vniuersi ppli tribus et lingue et factū
ac mellifluū nomē tuū cū sūma iubi-
latiōe ardēti deuotiōe magnificēt.
Et quicūq; reuerentē ac deuote altis-
simū sacramētū tuū celebrāt et plena
fide recipiūt: gratiā et mīaz apud te
inuenire mereant et p̄ me peccatore
suppliciter exorent. Quōq; optata de-
uotiōe ac fruibili vnione potiri fue-
rint et bñ solati ac mirifice refecti et
d̄ sacra mēsa celesti abscesserint: mei
pauperis recordari dignent̄.

Quod hō nō sit curiosus scrutator sa-

cramētū: s; humilis imitator xp̄i: sub-
dēdo sēsū suū sacre fidei. La. xviii.

Quendū est tibi a curiosa et in-
utili p̄scrutatiōe hui⁹ p̄fundissi-
mi sacramētū si nō vis in dubitatio-
nis p̄fundū demergi. Qui scrutator
est maiestati: opprimeit a gl̄ia. Plus
valet deus operari q̄ homo intelli-
gere pōt. Tolerabilis pia et humilis
inquisitio veritatis: parata s; doceri et
p̄ sanas patrū sentētia: studēs am-
bulare. Beata simplicitas q̄ difficil-
es questionū reliquit vias et plana ac
firma pergit semita mandatorū dei.
Multi deuotionē p̄diderunt dū al-
tiora scrutari voluerunt. Fides a te
erigit et sincera vita: nō altitudo intel-
lect⁹ neq; p̄funditas mysterioꝝ dei.

Si nō intelligis nec capis q̄ in ra te
sūt: quō cōprehēdes ea q̄ supra te sūt
Subde te deo et humilia sensū tuū fi-
dei: et dabit tibi sciētie lumē p̄ut tibi
fuerit vtile ac necessariū. Quidā gra-
uiter tentant de fide ac sacramēto:
sed nō est hoc ipsis iputandū: s; poti-
us inimico. Noli curare: noli dispu-
tare cū cogitationibus tuis nec ad-
imissas a diabolo dubitatiōes respō-
de: sed crede v̄bis dei: crede sanctis
eius et p̄phetis et fugiet a te neq; ini-
mic⁹. Sepe multū p̄dest q̄ talia su-
stinet dei seru⁹. Nā infideles et pecca-
tores nō tentat q̄s secure iā possidet
fideles autē deuotos varijs modis
tētāt et vexat. Perge ergo cū simpli-
ci et indubitata fide: et cū simplici re-
uerētia ad sacramētū accede. Quic-
qd̄ intelligere nō valet deo oīpotē-
ti secure cōmitte. Nō fallit te deus:
fallit q̄ sibi nimīū credit. Gradit de⁹

cū simplicibus reuelat se humilibus
 dat intellectū paruulis aperit sensū
 puris mentib⁹ ⁊ abscondit grām curi
 osis ⁊ supbis. Ratio humana debi
 lis est ⁊ falli pōt: fides autē vera falli
 nō pōt. Omnis ratio ⁊ naturalis in
 uestigatio fidē sequi debet: nō pce
 dere nec infringere. Nā fides ⁊ amor
 ibi maxime pcellūt ⁊ occultis mod⁹
 in hoc sanctissimo ⁊ sup excellentissi
 mo sacramēto operant. Deus eter
 nus ⁊ imensus infiniteq; potētie fa
 cit magna ⁊ inscrutabilia in celo ⁊ i
 terra: nec est inuestigatio mirabiliū
 opeꝝ eius. Si talia essent opera dei
 ut facile ab humana ratione cape
 rentur: non essent mirabilia nec in
 effabilia dicenda.

Explicite liber quartus ⁊ vltimus
 de sacramēto altaris. Johānis ger
 son cācellarij parisiensis de cōtēptu
 mūdi deuotū ⁊ vtile opusculū. Im
 pressū Auguste arte ⁊ impensis Er
 hardi ratdolt viri solert⁹. Anno dñi
 M. cccc. lxxxviii.

36. 53

34. 88

345

23

Sequitur tractatus de meditatio-
ne cordis a. M. iohanne de gerson
Primum capitulum.

Meditatio cordis
mei in conspectu
tuo sp. Felix certe
q. cu. propheta potest
ex sententia dice-
re verbu istud deo
S; videam⁹ in p.

mis: qd sit meditatio cordis no pro
carnali solo s; spuali corde. Est aut
meditatio vehemens cordis applica-
tio ad aliqd inuestigadu z inuenie-
du. Et hec applicatio fortis habet
difficultate: que quicq maior e: quicq
minor. Qd ut intelligat: p supponat
ex creditis z ab experientia: cor nrm
coditu esse: z tres habere spes ocu-
loz metales oculos ronale: oculos
sensuales. Et ex illis e virobicq vn⁹
oculus in cognitiõe: ali⁹ in affectio-
ne. Fundat hec distinctio i altera q
dicim⁹ hoiez habere portione seu fa-
cie ronis duplicẽ quaru supior ver-
tit ad leges eternas: altera ad tpa-
les. Neutra m in actu suo depedet
ab organo corporeo: Sub istis e ro
demersa corpi: q sensualitas appel-
lat. Primus oculoꝝ vocat ab alijs
oculus metis: al⁹ ocul⁹ ronis: terti⁹
oculus carnis. Cap. ij.

Querat ab initio bene condite
ronalis nature talis ordo or-
dinisq; traqllitas: q ad nutu z mex
imperiu: sensualitas roni inferiori:
z inferior ro supiori seruibat: z erat
ab inferioribus ad superna pronus
z facilis ascensus: faciete hoc leui-
tate originalis iusticie: subleuantis

furfum corda: que admodu natura-
liter ignis sua leuitate sur su fert. At
vero postq; aduersus dnm supremu
ingrata proditio demeruit auferri
iusticia hanc originalez subintroijt
pondus grauissimu cõcomitãs pec-
catu: qd misera z captiuata animaz
trahere no cessat ad infima: tanq;
circũligata sit funib⁹: cathenis z cõ-
pedibus: vincta in mēdicitate z fer-
ro. Sicq; mirabili imo miserabili
confusione facta est ordinis prioris
peruersio: q in homine sic merso te-
nebris z carcere ceco: conturbatus
est in ira triplex vtrinq; oculus: per
impfectionẽ in sensualitate: per ob-
nubilationẽ in inferiori ronis perfe-
ctione z per quandã excecationẽ in
superiori ronis portione. Cap. iij.

Habemus ecce causas primam
difficultatis: qua in meditatio-
ne sentimus: qua in habendis semp
ad dnm oculis experimur. Facit s
penalis illa grauedo: deorsuz iugit
impellẽs: que admodu videre e sen-
sibiliter in aque ductu: q tota facili-
tate defluit in yma. Cõtinẽt aut uel
sursuz leuat: no nisi cu violẽtia. No
alit cor ad ifima pronu leuit effluit
hac illacq; veluti sine retinaculo ul
labore: qm facilis descẽsus auerni:
ait poeta: s; renocare gradu supasq;
euadere ad auras: hoc opus hoc la-
bor est. Cap. iij.

Perscrutemur sequẽt ex predi-
ctis nam seu ppieta: e medita-
tionis: qm ex hoc ipo q; necessaria
nobis ad deũ tendentib⁹ existat vi-
debim⁹. Diximus aut z reperimus:
q meditatio est vehemens appli-
cacio nel a: tentio animi ad ali qui d

investigādū ul' iueniēdū fructuose.
 Addim' fructuose ne meditatio ver-
 gat aut i supstitionē: aut i curiosita-
 tē: aut i melācolicā stoliditatē. Dica-
 mus ḡ cōplētes: q' meditatio est ve-
 hemēs ⁊ salubris animi applicatio
 ad aliqd investigādū uel experimē-
 taliū cognoscēdū. Ponim' h' vltimū
 pp' naturā ipsi' afflictionis: q' diuer-
 sa sortit' noīa pportionalit' ad condi-
 tionē cognitionis. Nō pōt aliū affe-
 ctio cognosci q' experimētaliū: ab eo
 q' p eā afficit. Quā experimēta! ē af-
 fectionis cognitionē nō pōt eā h'ns
 i alter' v'bis q' uilibet infūdere: nisi
 silr affectus sit alter ille. Quā sol' no-
 uit: put i apocalipsi scribit: q' accipit
 Propterea vocat' māna absconditū
 Exēplū ē pspiciū i illo q' nouit dul-
 cedinē mellis solū p doctrinā: sicut
 medic' san' infirmitatē dolorē. Nec
 aut dulcedo a gustate: hic dolor ab
 egrotate aliū ⁊ lōge cognoscunt.

Perpēdam' ex his q' Cap. v.
 pfūde senserit ppheta naturā
 meditationis dū ait. In meditatione
 mea exardescet ignis. Utrūq' enim
 cōplex' ē: lumē i intellectu: ⁊ ardorez
 in affectu. Q' vō si: difficile q' ignis
 deuotiōis spūalis exardescat fla-
 u meditatiois: fiet notū cōsiderātibus
 ignē materialē: dū q'rit a lignis aq-
 sis: viridib' luto respis elici. Suffla-
 quātū potes: itez atq' itez mlto co-
 natu resuffla: emerget plurim' ab in-
 icio fum': turbās oculos. Uix emi-
 cabit scitilla: q' mox euanescet. Disp-
 ges forsitā irat' cōgesta pri' ligna: si
 nō i lōganimitate pstitit'. Quā lon-
 ganimitatē appellamur h' medita-

tionē: aut' meditationi cōiungēdam.

Q Eminim' alijs Cap. vi.
 scripsisse doctrinas uel indu-
 strias: ne dū latino: ⁊ gallico sermo-
 ne sup habēda meditatioe tali: licet
 fortassis vteremur alijs terminis in-
 tractatulo: de mistica theologia: p-
 te secūda q' praxim ei' docet: ⁊ i alte-
 ro de mōte d'ē platiōis edito: i alte-
 ro rursū de meditatioe spūali cōpila-
 to. Deniq' tāta repit' difficultas: tā-
 ta p diuersitate hoīuz varietas: i pra-
 cticādo doctrinā vere scēq' medita-
 tiōis: q' an filē ul' aliqd scribē cōsulti-
 us sit: videor egomet mihīpi q'iqz
 sub dubio fluctuās. Cap. vii

QUin enī recogito q' absq' me-
 ditatiois exercitio null' sedu-
 so dei miraculo spūali: ad pfectionē
 cōtēplatiōis dirigit' aut puenit: null'
 ad rectissimā xpiane religiōis nor-
 mā vix se cōponit: audio zelans: ar-
 deoq' studiū scē meditationis suadē.
 At vō dū tocies exp' picula sedul'
 recogito difficultatē: ⁊ arduā raritā-
 tē pueniēdi quo trahē meditatio m-
 tit': ego q' torpens ⁊ stupid' efficio.
 Quiescit alijs quo pacto sic venit:
 q' nimiz frequēte exp' iū est studiū
 meditationis ouerti dilahiqz imor-
 bū melācolice passiōis pp' imodera-
 tionē: uel ppter supbiā d'ri in repro-
 bū sensū diabolice illusionis.

Q Anuducam' ex Cap. viiij.
 emplis id qd' dicim' Scimus
 vinū i iocūditate ⁊ hōis salute cōdi-
 tū esse. Sic enī scriptura: sic rō loq'.
 Uidem' tñ ex abusu potatū: pferitiz
 dū febrū discrasia laborat q' pot' vi-
 ni aliogn salubris causat ul' egritudi-

nis augmentū: uel manīā z furores: aut quāq; mortē. Nos aut filios oēs adā q; egrotos: q; febicitates eē pessimis aīe febrib; negauerit: q; ut vnt i nausēā z amaritudinē: optima diuinorū eloq; vba: q; in fel ouertit suauissim; diuini vbi panis: Heu miseros nos: heu q; ex intima cōsideratiōe talia miserie cōclamauit apus. Infelix ego hō q; me libera bit de corpe mort; hui;. Subiūgit. Grā dei p; ih̄m xp̄m. Cap. ix.

Quid agim; g;: Quid abim; p; ci pites p; abrupta vicioz;: Ibi mus ne post desideria cordis nr̄i z i adiuuētionib; nr̄is pessimis: despe rati: sine lege: sine freno: sine ordine Nūq; sufficiēt nob; cogitatiōes ista biles: sordide: fluxe: somnioq; simili me: q; nō cōsolationē ul' edificationē allature sūt: s; desolationē: mesticiā z ruinā oblectatib; se i eis dē: Rūde bim;: neq; id fieri debere: s; adsit discretio moderatrix in oib; qua nō securi; h̄re p; diuinā grāz poterim;: q; p; sedulū z securū alteri; expti nos q; diligēt; z agnoscēt; cōsiliū. Ca. x.

Lamat aristoteles vocē expiē tie loquēs: q; ars z v̄tus sūt cir ca difficilia: ut ars pigēdi: ars scribē di: ars citharizādi: virt; castitat;: v̄t; fortitudinis: virt; sobrietatis. Hoc v̄o sic itelligēdū ē: q; ab initio virtus z ars m̄ias i acq; sitione sua patiunt; difficultates: dū v̄o fuerit cōquisite: facilia sūt eis oīa. Pingit faciliē pi ctoz; exercitat; in arte: sic de scripto re: sic de citharizāte videm; ita ut di xerit idem aristoteles: q; ars p̄fecta nō deliberat tā sibi facilis est actus suus. Cap. xi.

Quamur ista cōparatiōe dū de meditatione loq; mur. Attēda mus q; i trahēdo passiz lineas pictu re uel scripture difficultas nulla est: sicut nec i discursione digitoz; p; ci thare cordas. Inuenim; s̄ i cogi tatiōe. Nō enī difficultē aut laborio se nūc hoc: nūc illud put occurrerit cogitat;: s; q; null; inde resultet effe ctus: vides i sic pigēte: sic scribēte: z sic citharizāte: ita neq; p̄sus i sic co gitāte: imo cū se talib; cogitationib; vagis oblectauerit: ut dicit seneca: tristis remanebit. Porro laboriose studiose z arētissime cū mira tardi tate pigēdo: scribēdo z citharizādo fit quāq; ut bñ z celerit; ista fiāt.

Quorsuz ista: Nimirū Ca. xij. Quot oīdam; quemadmodū de cogitatione nulla vnq; p̄ficiet: aut emerget i meditationē: quāto min; i cōtēplationē: Ex meditatione ve ro q; sūmā h; difficultatē: si bona fi de simplici z discreta diligēt; exerce atur: puenim; ad hāc p̄fectionē: q; absq; vlla difficultate fiet apd; nos fructuose: q; sūmo meditationis stu dio cōgrere volum;. Ita deniq; trā sinit meditatio i cōtēplationē. Nō enī differt cōtēplatio a meditatione nisi penes facile z difficile: quā vtro biq; est fruct; aliē q; in cogitatione.

Describit aut; cōtēpla Ca. xij. tio q; ē liber z expedit; mētis ituit; i res p̄spiciēdas vsq; q; diffus; Et h; q; ad cōtēplationē q; respicit in tellectū. Porro q; ad cōtēplationē q; cōsistit i affectu: z i praxi describit eā hugo: q; ē p; subleuate mētis iubiluz mors qdā carnaliū cōsiderioz;: Hoc ē gustare q; suavis ē dñs: quē gustū

sequit̄ alia lōge cognitio q̄ fuerit in
lectual' solū visio: ul' q̄dā auditio
p̄ fidē aut scripturā. Cap. xiiij.

Meditabit̄ ecce aliq̄s gemens
z suspirās ut colūba: dicet cū
pp̄ha: meditat' sum nocte cū corde
meo exercitabar: z scopebā spirituz
meū: facit h̄ anxie: difficult' : labori-
ose: recogitādo nūc oēs annos suos
ī amaritudīe aīe sue: nūc iudicia dei
q̄ sūt abyssus ml̄ta ī celo sursum z in
abyssis deorsus: z ita de reliq̄s circa
q̄ versat̄ meditat' attētio vehemēs
ut ea q̄ meditat' ul' cogitat lipidi' ul'
firmi' in affectū suū trahat. Efficiet
tādē ut hec oīa tāta felicitate reco-
gitet z sapiat: q̄ facilis ē ip̄a cogita-
tio. Docēt nos exēpla p̄dicta si du-
bitam'. Nō enī pl' laboris h̄nt scri-
ptor: pictor: cytarista bñ agēdo: qd̄
optime didicerit: quā vag' z van' ali-
q̄s ab initio discurrens sine arte: z or-
dine per lineas picture ul' scripture:
aut p̄ cithare cordas. Cap. xv.

Addēdū ē ad p̄missa nihilomi-
nus q̄ vix ē aliq̄s ita p̄fect' in
arte sua qn̄ assidue possit ad aliq̄ ul'
cognoscēda ul' agēda p̄ficē qualia
necesse ē ut nō habeat cū labore.
Multo mag' h̄ vix ē in ip̄a de q̄ lo-
q̄mur meditatiōe: q̄ nonos veritat'
aut deuotiōis fet' iugit̄ parē studet:
h̄ nō deest p̄turbationis dolor p̄p̄t il-
lud maledictū sp̄ualit' intellectū. In
dolore paries filios tuos. Nō memi-
nit tñ p̄ssure p̄pter gaudiū: qz natus
est sibi nou' cognitiois z affectionis
scē ver': in animi sui mūdū. Ca. xvj.

Inuenit aut̄ ab initio frequēt'
ut dū aliq̄s nōdū purgat' a vi-
cijs satagit meditari: ut colūba me-

ditat' q̄i vet' symeā dolos: odia. Me-
ditat' sicut canis rabiosa: silētia ro-
dens iuxta verbū satirici. Meditat'
q̄i sordida sus: dū fetissimas in aīo
versat reuersatq̄ cogitatiōes. Quid
porro de blasphemie spū: q̄ abho-
minabilis: q̄ horrid': Nōnūq̄ resur-
git territās meditātē loquēs, aduer-
sus deū scōs scās q̄ ingētia q̄ nec fa-
ri l̄. Jaciunt infidelitatis iacula bo-
ratrū desperatiōis aperit: expimen-
tū q̄z manifestat: quā recte iusserit sa-
piēs: fili accedēs ad seruitutē dei: p̄-
para aīaz tuā ad tētationē. Sequit'
p̄sidiū certissimū: ita in timore. Bea-
tus enī vir q̄ sp̄ ē pauid'. Cap. xvij.

PQuid' vō semp quō beatus est
q̄ret aliq̄s: dum timor addit̄ ti-
mori: scrupul' scrupulis: pusillanimi-
tas pusillanimitati: p̄sertim cuz non
adest assidue cōsiliator: dux z p̄mon-
strator itineris arti z rect'. Si vō ta-
lis q̄ rar' ē inuenit' forte fuerit: cum
ocio nouū meditātē instruēdi quā-
tū libnerit: felix qd̄ erit ipse nou' ti-
ro: si tñ p̄tin' absq̄ vlla trepidatione
parat' est credē cōsilio. Sz o quotiēs
bone ihu quotiēs hesitabit: z idē re-
petet iterū itez q̄ q̄i falli reformidat'
q̄ret idē: Deniq̄ nō vtef̄ erga dantē
sibi cōsiliū doctrina iacobi q̄ ē ut po-
stulet ī fide nihil hesitās. Scriptū q̄-
dā sup̄ hmōi scrupulis in tractatulo
de p̄paratione ad missā: aliq̄ simili'
de cautelis: cō sp̄m blasphemie duris-
simū aduersus quē remedium opti-
mū ē cōtēnere: nec curare qn̄ poti'
irridere nam sup̄ his sollicitē cōfiteri
nisi forsan in p̄cipio p̄ cautela ad-
habendū consiliū.

De scrupulis vō teneat̄ hec regu-

In lib' de... Thome ap'ti

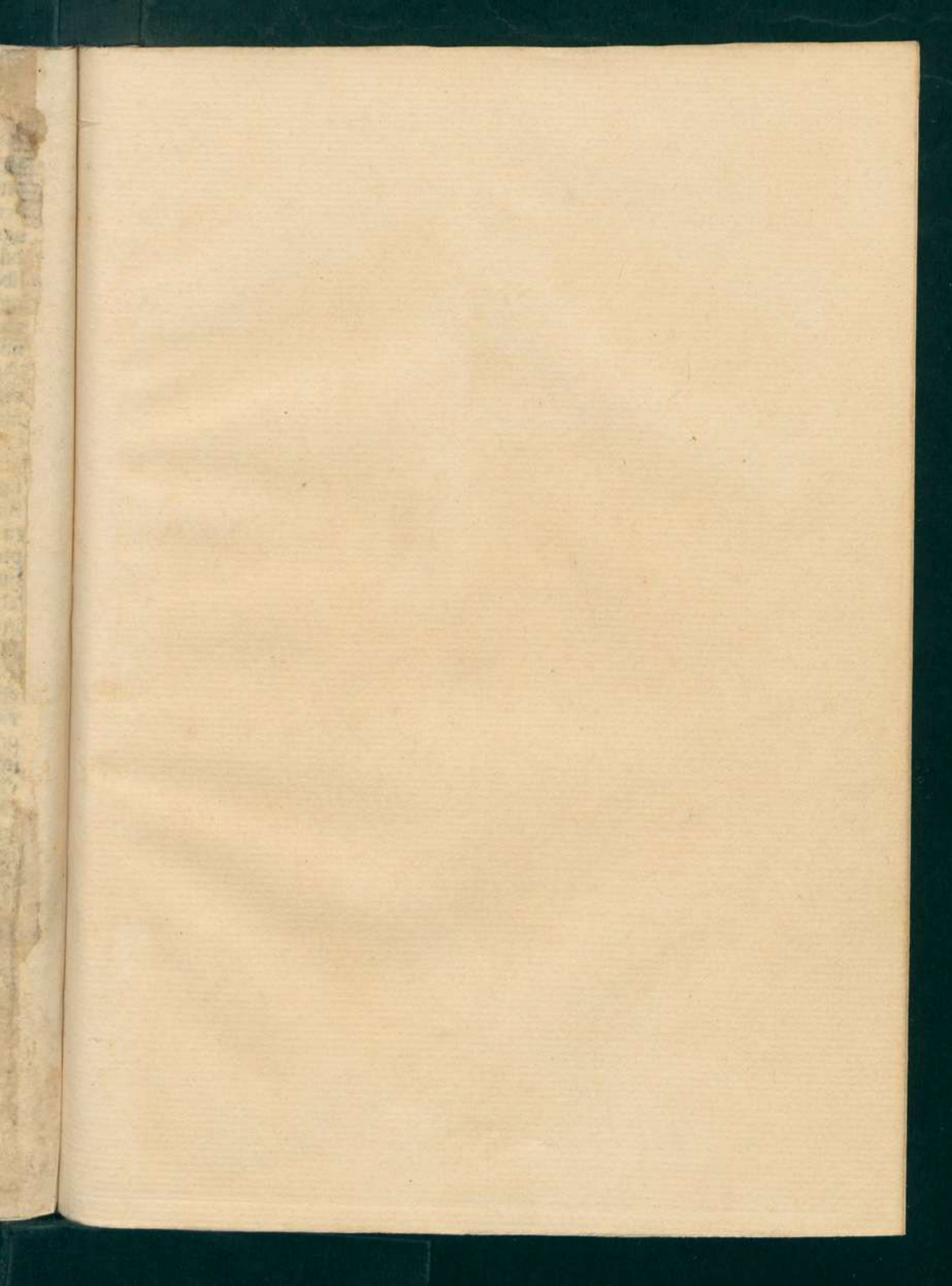
la qđ aduersus eos agēdū est : si ita
prudēs aliqs r' expt' cōsiliator dicta
uerit mandauerit aut iusserit : nec
aget i hoc cōsciaz' suaz de meritoze
dū illā ad cōsiliuz sapiētioꝝ p rōnis
libertatē ab aīo suo mutat r' dispo
nit : quāuis assidue sensualitatis re
murmuratio forte sentiat . Alioqn
nūq̄ fiet in pace deo locus cordis .
Rursus aduertendum q' sicut di
cēte aristotele oīs nra cognitio ve
nit a sensu : iterū necesse ē oēm intel
ligētē fantasmata speculari : sic ori
ginat' meditatio nri cordis a sensibi
lib' q' figurata sūt q' colorata : r' cete
ris accidētib' t'pis r' loci circūuolu
ta . Hinc sunt meditationes , conscri
pte : hinc imagines picte vel sculpte :
hinc generalit' fit illud psalmiste .
Meditatus sum in oīb' opib' tuis :
in factis manūū tuarū meditabar .
Que utiq' facta r' opa sūt corporalia .
Nihilomin' d'z assurgere meditando
ultra p'gredi : veluti p' scalaz aliqđ ex
visibilib' ad inuisibilia : sicut dicit apl's
qm̄ inuisibilia dei : ex his q' facta sūt
itellecta cōspiciunt' : sempiterna q'z que
virt' ei' r' diuinitas . Propterea do
cēs i. os a corporalib' ad spūalia mi
grare dicebat . Et si xpm̄ fm̄ carneꝝ
cognouim' : nūc tm̄ fm̄ carnē nō co
gnoscimus . *Cap. xviii .*
Aduertendum vō q' meditati
ris duplices inē ceteras tēdū
tur insidie : vna dū petūt cōsiliū super
occurrētib' scrupullis i meditatione
sua p'serui' mulier a viro . Altera : dū
sūt i actu meditatiois . Sit i pmo ca
su crebri' r' leui' quā a multis credi
pōt : agglutinatio qđā aīoꝝ velata

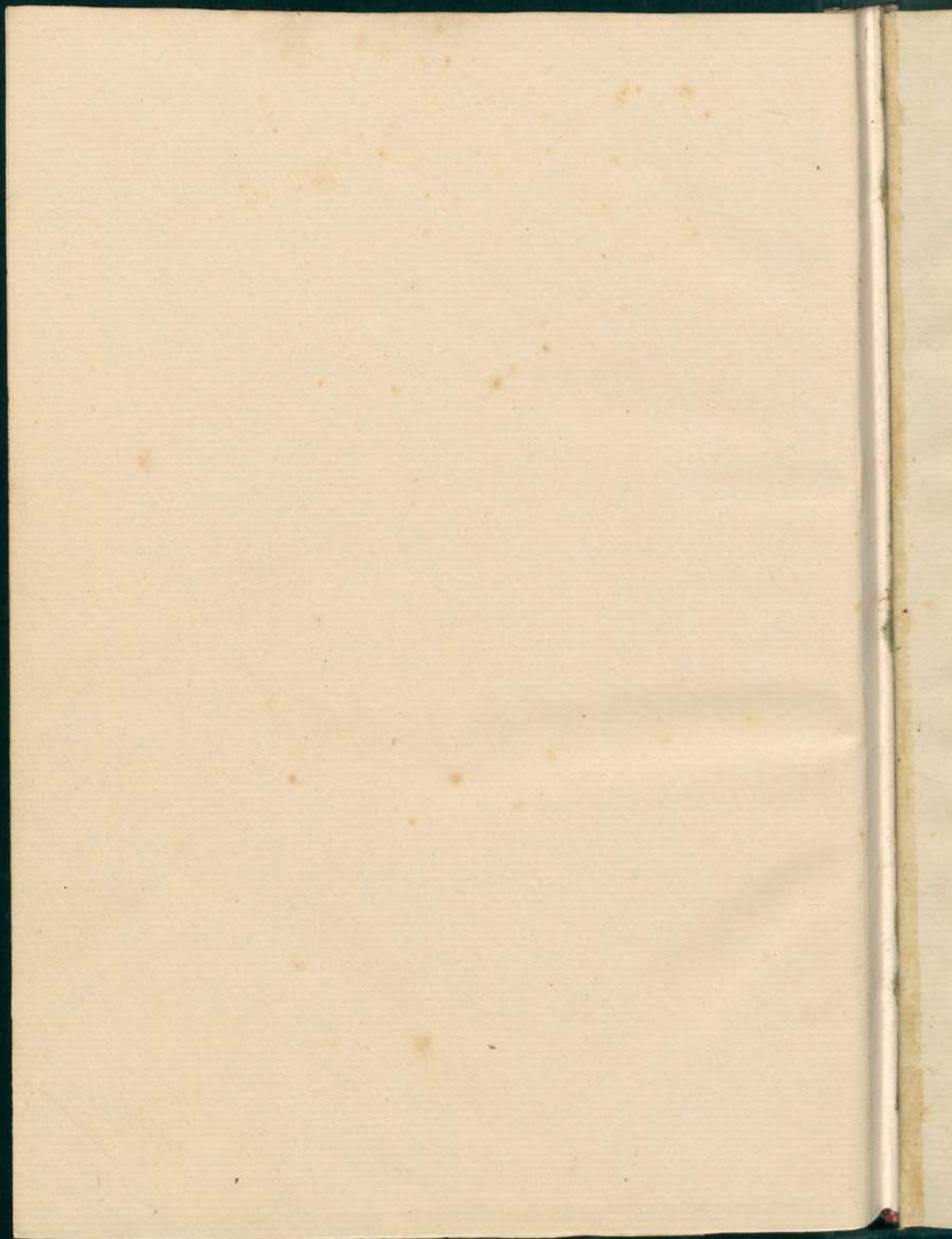
pallio scē deuoteq; dilectionis : que
primo cōfabulationib' sub typo qre
di cōsiliij querit' : de hic aīa veluti cōfri
cata calefcit : r' sensim igne ceco car
nalis amoris carpiit r' vrit' : nec intel
ligit' primo donec tandē ad risus le
ues : ad facetos blādosq; gest' puen
tū est . Auertat deus a seruis suis id
qđ reliquū silem' . Timeo inqt apl's
nedū spū ceperitis : carne cōsumami
ni . Scripsi iā pluries talia cōsequē
ad augustinū : noīatim i tractatulo
de p'batōe spiritūū . Incurrūt aliq̄
periculū meditātes : dū i solis fanta
sijs : dū solis imaginib' corporeis se
tradūt : r' toto corde vehement' incū
būt . Sit pinde q' meditās duz trāsi
re satagit i cōtēplationē collabat' ad
melancolicā : seu fantasticā lesionē :
ita tandē ut imagines iteꝝ versatas
in imaginatiua vtute : p reb' ipfis ex
teriorib' accipiat . Et sicut euenit in
somniaib' dū dormiuit : nō alit' istis
in vigilia cōtingit : quoꝝ verba r' opa
nullā int' se cōnexionē : nullū ordinē
seruat' : vbi neq; ē p'icipiū neq; finis :
vbi sicut vulgo dicit' : neq; est caput :
neq; cauda : s; de gallo fit saltus ad
cignū : ita ut vigilantes somniare vi
deant' . De qualibet dicit' vulgares .
Ily resuent on font en resuerie .
Porro timēt nō timēda : sperāt non
sperāda . Nunc gaudio dissoluunt' :
nūc subito merore tabescūt . Quales
egēt ampli' fomēto sacratis q̄ mo
nitione sapiētis .

Explicit liber de meditatioe co:dis

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in two columns.]

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001783823

Inc. 20-8^{an}

Reg. 143253

